

www.e-rara.ch

**Chronologiae reformatae et ad certas conclusiones redactae tomus
primus [- quartus]**

Riccioli, Giovanni Battista

Bononiae [Bologna], 1669

ETH-Bibliothek Zürich

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-2140>

Liber nonus de annis post passionem Domini insignioribus, et apud chronologos, praesertim
ecclesiasticos, controversis.

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

LIBER NONVS ³⁷¹

DE ANNIS

POST PASSIONEM DOMINI

INSIGNIORIBVS,

Et apud Chronologos, præsertim Ecclesiasticos, controuersis.

PRÆMONITIO AD LECTOREM.

Præter causas particulares, infra afferendas, ob quas cogimur ab aliquibus Chronologis subinde dissidere, meminerit Lector duarum causarum generalium: quandoquidem ex dictis Libro 8. Annum primum vulgaris Epochæ Christianorum statuimus à Kalendis Ianuarij concurrere cum vero primo Anno Christi nati octauo die ante dictas Kalendas; & à Passione eiusdem Anno 33. die 3. Aprilis statuimus. At qui natum Christum uno, vel pluribus annis ante Epocham vulgarem arbitrantur, aut eius prædicationem paucioribus, vel pluribus quam tribus annis, tribusque mensibus circumscribunt, necesse est ut à nobis dissideant perpetuo; vel saltem quousque in gratiam redeant cum Epochâ communi. Ne igitur mirere Lector si nostro in Chronico passim incidas in hoc dissidium nostrum à Baronio in Annalib. Onuphrio, & Petauio in Chronicis, Cornelio à Lapide in Chronotaxi præmissa ad Acta Apostolorum, Tirino in Chronico Sacro Cap. 50. & alijs Auctoribus.

CAPVT I.

De Apostolorum Temporibus Insignioribus.

CONCLUSIO I.

Apostolorum Duodecim tempora insigniora partim certò, partim probabiliter ordinanda sunt, ut in sequenti Synopsi; Suppositis Imperatorum Romanorum cum Epochâ Christi connexis Libro 4. Cap. 8.

Anni currentes		SYNOPSIS Chronologica Aetorum Apostolorum.	Anni Currentes		
Christi à Kal. Ianuar.	Imperat. rû à die infra scripta.		Christi	Imperat.	
33	19. Tiberij & 20. à die 19. Augusti.	A cta omnia Apostolica, quæ à S. Luca narrantur à Capite 1. in Actis, vsq; ad lapidationem S. Stephani, & finem capitis 7. sub finem anni 33. Christi. S. Iacobus minor ordinatus est Episcopus Hierosolymorum ex cõmuni opinione cum Hieronymo in Catal. Script. Eccl.	34	20. & 21 Tiberij.	Persecutio in Ecclesia plusquam annua, Saulo illam deuastante; Dispersio discipulorum, præter Apostolos; res gestæ à Philippo Diacono, & à Petro, ac Ioanne in Samaria reditusq; Petri, & Ioannis Ierosolymam, de quibus toto cap. 8. Aetorum, & cap. 26. à num. 10. ad 12.

LIB. IX. DE ANNIS INSIGNIORIBVS

372	Anni Christi	Current. Imperat.	Anni Christi	Current. Imperat.
	35	21. et 22. Tiberij.		
			42	2. Claudij
	36	22. et 23. Tiberij.		
			43	3. Claudij
	37	Caij 1. à die 16. Martij.		
			44	4. Claudij
	38	2. Caij.		
			45	5. Claudij
	39	3. Caij.		
			46	6. Claudij
	40	4. Caij.		
			47	7. Claudij
	41	1. Claudij à die 24. Ianuarij.		
			48	8. Claudij
			49	9. Claudij

Sauli conuersio, eius iter in Arabiam, reditus Damascum: Pax Ecclesiae Petri Palaestinae visitantis acta, Lydda, Ioppe, & Caesarea, praesertim cum Cornelio Centurione, de quibus ad Galatas 1. n. 17. & Acto- rum cap. 9. & 10. necnon cap. 22. nu. 6. & c. 6. nu. 12.

Petrus Ierosolymam reuersus, narra- ta uisione lintei, apparitione Ange- li ad Cornelium Centurionem, & lapsu Spiritus Sancti super Gentiles Caesareae nondum baptizatos, con- cludit cum Apostolis Gentiles ad Baptismum admittendos Act. 11. vsq; ad nu. 18. proinde manentibus Ierosolymae Iacobo minore, & ad seruiendum Deiparae Ioanne, reli- qui Apostoli confecto Symbolo fi- dei, & *Matthaeus* scripto Euange- lio eunt in diuersas prouincias ad Euangelizandum Gentibus, Iaco- bus maior in Hispania, & alij alijs. Audita uero multitudine fidelium Antiochia, Petrus Antiochenam Cathedram sibi interim deligit, praemisso illuc Barnaba, eamque fundat die 28. Febr. Act. 11. nu. 21. ad 25.

Iacobus maior peruenit in Hispaniam hoc anno, ut habet L. Flavius Dex- ter in Chronico, & traditio anti- quissima Ecclesiarum Hispaniae, est Baronius anno 816. quo cor- pus eius translatum est Compstel- lam, id reuocet in dubium.

Saulus triennio post sui Conuersionem demissus ex muro Damasci per Sportam, & deductus Ieroso- lymam ad Apostolos per Barnaba uisit. *Iacobum* minorem, & *Petrum*, cum quo manet dies 15. sed ob insidias Iudaeorum deducitur à frat. ibus Caesareae, inde di- mittitur Tharsum, & sic uenit in partes Syriae, & Ciliciae. Ad Gala- tas 1. à nu. 18. ad 22. & Act. 9. n. 23. ad 31. & cap. 22. à num. 17.

Barnabas Antiochia Tharsum it qua- situm *Saulum*, repertumq; ducit Antiochiam, ubi annum totum con- uersantur; ibi aucti numero fideles appellantur Christiani. Act. 11. à num. 25. ad 27.

Agabus Propheta Antiochenis praedicit famem uniuersalem futuram mox sub Claudio Imperatore, ideo discipuli colligunt unde eunq; sub- sidia, & praeparant missuri ea in Iu- daeam ad fratres per *Saulum*, & *Barnabam* ad id destinatos. Act. 11. num. 27. ad 30. quod perfectum est anno sequenti.

Claudius Herodis Agrippae regno ad- iungit Samariam, & Iudaeam, He- rodes properat Ierosolymam ad fe- stum Paschatis, & gratificaturus Iudaeis incipit vexare Ecclesiam, re- uersumq; ex Hispania Iacobum ma-

iorem, paulo post Pascha decollari iubet: Actor. 12. nu. 1. ad 3. & Ioseph lib. 19. antiq. cap. 2. 4. et 11.

Petrus uisitans fideles Ierosolymae vexatos ab Herode includitur in carcerem die Azymorum, producendus post Pascha populo, sed libe- tus ab Angelo, inde recedit, ac uisitata Antiochia, relictoq; ibi Euo- dio sui Vicario, et postea successo- re, Romam contra Simonem Ma- gum proficiscitur; *Barnabas*, & *Saulus* relicta Antiochia profici- scuntur Seleuciam, & inde in Cy- prum: Act. 13. nu. 3. ad 18. et c. 13. nu. 1. ad 5.

Petrus Romam peruenit die 18. Ianu- arij nondum completo anno 2. Claudij, et Sedem ibi figit, ex com- muni Catholicorum post Eusebiu. *Saulus cum Barnaba* in Cypro mul- ta praecclare agunt, et *Saulus* Conuer- so ad fidee Paulo Proconsule, assu- mit nomē *Pauli*: Act. 13. n. 5. ad 13.

Paulus, et *Barnabas* Papho ueniunt in Pamphiliam, et inde Antiochiam Pisidiae disseminantes uerbum per uniuersam regionem illam: Act. 13. nu. 13. ad 50. Herodes Agrippa ob superbiam percussus ab Angelo perit: Ioseph lib. 19. cap. 7. Actor. 12. à nu. 19. 145.

Paulus, et *Barnabas* à Iudaeis eiccti de finibus Pisidiae, ueniunt Iconium, ubi diu morantur multa signa pa- trantes, & plurimos conuertentes: Act. 13. à nu. 50. et cap. 14. num. 1. ad 4.

Paulus, et *Barnabas*, ne Iconij lapi- dentur, fugiunt Lystram, ituri in- Derben, et euangelizantes per uniu- ersam regionem in circuitu: Act. 14. nu. 4. ad 7.

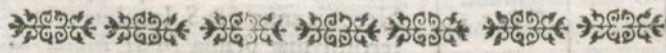
Reuersi Lystram *Barnabas*, et *Paulus* hic post sanatum Claudium pro Mercurio, ille pro Ioue habitus, deinde *Paulus* lapidatus est, et inde cum *Barnaba* Derben profectus multis euangelizant, reuersiq; Ly- stram, et Iconium, confirmant di- scipulos, constituunt presbyteros per omnes Ecclesias, & transeuntes Pisidiam eunt in Pamphiliam: Act. 14. nu. 7. ad 24.

Paulus, et *Barnabas* iterum in Pam- philia euangelizant, deinde in At- talia, unde reuersi Antiochiam Sy- riae, narrant quanta fecerit Deus cum illis etc. moranturq; ibi non- modico tempore: Act. 14. nu. 24. ad 27.

Claudij edicto exulare Roma iubentur omnes Iudaei, Orofius lib. 6. c. 7. ex Iosepho, et Suetonio. Ergo *Petrus* redit in Iudaeam, et opportuna- nam mota Antiochia controuersia de Circumcisione legeque Moy- sis fer-

Anni Christi	Current. Imperat.		Anni Christi	Current. Imperat.	
		feruanda à Christianis, mittuntur <i>Paulus</i> , et <i>Barnabas</i> Ierofolymam, vbi fit primum Concilium; decedente Petro exemptione Christianorum à Circumcisione etc. approbante Iacobo, et Ioanne. Litera decretales Concilij deferuntur Antiochiam per <i>Paulum</i> , et <i>Barnabam</i> , quo deinde perueniens <i>Petrus</i> amice admonetur à <i>Paulo</i> , sed liberè, eratque hic annus 14. à Conuersione <i>Pauli</i> : Act. 15. nu. 1. ad 36. et ad Galatas 2. nu. 1. ad 17.			tylenem, Chium, Samum, Miletum, Coum, Rhodum, Pataram, Syriam, Tyrum, Ptolemaidem, & Cæsaream, venit Ierofolymam sub festum Pentecostes, vbi alligatus à Claudio <i>Lysia</i> Tribuno mittitur Cæsaream ad <i>Felicem</i> Præsidem, & ab eius successore <i>Portio Festo</i> appellans ad Cæsarem, mittitur Romam per <i>Sidonem</i> , <i>Lysram</i> , <i>Cyprum</i> , & <i>Melitam</i> . Act. 20. à nu. 3. ad finem, & cap. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. & 28. vsque ad n. 8.
50	10. Claudij.	<i>Paulus</i> , et <i>Barnabas</i> visitaturi vniuersas Prouincias, in quibus prædicauerant; diuisi ab inuicem peragrunt <i>Barnabas</i> cum <i>Io. Marco</i> <i>Cyprum</i> ; <i>Paulus</i> cum <i>Sila</i> , <i>Ciliciam</i> , <i>Syriam</i> , <i>Lycaoniam</i> ; deinde visione quadam inuitatur in <i>Macedoniam</i> , vbi <i>Philippis</i> , post aliquot miracula, et conuersiones flagellati etc. reliqua hoc anno gesta ab his <i>Amphipoli</i> , <i>Apolloniæ</i> , <i>Berrheæ</i> ; <i>Thessalonicæ</i> , et <i>Athenis</i> , vbi <i>Dionysius Areopagita</i> conuertitur narratur Act. 15. nu. 36. ad finem, et cap. 16. ac 17. toto.	57	3. Neronis et 4.	<i>Paulus</i> , cum in <i>Melita</i> insula per tres menses hiemasset, per <i>Syracusas</i> , <i>Rhegium</i> , <i>Puteolosque</i> deducitur Romam, permittusq; est habitare in conductâ domo, cum custodiente se milite per biennium. <i>Lucas</i> hic Actis Apostolicis scribendis finem facit Act. 28. à nu. 8. ad finem, reliqua de <i>S. Lucæ</i> itineribus, & Martyrio vide apud <i>Baronium</i> ad annum ipsi 61. Christi.
51	11. Claudij.	<i>Paulus</i> <i>Athenis</i> <i>Corinthum</i> venit, vbi reperit <i>Aquilam Ponticum Iudæum</i> , nuper ab Italia appulsum vi edicti <i>Claudij</i> , manserat enim clam in Italia integro, & amplius anno; <i>Silas</i> , et <i>Timotheus</i> superueniunt ex <i>Macedonia</i> <i>Corinthum</i> , vbi manet <i>Paulus</i> Dei iussu annum, et sex menses; Act. 18. nu. 1. ad 11.	59	5. Neronis et 6.	Biennio Romæ exacto, <i>Paulus</i> à <i>Nerone</i> dimissus <i>Hispanias</i> , <i>Galliasq;</i> peragrât, vt ex multis auctoribus colligit <i>Baronius</i> ad annum ipsi 61. Christi, & <i>Neronis</i> quintum, sed & <i>Petrus</i> alia multa loca visitasse idem docet suis locis.
52	12. Claudij.	<i>Paulus</i> <i>Commoratus</i> <i>Corinthi</i> sex de hoc anno menses, et amplius, nauigat in <i>Syriam</i> cum <i>Aquila</i> , et <i>Pricilla</i> , quos relinquens <i>Ephesi</i> , venit <i>Cæsaream</i> , visitat <i>Ecclesiam</i> matricem <i>Ierofolymis</i> , descendit <i>Antiochiam</i> , postea visitat <i>Galaticam</i> regionem, et <i>Phrygiam</i> : Act. 18. à nu. 11. ad 24.	61	7. Neronis et 8.	<i>Barnabas</i> in <i>Cypro</i> occisus die 11. Iunij anno 61. Domini ex <i>Flauij Dextri</i> Chronico anno 7. <i>Neronis</i> . Sed inito iam anno 8. <i>S. Andreas</i> die 30. Nouembris Crucifixus est, ex <i>Onuphrij</i> Chronico correcto.
53 & 54	13. et 14. Claudij. 1. Neronis à 13. Octobris.	<i>Paulus</i> peragratis <i>Asiæ</i> partibus superioribus, reuertusq; <i>Ephesum</i> disputat per 3. Menses in <i>Synagoga</i> , et per biennium in <i>Schola publica</i> docet illic confluentes ex tota <i>Asia</i> , et miracula multa edit, multosque conuertit: Act. 19. nu. 1. ad 20.	62	8. Neronis et 9.	<i>S. Marcus</i> occisus die 25. Aprilis 8. <i>Neronis</i> anno, & <i>S. Iacobus minor</i> <i>Ierofolymæ</i> prima <i>Maij</i> Martyrio affectus, nos ex <i>Hieronimi</i> Catalogo probe explicato; at 28. Octob. <i>SS. Simon</i> , & <i>Iuda</i> occisi in <i>Pertide</i> , si <i>Onuphrio</i> credas. Alij dicunt ferius.
55	1. Neronis et 2. à 13. Octob.	<i>Paulus</i> <i>Ephesi</i> adhuc per 3. et amplius huius anni menses, vsque ad sedatum tumultum, à cultoribus <i>Dianæ</i> <i>Ephesinæ</i> concitatum præmisso <i>Timotheo</i> , & <i>Erasto</i> nauigat in <i>Macedoniam</i> eamque perambulans visitat, et inde venit in <i>Græciâ</i> : Act. 19. nu. 21. ad fin. et c. 20. nu. 1. ad 3. eodem anno sublato iam edicto <i>Claudij</i> , admissiq; <i>Romam</i> <i>Iudæis</i> <i>Petrus</i> censetur reuersus <i>Romam</i> .	64	10. et 11. Neronis.	<i>S. Matthias</i> 24. Februarij occisus est ex <i>Flauij Dextri</i> Chron. <i>Romæ</i> conflagrante <i>Nero</i> incendium illud per calumniam Christianis affingens, multos excruciarî iubet, de quibus <i>Martyrum</i> primitijs <i>Romæ</i> <i>Martyrologium</i> <i>Romanum</i> die 24. Iunij.
56	2. Neronis et deinde 3.	<i>Paulus</i> in <i>Græcia</i> moratus tres menses, redit cum <i>Luca</i> , & alijs <i>Philippis</i> ; vnde soluit post dies <i>Azymorum</i> , & per <i>Troadem</i> , <i>Affon</i> , <i>Mi-</i>	66	12. et 13. Neronis.	<i>SS. Petrus</i> , & <i>Paulus</i> <i>Romam</i> redeunt confirmaturi Christianos à <i>Nerone</i> vexatos, & profligaturi <i>Simonem</i> <i>Magum</i> ; ibiq; <i>Petrus</i> scribit secundam <i>Epistolam</i> , prædicans velocem depositionem tabernaculi sui.
			67	13. et 14. Neronis.	Prostrato <i>Simone</i> <i>Mago</i> <i>SS. Petrus</i> <i>Cruci</i> affixus, <i>Paulus</i> capite truncatus iussu <i>Neronis</i> eodem die 29. Iunij, currente adhuc 13. <i>Neronis</i> anno, & à <i>Sede Romana</i> <i>Petri</i> anno completo 24. mense 5. & die 12. vt ex <i>Hieronimo</i> correcto, & alijs ostendimus c. 2. nu. 8.

Anni Christi	Current. Imperat.	
68	14. Ner.	Nerone interempto die 10. Iunij succedit Galba Imperator.
70	1. Vespasiani.	Ierosolyma capta à Tito, obsessa prius in Paschate; caesa sunt Iudeorum vndecies centena millia, ex Iosepho l. 7. belli Iud. c. 17.
71	2. Vesp.	S. Bartholomaeus Apost. Martyrio affectus apud Perfas per hæc tempora, vt conijcit Onuphrius in Chronico.
73	4. Vesp.	S. Thomas Apostolus, Calamina, idest Meliapore in India occisus, iuxta Onuphrij Chronicon.
81	1. Domit.	Domitianus init Imperium die 13. Septembris.
92	12. Dom.	S. Ioannes Apostolus à proconsule missus Epheso Romam, & in dolium feruentis olei immersus, illæsus exit die 6. Maij; inde relegatus est in Insulam Patmos. Id factum anno 10. Domitiani Baronijs; anno 12. Tirinus, & Onuphrius; anno 13. Petauius putant.
94	14. Domitiani.	S. Ioannes in Patmo Apocaliptim scribit ex S. Hieronymo in Catalogo, & Irenzo l. 5.
96	Nerua 1. die 18. Septemb.	S. Ioannes Domitiani actis abrogatis, ab exilio reuocatus reuertitur Ephesum, imperante Nerua, ex S. Hieronymi Catalogo.
100	4. Traiani.	S. Ioannes moritur anno 68. à Passione Domini, ex S. Hieronymi Catalogo; ergo currente Traiani 4. qui coeperat imperare die 18. Septemb. anno 97. Christi: Cornelius à Lapide dat S. Io. annos æta is 97. alij 92.

CAPVT II.

De Annis in præcedenti Synopsi controuersis.

CONCLUSIO II.

Quæ in præcedenti Synopsi, ex ipsa diligenti lectione Actorum Apostolicorum apud S. Lucam deduci possunt, aut ex probatis auctoribus inserta sunt, non repetemus hoc loco, sed ea tantum, quæ controuerti solent, & notabiliora sunt.

De Sauli conuersione, qui postea Paulum se dixit.

Sanctum Stephanum anno primo post passionem Christi lapidatum esse, idest iuxta nos Anno Christi, & Christianæ Æræ 33. die 25. Decembris feria 6. (translato tamen festo in diem 26. nisi velimus sabbato lapidatum) nemo cruditorum dubitauit, contradixitue Baronio. Interfuisse autem, & consensisse neci Stephani Saulum constat ex Act. 7. nu. 57. Et testes deposuerunt vestimenta sua secus pedes adolescentis, qui vocabatur Saulus. Et c. 22. num. 20. vbi Paulus de se latetur: Et cum funderetur sanguis Stephani, testis fui, ego adstantem, & consentiebam, & custodiebam vestimenta interfi-

centium illum. Per eam verò occasionem, factam esse persecutionem magnam in Ecclesia, & præcipuum persecutorum eius fuisse Saulum, narratur Actor. 8. vbi nu. 3. Saulus autem deuastabat Ecclesiam per domos intrans &c. Hanc verò persecutionem non fuisse opus dierum 29. quot numerantur à die lapidati Stephani ad diem 25. Ianuarij Conuersioni Sauli dicatam, sed multorum mensium, & vnus anni atque amplius, nemo prudens negauerit, si considerauerit verba illa Pauli Actor. 26. num. 10. & 11. Et multos Sanctorum ego in carceribus inclusi, à principibus Sacerdotum potestate accepta: Et cum occiderentur detuli sententiam. Et per omnes Synagogas frequenter puniens eos, compellebam blasphemare: Et amplius insanens in eos, persequerbar vsque in exteris ciuitates, &c. Rectè igitur conuersionem Sauli die 25. Ianuarij anno 2. post Passione Domini 35. idest Christi, consignat Martyrologium Romanum, & alia Martyrologia ibi in notis adducta à Baronio, & Oecumenius in Acta Apostolor. C. vi. & plurimi Auctores præcipuè Baronius idem in Annalib. ad annum 36. Christi, Cornelius à Lapide in Chronotaxi ante Acta Apostol. Tirinus in Chronico Sacro c. 50. Esto annus hic secundus, ob causas initio capituli primi indicatas, sit Baronio, & Cornelio 36. Christi, & ipsis ac Tirino annus Tiberij 20. cum nobis sit Christi 35. & ex dictis lib. 4. c. 8. sit Tiberij 21. Malè igitur Tirinus conuersionem hanc notat anno 3. à morte Christi nondum enim expletus erat die 25. Ianuarij annus secundus. Sed peius errasse videtur Petauius in Chronico Conuersionem hanc adscribens Anno Christi iuxta Aeram communem 33. sub Consulibus Galba, & Sullæ, quod ipsum dixerat lib. 11. c. 12. vtrouique tamen inter Passione Domini, & Conuersionem Sauli interponit duos annos ferè, causa verò dissidij est, quod Christi mortem consignarit anno Aerae communis 31. eo quod putat eum quadriennio ante communem Aeram natum, & passum ætatis anno 34. Hinc factum, vt multa Apostolorum acta duobus tribusue annis citius in æra communi consignet. Onuphrius quoq; in Chronico cum mortem Domini, & lapidationem Stephani notet Anno Christi 34. malè Pauli conuersionem notat anno 35. Quod verò Euodius apud Nicephorum l. 2. hist. c. 3. & Hippolytus Thebanus apud Glycam 3. p. Annalium dixerint Stephanum lapidatum, & Paulum conuersum anno septimo à morte Christi, Baronius ad annum 34. censet ortum ex librorum vitio annum 7. pro mense 7. scribentium.

De Apostolorum diuisione, ac profectione in diuersas Prouincias.

Diuisionem hanc factam anno Christi 36. quartoq; ab eius passione, & anno secundo post conuersionem Sauli habentibus, statuimus in præced. Synopsi: Quia in visitandis vniuersis fidelibus Palæstinæ præsertim Lydda, Ioppes, & Cæsarea, vt narratur c. 9. & 10. Actor. reliquum anni 35. consumpsit. Deinde vt narratur cap. 11. cum ascendisset Ierosolymam, fidelibus qui erant ex Circumcisione, reddidit rationem, ob quam ad baptismum admiserat Cornelium Centurionem, & alios Gentiles, narrata lintei visione, apparitione Angeli ad Cornelium, & Spiritus Sancti lapsu super eos etiam antequam baptizarentur. Patet igitur ostio Euangelij ad Gentes, nulla supererat amplius causa differendi prædicationem Euangelij ad Gentes, & implendi præcepti Domini Math. 28. nu. 19. Euntes ergo docete omnes Gentes, baptizantes eos &c. & Marci 16. nu. 15. Euntes in Mundum vniuersum predicate Euangelium omni creaturae. Hinc factum est, vt S. Iacobus maior sub finem anni huius discendens ex Palæstina peruenerit anno 37. Christi in Hispaniam, vt notat Flavius Dexter in Chronico ad hunc annum, & habet traditio antiqua. Hinc pariter factum est vt Paulus, sicut ipse refert ad Galatas 1. post annos 3. à sua Conuersione veniens Ierosolymam, neminem Apostolorum ibi viderit, nisi Petrum vniuersalem pastorem, & Iacobum minorem ciuitatis illius Episcopum, fortasse enim S. Ioannes ierat cum Decipara Nazareth, aut aliò cum ipsa, reuersurus postea Ierosolymam. Proinde S. Hieronymus, S. Anselmus, Claudius Taurinensis, & Caietanus in c. 1. ad Galatas causam non repertorum Apostolorum

lorum à Paulo, afferunt discessum eorum ad Euangelizandum. Rectè itaq; Cornelius à Lapide in cap. 12. Actorum, & in ipsa Chronotaxi eorum, ac Tirinus in Chronico Sacro cap. 50. ponunt Iacobum Zebedæi in Hispaniam, & alios Apostolos exceptis Petro, Iacobo, Alphæi, & Ioanne, in alias prouincias profectos esse anno 2. à Conuersione Sauli, & 4. à Passione Domini, ex quibus refellendæ sunt opiniones duæ, vna eorum, qui multo ante, altera eorum, qui multo post id factum putarunt.

Prima enim opinio fuit Gasparis Sanchez tract. 1. de prædicatione Iacobi in Hispania cap. 6 & Christophori à Castro in historia Deiparæ c. 18. Apostolos statim à Pentecoste iuisse in suas Prouincias: sed eorum argumenta non probant aliud, quàm licuisse ipsis, vi præcepti Domini, prædicare Gentibus suo tempore Euangelium, & ad summum prædicasse illis gentilibus, qui erant admixti Iudæis: Nam ante reuelationem factam Petro per linteam, & alia signa Cornelio Centurioni, & alijs cælitus data, non decreuissent Petrum, vt palam, & ex professo Euangelizarentur Gentibus, satis colligitur ex verbis illis Actor. 11. *Audierunt autem Apostoli, & fratres, qui erant in Iudæa, quoniam & Gentes receperunt verbum Dei. Cum autem ascendisset Petrus Ierosolymam, disceptabant aduersus illum, qui erant ex circumcisione dicentes, quare introisti ad viros præputium habentes?* &c. quibus cum satisfacisset Petrus, narratis visionibus, & apparitionibus cælestibus, *His auditis tacuerunt: & glorificauerunt Deum dicentes: Ergo & Gentibus penitentiam dedit Deus ad vitam*, vt ibidem narratur versu 18. Ergo Apostoli versabantur adhuc in Iudæa, & audito baptismo collato Cornelio Centurioni, alijsque, qui cum ipso erant, tunc primum agnouerunt, *Gentes recepisse verbum Dei*. At si Apostoli ante hoc tempus, vtique, scientibus, & consentientibus alijs, abiissent Euangelizatum Gentibus, nec disceptassent hac de re cum Petro, nec tunc primum agnouissent Gentes recepisse Verbum Dei: Melitonis autem & Prochori scripta in contrarium adducta, inter apochrypha recentem Cornelius.

Secunda opinio fuit Baronij ad annum 44. Christi & Lorini in Acta cap. 12. n. 20. Apostolos dispersos esse ad prædicandum occasione Iacobi maioris ab Herode decollati, & Petri in carcerem coniecti, concedit tamen Baronius, audita reuelatione per linteam facta à Petro, iam tunc Apostolos inisse consilium de prædicando Gentibus Euangelio, eaque occasione Symbolum fidei ante discessum Iacobi in Hispaniam, composuisse, & Matthæum scripsisse Euangelium Hebraicè, vt pote Hebræis relinquendum, sed vexatione Herodiana compulso esse ad discedendum in prouincias alias; quali verò si non fuisset vexatio illa, diutius mansuri fuerint in Iudæa, aut probabile sit, in ea mansisse annos totos decem in Iudæa, & tum serò implese præceptum Domini; Certè nulla probabilis causa affertur, ob quam, post reuelationem, & deliberationem prædictam distulerint per sexennium profectionem ad Euangelizandum Gentibus, aut quare singulariter Iacobus maior iuerit iam tunc in Hispaniam, & non alij in prouincias sibi destinatas.

Multo verò improbabilius est opinio Apollonij apud Eusebium l. 5. hist. c. 17. sumpta ab apochryphis (vt Gelasius censuit) libris Clementis Alex. vt pote ab hæreticis vitatis; videlicet Christum præcepisse Apostolis, ne ante 12. annos à morte sua discederent Ierosolymis, aut eorum qui falso tribuunt Chrystomo homil. 25. in Acta, Apostolos post primum tantum Cõcilium abiuisse in suas prouincias.

De Antiochena Sede à S. Petro fundata.

Petrum eodem anno, quo Iacobus in Hispaniam, & cæteri Apostoli in alias prouincias profecti sunt nempe anno Christi nobis 36. contulisse se Antiochiam, Syriæ ibique primam suam sedem constituisse statuimus, tum quia nulla probabilis causa potest adduci, ob quam distulerit sedem sibi propriam eligere, & è contrario probabiles se offerunt causæ pro hoc anno: Primo enim Lucas c. 11. statim ac narrauit consensum Apostolorum de admittendis Gentibus ad baptismum, ob ea quæ Petrus narrauit, subiungit quosdam ex illis, qui post lapidatum Stephanum dispersi fuerant prædicasse Euangelium solis Iudæis qui erant in Phœnicia, Cypro, & Antiochia, quos-

dam tamen etiam Græcis, qui erant Antiochiæ; additq; nu. 21. *Et erat manus Domini cum eis: multusque numerus crederentium conuersus est ad Dominum: Peruenit autem sermo ad aures Ecclesiæ, quæ erat Ierosolymis super istis, & miserunt Barnabam vsque ad Antiochiam; Qui cum peruenisset, & vidisset gratiam Dei gauisus est &c.* ob hanc igitur causam præmissa illuc Barnaba, Petrus delegit eam Ciuitatem pro priori sua sede præsertim cum ea esset velut caput Orientis, & ipse paulo post illuc venit die 22. Februarij, quo Ecclesia celebrat *S. Petri Cathedram Antiochiæ*. Præterea Eusebius in Chronico affirmat Petrum fundasse Antiochenam Ecclesiam anno 4. Olympiadis 203. atq; die 22. Februarij anni Christi 36. currebat adhuc annus 4. dictæ Olympiadis, vt patet ex libro 2. nostro Tabula 1. Addit Eusebius sedisse ibi Petrum vsque ad annum septimum à fundatione, & secundum Claudij quo profectus est Romam Petrus; Annus autem hic 36. est septimus ante 2. Claudij, & Tiberij vigesimus tertius. Rursus in Chronico Siculo, Sedes Petri Antiochiæ signatur Consulibus *Plautio Læliano, & Sex. Papirio Galliæno*, ergo anno 36. Christi iuxta dicta lib. 4. cap. 5. Erasmus quoq; in Peregrinatione Petri, & Pauli consentit in septimum huius fundationis annum ante 2. Claudij, & quod pluris est in pontificali libro, vbi de Petro, ijdem septem anni Sedis Antiochenæ recensentur, & S. Gregorius Papa in Registro lib. 6. Indiçt. 15. Epistola 37. quæ est ad Eulogium Episc. Alex. de Antiochena Sede Petri scribit: *Ipse firmavit sedem in qua septem annis, quamuis discessurus, sedit*. Rectè dixit discessurus, non tantum Romam, sed subinde ab visitandas alias Ecclesias, præsertim Ierosolymitanam, neque enim necesse est eum continuè ibi moratum esse. Quam huic anno non obstat, quod tam ipse, quam Barnabas reuerfi sint Ierosolymam, & ibi fuerint quando Saulus triennio post sui conuersionem exacto venit Ierosolymam videre Petrum, ibique deductus est à Barnaba ad Apostolos, vt narratur Actor. 9. à nu. 24. & ad Galatas 1. nu. 18. Neque item obstat quod Lucas nusquam de aduentu Petri Antiochiam loquatur, nam certum est ex ipso Paulo ad Galatas 2. Petrum repperit esse Antiochiæ cum versu 11. dicat. *Cum autem veniunt Cephas Antiochiam in faciem ei restiti*, etc. et tamen Lucas de hoc ne verbum quidem: Ideoque S. Hieronymus 2. ad Galatas dixit: *Nec mirum est, si Lucas hanc rem tacerit, cum, & alia multa, quæ Paulus sustinuisse se replicat, historiographi licentia prætermiserit, nec est contrarium si quod alius ob causam dignum relatu putauit, alius inter cætera dereliquit. Denique primum Episcopum Antiochenæ Ecclesiæ Petrum fuisse accepimus, & Romam exinde translatum: quod Lucas penitus omisit*.

Postremò quoad annum Antiochenæ Sedis fundatæ à Petro nobiscum sentiunt ex parte Baronius, Petauius, et Tirinus, quatenus id adscribunt anno vltimo, et 23. Tiberij adhuc labenti, sed non rectè Tirinus ex Pererio disp. 1. in Epist. ad Romanos, et Carione hæretico l. 3. Chronologiæ affirmat Petrum quinque annos à morte Christi sedisse in Iudæa, priusquam Antiochiæ sedem figeret: nam ab anno 33. eiusq; die 3. Aprilis, qua mortuum esse Christum probauimus lib. 8. vsque ad annum 36. eiusque diem 22. Februarij, sunt anni tantum 3. et nondum completi, essent tamen quinque; si Natiuitas, et mors Christi biennio antequam supponitur in Æra communi, anticiparetur, vt facit Tirinus, aut Petrus altero tantum anno post primum Sauli iam conuersi aduentum Ierosolymam, Antiochiam, se contulisset, vt facit Baronius.

His probè intellectis, simul intelliges, quàm pingui Minnerua Spalatenfis olim Episcopus ex Actorum Apostolorum ferie, iuxta prauam suam phantasiam ordinata, negare ausus sit Petrum fundasse Antiochenam sedem, quem satis castigauit Petauius l. 11. de doctr. temporum c. 13. sed e. Onuphrius in addit: ad Platinam, nimis audacter pronunciauit ex Actis Apostolicis, et Epistola ad Galatas constare Petrum ante profectionem suam Romam nunquam ex Iudæa discessisse, nec antea Antiochenam Sedem constituisse; Nam nec Paulus, nec Lucas ijs locis id vsquam affirmant esto sileant de hoc negotio.

De Anno S. Iacobi maioris decollati, & S. Petri in
Vincula coniecti ab Herode Agrippa.

4 **S** Cimus à Baronio ad annum 44. Christi, Petauio lib. 11. de doctr. tempor. cap. 12. Cornelio à Lapide in Chronotaxi ad Acta Apost. & Tirino in Chron. Sacro cap. 30. & alijs in vnum eundemq; annum 2. Claudij coniectam fuisse decollationem S. Iacobi, & incarcerationem S. Petri, eo quòd Actorum 12. coniunctim hæc narrentur sic. *Eodem tempore misit Herodes Rex manus, vt affligeret quosdam de Ecclesia. Occidit autem Iacobum fratrem Ioannis gladio. Videns autem quia placeret Iudæis apposuit, vt apprehenderet, & Petrum; Erant autem dies Azymorum; Quem cum apprehendisset, misit in Carcerem, tradens quatuor quaternionibus militum: Volens post Pascha producere eum populo. Verùm clausula illa eodem tempore, referatur ad id, quod sub finem capitis præcedentis narratum, erat de fame facta sub Claudio, & subsidijs missis à fratribus in Iudæam per Barnabam, & Saulum: Constat enim ex hoc textu decollationem S. Iacobi præcessisse carcerem Petri aliquanto tempore, & hanc factam esse die Azymorum. At aliunde habemus decollationem S. Iacobi factam quidem fuisse prope Pascha, vt habet Martyrologium Romanum ad diem 25. Iulij (quo Ecclesia Latina celebrat translationem corporis eius in Hispaniam) sed pridie Calendæ Maij, idest die 30. Aprilis, vt ex Græcorum Menologio notat Baronius in notis ad Martyrologium. Iam verò tam anno 1. Claudij, quàm 2. quorum altero Petrum coniectum esse in vincula ab Herode consentiunt prædicti auctores, dies 30. Aprilis fuit post Pascha Iudaicum; quia ex Canonibus libro 1. in fine traditis Plenilunium Paschale anno 1. Claudij, idest 41. Christi incidit in 24. aut 25. Martij; ergo multo post Azyma fuit decollatio Iacobi; et item carcer Petri fuit ante Pascha: diuerso ergo anno hæc contigerunt, nempe, vt notat (non assignata tamen ratione) Onuphrius in Chronico anno 1. Claudij decollatio Iacobi, anno autem 2. Claudij carcer Petri, qui postea venerat Antiochia Ierosolymam ad celebrandum Pascha, et confirmandos solandosq; fideles, quos Herodes vexabat. Rectius itaq; Christophorus à Castro in historia B. Virginis c. 18. putat S. Iacobum occisum fuisse in Aprili, quam Ado Treuirensis, et auctor miraculorum Iacobi, occisum fuisse die 25. Martij.*

Anno autem primo Claudij, atque adeo 41. Christi occisum fuisse Iacobum ab Herode Agrippa, colligimus ex Iosepho l. 19. antiq. c. 4. & 11. vbi narrat Herodem Agrippam quatuor annis regnasse sub Caio Imperatore in Galilæa, cæterisq; Prouincijs, præter Iudæam, et Samariam, tres autem sub Claudio in Iudæa, et Samaria, statimq; ac Claudius inuicit Imperium (quod ex dictis l. 4. c. 8. fuit 24. Ianuarij anni Christi 41.) factum esse Regem Samariæ, et Iudææ, et celerimè Ierosolymam properasse, ac studuisse omnibus officijs tibi Iudæos conciliare, verisimillimè igitur Iacobum Apostolum recens ex Hispania illuc reuersum, vt placeret Iudæis, decollari iussit anno 1. Claudij post Pascha, & anno 2. Claudij Petrum in carcerem inclusit, vt similiter post Pascha illum occidi iuberet, sed eo diuinitus liberato, Herodes abiit Cæsaream, ibique commoratus est, annoque sequenti, ob superbiam, & diuinos honores acceptatos, percussus ab Angelo, vermibusque consumptus interiit, vt narratur in Actis Apost. cap. 12. sed illa vexatio Ecclesiæ occasio fuit Petro, reuertendi Antiochiam, & inde Romam proficiscendi, quòd peruenit anno Christi 43. die 18. Ianuarij, ibique sedem fixit durante adhuc anno 2. Claudij, et imminente 3. vt mox dicemus.

De S. Petri Romam aduentu primo, & Cathedra
Romana ibi fundata.

5 **S** Anctum Petrum anno 2. Claudij Imperatoris venisse Romam, tum ne in Iudæa versaretur cum periculo, tum vt Simoni Mago se opponeret, testantur Hieronymus in Catalogo Script. Eccl. verbo Simon dicens: *Petrus post Episcopatum Antiochenis Ecclesiæ, & prædicationem di-*

*spersionis &c. secundo Claudij anno ad expugnandum Simonem Magum Romam pergit, ibique viginti quinque annis Cathedram Sacerdotalem tenuit, vsque ad vltimum annum Neronis. Et Eusebius in Chronico. Anno secundo Claudij Petrus Apostolus, cum primum Antiochenam fundasset Ecclesiam, Romam proficiscitur, vbi Euangelium prædicans viginti quinque annis eiusdem vrbs Episcopus perseverat. Qui lib. 2. cap. 22. bis Petrum Romam venisse supponit; laxius, Orofius lib. 7. cap. 6. Exordio regni eius, idest Claudij, Petrus Apost. D. N. IESV Christi Romam venit &c. Porro Petrum multò antequam Paulum Romam venisse, ibiq; Sedem suam collocasse scripserunt Irenæus, Tertullianus, Hippolytus, Cyprianus, Arnobius, Lactantius, Optatus, Ambrosius, Augustinus, Seuerus Sulpicius, Prudentius, Philastrius, Prosper, Maximus Taurinensis, Petrus Chryzologus, Arator, & ex Græcis, Papias, Caius, Dionysius Corinthior. Episc. Petrus Alexandrinus, Chryzostomus, Cyrillus Alexandrinus, Theodoretus, Sozomenus, Metaphrastes, alijque multi, quos citat Baronius ad annum 44. Christi, addens consensum conciliorum, Romanorum Pontificum Epistolas, et Imperatorum edicta, et tandem S. Leonis sermone 1. in Natiu. Apostolor. qui legitur in festo Cathedræ Romanæ S. Petri, vbi disertissimè docet Petrum postquam alij Apostoli distributis terrarum partibus imbuendum Euangelio mundum suscepissent, et post fundatam Antiochenam Ecclesiam ad arcem Romani destinatum Imperij, vbi illud notandum: *Ad hanc ergo Urbem tu beatissime Apostole Petre venire non metuis, & consorte gloria tue Paulo Apostolo, aliarum adhuc Ecclesiarum ordinationibus occupato, siluam istam frementium bestiarum, & turbulentissimæ profunditatis Oceanum, constantior, quàm cum supra mare gradereris, ingrederis. Notandum, & illud Sulpicij Seueri lib. 2. Histor. de Neronis tempore. Namque eo tempore diuina apud urbem religia inualuerat, Petro ibi Episcopatum gerente, & Paulo, postea quàm ab iniusto præfulis iudicio Cæsarem appellauerat, Romam deducto. Quam igitur perfrixtæ frontis fuit Spalatenfis Episcopus, qui Caluino, & Magdeburgensibus inhærens contendebat, Petrum diu post Paulum Romam venisse, nec nisi extremo vitæ suæ anno, vt Simonem Magum proflerneret, non aduertens Petrum bis Romam venisse contra Simonem Magum, semel sub Claudio, vt ex S. Hieronymo didicimus, & iterum sub Nerone: Omnes porro illi, qui Petri Sedem Romanam annis 25. definiunt infra afferendi, cū de anno Martyrij Apostolorum horum, sufficiebant ad Spalatenfis os obstruendum. Corrigendus verò est Cassiodorus, quatenus in Chronico notat primum aduentum Petri Romam Consulibus Secundo, & Venusto, & dicens. *His Consulibus Petrus Apostolus Romam mittitur, vbi Euangelium prædicans XXV. Annis eiusdem Urbis Episcopus perseverat. Esto enim illi fuerint Consules Honorarij, ordinarij tamen erant Claudius ipse tertium, & Vitellius secundum anno 43. Christi: corrigendus, & Onuphrius in Chronico, qui aduentum Petri ponit anno 3. Claudij, fortasse, quia post sex dies imminabat initium anni 3.***

De Tempore primi Concilij Apostolorum
Ierosolymitani.

6 **N**emo fuit, qui attentè legens Acta Apostolorum cap. 15. et Epistolam ad Galatas cap. 2. non concluderit cum SS. Epiphano, Hieronymo, & alijs, siue interpretibus eorum locorum, siue rerum Ecclesiasticarum tractatoribus eundem fuisse conuentum Apostolorum Ierosolymam, de quo vtrouique agitur, cum eadem occasio afferatur, nempe controuersia orta de necessitate circumcidendi Gentiles ad Christum conuersos, & seruanda cum Euangelio lege Moysis, & eadem persone vtrouiq; nominentur, nempe Petrus, Iacobus, Paulus, Barnabas, et apud Paulum Ioannes. De tempore tamen Concilij huius tres opiniones reperio.

Prima est Onuphrij Pantini in Chronico, vbi ad annum 6. Claudij inquit: *Petrus edicto Claudij, quo Iudæi Roma pulsi sunt Ierosolymam redijt, & morti B. Virginis Mariæ, quæ hoc anno 18. Cal. Sept. obiit, interfuit. Deinde anno 7. Claudij subiungit. Concilium Ierosolymitanum, in quo Circumcisio abrogata, Paulus Antiochiæ gentium Apo-*
Stolus

solus ordinatur, Petrus Antiochiam veniens, septem annis eam rexit Ecclesiam. Sed his multipliciter peccat, tum quia mortem Deiparae ponit eo anno, quo nondum Paulus Dionysium Arcopagitam conuerterat, & tamen Dionysius morti, & funeri Deiparae interfuit, tum quia nimis serò Antiochenam Sedem à Petro fundatam putat; tum præcipuè, quod Concilium illud, ex Actor 15. & ad Galatas 2. non est celebratum nisi elapsis à Conuersione Pauli annis vel 14. vel 17. iuxta infra dicenda. At Paulum conuersum esse anno 35. Christi supra ostendimus, ergo additis 14. vel 17. Concilium nequit cadere nisi in annum 49. vel 52. Christi, hoc est in annum 9. aut 12. Claudij.

Secunda opinio est S. Hieronymi in c. 2. ad Galatas, ubi annos 14. post quos Paulus ait venisse ad hoc Concilium, numerat non à Conuersione Pauli, sed à priori aduentu Pauli Ierosolymam, triennio post conuersionem sui atque adeo Concilium refert in annum 12. Claudij, qui nobis est 52. Christi; Verum cum Claudius mortuus sit anno 13. Imperij sui expleto, & labente 14. successerit ei Nero die 13. Octobris, Paulusq; Romam ductus sit Neronis anno 3. corrente, vt ex dictis, infra constabit, sequeretur gesta à Paulo post Concilium hoc vsque ad primum eius aduentum Romam, quæ narratur ab Actorum cap. 16. vsq; ad caput 28. coarctari intra quatuor annos, quod est inuicissimè, immò impossibile. Si quidem Paulus post Concilium hoc venit Antiochiam, deinde visitauit Syriam, Ciliciam, Lyciam, Lycaoniam, postea perambulauit Macedoniam, & Thessalonicam, vnde Athenas veniens Dionysium Arcopagitam conuertit; Venit deinde Corinthum, vbi iubente Deo mansit anno vno, & menses sex, vt narratur Actorum 16. 17. & 18. vsque ad num. 11. Postea renauigauit in Syriam, venit Ephesum, Casaream & visitata matrice, redijt Antiochiam, deinde visitauit Galatiam, Phrygiam, & partes superiores Asiae, quibus peractis redijt Ephesum, vbi mansit disputans per tres menses in Synagoga, & postea docens per biennium in Schola publica, nec inde discessit nisi post sedatum tumultum à cultoribus Dianæ. Inde soluens visitauit Macedoniam, & veniens in Græciam, moratus est in ea per tres menses inde per Macedoniam redijt in Syriam, & cum esset Mileti, conuocatis Senioribus Ecclesiæ Ephesinæ afferuit se per triennium versatum fuisse Ephesi, postea per diuersas vrbes venit Ierosolymam, vbi alligatus est, & missus Casaream, inde Melitam, vbi hyemauit per tres menses, & inde tandem deductus est Romam, vt narratur à cap. 18. actor. num. 11. vsque ad caput 28. Habemus ergo solius moræ Corinthi menses 3. in Melita menses 3. qui simul sumpti efficiunt annos quinque; ad reliqua vero itinera requiruntur anni fere tres, aut minimum duo; Ergo Concilium illud non fuit factum anno 12. Claudij, sed 9. nec anni 14. quos numerat Paulus ad Galatas 2. computandi sunt à triennio post Conuersionem Pauli, sed ab ipsa conuersione.

Tertia itaq; & vera opinio est Baronij ad annum Domini 51. Petauij l. 11. Doctrina tempor. c. 12. Cornelij à Lapide in Chronotaxi ad Acta Apostolor. & in cap. 2. ad Galatas, Tirini in Chronico Sacro c. 50. & aliorum Interpretum; Concilium prædictum celebratum esse anno 9. Claudij, qui nobis est 49. Christi, eo quod vi edicti Claudij, Petrus Roma exiens visitauit matricem Ecclesiam Ierosolymitanam, & opportunè Deo ita disponente, ibi repertus sit, quando excitata est controuersia de Circumcisione, & lege Moysis seruanda. Anno enim 9. Claudij exisse illud edictum affirmat Orosius l. 7. cap. 6. adducens Iosephum Hebraum, Beda de sex Aetatibus, Ado in Chronico, Marianus Scotus lib. 2. Est autem hic annus à Conuersione Pauli 14. cum eam factam anno 35. Christi ostenderimus: & remanent anni sufficientes ad res gestas S. Pauli, vsque ad eius aduentum Romam. Nec nobis contrarius est Petauius, aut si qui alij numerant à conuersione Pauli ad hoc Concilium annumq; 9. Claudij annos 17. quia conuersionem illam iam posuerant triennio ante annum 35. Epochæ Christi.

De Anno S. Pauli Romam deducti.

7 Eusebius in Chronico ad annum 2. Neronis, & quartum Olympiadis 208. ait Paulum Apostolum à Festo missum esse Romam vincum. Sed non dicit eo anno

peruenisse, Sancti verò Hieronymi in Catalogo scriptor. Eccl. verba sunt hæc de Paulo: Hoc tantum dicam, quod post Passionem Domini vicesimo quinto anno, id est secundo Neronis, eo tempore, quo Festus Procurator Indæ successit Felici, Romam vincum mittitur. Ex c. 20. Actor. num. 16. constat Paulum vltima vice peruenisse Ierosolymam prope festum Pentecostes: Ex historia verò Actorum à cap. 21. nu. 16. vsque ad caput 28. numerumq; 11. colligitur Paulum missum à Festo Romam circa initium autumnii, durante adhuc anno 2. Neronis, tertius enim incepit die 13. Octobris, quia postquam peruenit in Insulam Melitam vicinum erat tempus hiemandi, & ibi postea hiemauit per tres menses, post quos per Syracusas Rhegium, & Puteolos deductus est Romam; ideo cum Baronio ad annum Christi 59. Cornelioque à Lapide in Chronotaxi ad Acta Apostolor. & Onuphrio in Chronico, aduentum Pauli Romam consignauimus anno 3. Neronis iam inito, & labente, sed post hiemem adeoque anno Christi 57. esto initium itineris ex Casarea fuerit anno 56. annoq; Neronis 2. adhuc labente. Nec video vnde Tirinus in Chronico Sacro distulerit eius aduentum in annum 4. Neronis, aut vnde Cornelius à Lapide affirmarit cum Onuphrio peruenisse Romam die 6. Iulij anno 3. Neronis.

De Anno Martyrij SS. Apostolorum Petri, & Pauli.

8 I Nter Quinque de hoc anno opiniones, duæ sunt extremæ, quæ nec tolerabiles sunt, nec Sectatores habent. Prima fuit Epiphaniij hæresi 27. affirmantis hosce Apostolos necatos esse anno 12. Neronis, quæ refellitur ex communi sententia de annis quibus S. Petrus sedit Romæ, inchoandis ab anno 2. Claudij imminente 3. iuxta dicta n. 5. Secunda fuit Cassiodori in Chronico, qui sub Consulibus Syluano, & Othone adnotat sic: His Consulibus Romæ Sanctus Petrus, & Paulus Apostoli cruciati sunt à Nerone. Sed illis Consulibus ne vivebat quidem Nero, utpote occisus, ponit Cassiodorus illos Consules biennio post Consulatum Capitonis, & Rufi, quos lib. 4. c. 5. docuimus fuisse Consules anno Epochæ Christi 67. anno autem 68. occisum fuisse Neronem die 10. Iunij ostendimus eodem lib. 4. cap. 8.

Tertia sententia est SS. Apostolos Petrum, & Paulum martyrio affectos esse anno 13. Neronis, Fonteio, & Capitone Consulibus anno à morte Christi 36. ita Baronius ad annum Christi 69. Et apud eum Caius antiquus Theologus, Zephyrinus Papa, Dionysius Corinthior. Episcopus, quos citat, & sequitur Metaphrastes ad diem 29. Iunij. Ita pariter Hermannus Contractus in Chronico, Onuphrius Panuinus in Chronico, & Cornelius à Lapide in Chronotaxi ad Acta Apostolorum. Fundamentum Baronij est, quia Nero Imperare cepit Octobris 13. Consulibus Marcello, & Acciolo (nempe anno 54. Christi vt lib. 4. cap. 5. docuimus) & Consulibus Capitone, ac Rufo (nempe anno Christi 67. compleuit annum Imperij decimum tertium die 13. Octobris, incepitque decimum quartum; anno autem sequenti occisus est die 10. Iunij diebus 19. ante Martyrium Apostolorum horum; Ideoq; non sub Nerone, quod tamen omnes affirmant, sed sub Galba necati fuissent, ergo dies huius Martyrij, id est 29. Iunij non potuit cadere in annum 14. Neronis, qui non excessit diem 10. Iunij, sed in diem 29. Iunij anni 13. Neronis nondum completi.

Quarta sententia fuit Eusebij, signantis in Chronico mortem Petri, & Pauli anno 14. Neronis, quem secutus S. Hieronymus in Catalogo scriptorum Eccl. verbo Simon Petrus dixit: Secundo Claudij anno, ad expugnandum Simonem Magum Romam pergit, ibique viginti quinque annis Cathedram Sacerdotalem tenuit, vsque ad vltimum annum Neronis, id est decimum quartum, à quo, & affixus cruci Martyrio coronatus est: Et ibidem verbo Paulus ait Hic ergo XIV. Neronis anno, eodem die, quo Petrus Romæ pro Christo c. pite truncatus. His suffragari videntur quicunq; horum Martyrium adscribunt anno 37. à Passione Saluatoris, vt Nicephorus l. 2. histor. c. 36. & alij multi, quos nominat Tirinus; item quicunq; dicunt Petrum sedisse Romæ annos 25. Nam inclusis vtroq; termino annus 37. à Passione

sione Domini, quæ nobis fuit 33. anno Christi, est annus 68. Christi: Similiter annus 25. ab anno 43. Christi, quo Petrus Romam peruenit, est 68. Christi, idest Neronis 14. At huic sententiæ obstat validissimum argumentum Baronij, de quo supra.

Quinta igitur sententia est Petauij lib. 11. de Doctrina Temporum cap. 14. & in Chronico Sacro; SS. hocce Apostolos martyrium passos esse anno quidem 13. Neronis, si eius initium sumatur à die 13. Octobris, sed anno 14. si Neronis anni populari modo computentur ab antecedentibus Calendis Ianuarij, & ita conciliari auctores tertiæ, & quartæ sententiæ inter sese. Sed nimis violentum est in historia Romana denominare, ac numerare annum primum Neronis, seu Neroniani Imperij ab ipsis Calendis Ianuarij, quando adhuc Imperabat Claudius, & imperaturus erat vsque ad 13. Octobris hoc est per totum fere illum annum, seu per 10. adhuc menses. Nec eruditio Eusebij, ac Hieronymi patitur, vt tam crasso, ac populari modo annos Imperatorum computauerint. Deinde si Imperatorum initium referendum esset ad Calendas Ianuarij, potius ad illas quæ notabiliter viciniore fuerunt esset transferendum, atq; adeo Nero dicendus esset cœpisse imperare Calendis Ianuarij, quæ subsecutæ sunt diem 13. Octobris.

Nostri igitur sententia est eadem, ac Tertia propter argumentum, & auctoritates ibi adductas; sed addimus Eusebium, Hieronymum, & Nicephorum fuisse in illis, qui existimantur Neronem imperasse annos 14. solidos, & aliquot menses iuxta dicta lib. 4. c. 8. Reuera autem Martyrium passi sunt Consulibus Capitone, & Rufo, anno 13. Neronis labente, & Christi 67. & à Passione Christi anno 35. esto qui natiuitatem, & mortem Christi vno, aut altero anno anticiparunt, posuerint annum 36. aut 37. à passione Christi, quos inter videtur fuisse Chrysostomus, quatenus dixit S. Paulum annos 35. seruiuisse Christo. Ab initio autem Cathedræ Romanæ Petri, idest die 18. Ianuarij anni Christi 43. vsque ad diem 29. Iunij anni 67. sunt anni completi 24. menses 5. & dies 12.

De Anno Episcopatus, & Martyrij S. Iacobi minoris, ac S. Marci.

S Sanctus Hieronymus in Catalogo Scriptor. Eccl. ait: Iacobus, qui appellatur frater Domini &c. post passionem Domini statim ab Apostolis Hierosolymorum Episcopus ordinatus: & intra Tringinta itaque annos Hierosolymis rexit Ecclesiam, idest vsque ad septimum Neronis annum. Eusebius autem in Chronico ad annum Christi 33. quo passionem Domini ponit, habet: Ecclesiæ Hierosolymorum primus Episcopus ab Apostolis ordinatur Iacobus frater Domini. Et ad annum Christi 63. & Neronis 7. notat: Iacobus frater Domini, quem omnes fultum appellabant, à Iudeis lapidibus opprimitur, quos secutus est Hermannus contractus, & Onuphrius in Chronico, Baronius in Annalibus ad annum 63. Cornelius à Lapide in Chronotaxi ad Acta Apostolor. & anno 7. Neronis, Tirinus in Chronico Sacro cap. 50. vbi multos alios citat, Petauius tamen in Chronico necem S. Iacobi consignat anno Neronis 8. At nos Passionem Domini anno 33. Epochæ Christi statimimus, & annum 1. Neronis à die 13. Octobris anni Christi 54. inire docuimus lib. 4. cap. 8. additis ergo annis 29. quos compleuit Iacobus in Episcopatu anno 33. Christi, fit annus Christi 62. in cuius die 1. Maij occisus est hic Apostolus, currente adhuc Neronis anno 8. Et Episcopatus Iacobi anno 30. iam inchoato per aliquot menses. Eodem porrò anno 8. Neronis mortuum esse S. Marcum Euangelistam Alexandria tradit expressè Hieronymus in Catalogo, & Eusebius in Chron.

De Annis S. Ioannis Apostoli.

EX S. Hieronymi Catalogo Scriptor. Eccl. hæc habemus de S. Io. Apostolo, cum relegatum fuisse in Insulam Patmos anno 14. Domitiani, qui nobis cœpit à die 13. Septembris anno Christi 94. ergo relegatio fuit, vel hoc anno, vel anno 95. sed ante 13. Septembris, nempe

post 6. Maij, quo ante portam Latinam missus est in dolium olei feruentis. Addit Hieronymus mortuo Domitiano, & succedente Nerua S. Ioannem reuocatum ab exilio rediisse Ephesum, ergo ex dictis lib. 4. cap. 8. accidit id anno Christi 96. post diem 18. Septembris, quo Nerua iniuit Imperium, aut anno 97. Tandem confectum, senio, & mortuum esse ait sub Traiano, Sexagesimo octauo post Passionem Domini anno, videlicet die 27. Decembris: ergo anno centesimo Christi iuxta nostram computationem annorum Christi. Eusebius quoque in Chronico Ioannis relegationem in Patmos anno 14. Domitiani adnotat, sicut, & Hermannus contractus.

At Baronius anno 92. Christi relegationem in Patmos refert ad annum 10. Domitiani, esto cum Irenæo, Apocalypsim ad vltimum, aut penultimum Domitiani annum reijciat, Baronium sequitur Cornelius à Lapide. Onuphrius in Chronico Apocalypsim ad annum 12. Domitiani consignat: Petauius in Chronico, relegationem anno 13. Apocalypsim anno 14. Domitiani notat: Tirinus in Chronico Sacro cap. 50. relegationem anno 12. Apocalypsim anno 14. Domitiani adscribit. Causa ob quam Baronius disiungit tanto tempore relegationem ab Apocalypsi, est quia pro certo habet Cletum iussu Domitiani necatum anno 10. Domitiani, vnde infert tunc motam persecutionem à Domitiano, ideoque tunc quoq; Ioannem immisum in dolium olei feruentis, & mox relegatum in Patmos. Sed de ordine, & annis successorum Petri in Sede alibi disputandum erit.

De Anno Martyrij S. Dionysij Areopagite.

I Am lib. 8. cap. 14. occasione anni, quo Deipara Virgo obiit, eiusq; funeri interfuit S. Dionysius Areopagita, ostendimus eum à S. Paulo conuersum fuisse ad Christum anno Epochæ Christianæ, & Christi 50. & interfuisse morti, ac funeri Deiparæ anno Christi 56. ex eius autem Epistola ad Apollonem constat, eum annorum 25. iuisse, quando ad Heliopolim vidit Ecliptim illam Solis admirabilem, quæ anno 33. Christi facta est in morte Saluatoris die 3. Aprilis. Superest altera grauis controuersia de anno mortis ipsius S. Dionysij, de quo tres fuere opinioniones.

Prima opinio fuit Metaphrastis, & vel Methodij, vel Metrodori Hilduini, & Hincmari Rhementis in vita S. Dionysij, nempe S. Dionysium martyrio coronatum esse sub Domitiano. Sed hæc opinio multis de causis falsa esse conuincitur: Nam S. Dionysius in Epistola ad S. Ioannem exultantem in Pathmo scribit sibi reuelatum esse fore, vt quam primum ab exilio liberaretur, & simul futuri essent: verba S. Dionysij sunt: Nam nos quidem, quidquid demum aduersi acciderit, clarissimo Ioannis radio priuare non poterit, nunc quidem tui memoria, & vera Theologiæ renouatione fructuros, paulo post autem (dicam enim etsi audax dictu est) tibi ipsi intime copulandos. Quippe dignus sum cui fides habeatur, cum ea que tibi præcognita sunt, à Deo didicerim, & tunc referam, Te scilicet ista Pathmensi custodia liberatum iri, atque in Asiam postliminio rediturum &c. Epistolam verò hanc, vt legitimam Dionysij huius recipiunt iidem auctores, & in primis Metaphrastes in vita S. Ioannis Euangel. constat autem S. Ioannem non nisi post mortem Domitiani rescissis eius actis, reuocatum esse ab exilio Neruiam, & paulo post Traiano imperante, ergo S. Dionysius, qui S. Ioanni iam ab exilio liberato intime copulatus fuit, non potuit esse mortuus sub Domitiano. Præterea idem Hincmarus refert S. Dionysium post Clementem Papam Martyrio affectum; atqui Clemens martyrio coronatus nõ est sub Domitiano, sed sub Traiano anno 3. Traiani, vt ex Eusebio, & S. Hieronymi catalogo de Scriptoribus Ecclesiasticis patet, ergo nec S. Dionysius sub Domitiano martyrium fecit.

Secunda opinio fuit Michaelis Syngeli Presbyteri Hierosolymit. in vita Dionysij apud Lipomannum tom. 4. à Batilio Millanio Monacho Cassinensi latinitate donata, & à Petro Lantselio Soc. nostræ castigata; item Suida in historicis, in Dionysio Areopagita. Videlicet S. Dionysium martyrio affectum fuisse sub Traiano, quibus fauere videtur Martyrologium sub Gregorio XIII. editum, in quo passus

passus sub Traiano ponitur: Sed hæc intelligi possunt de persecutione Traiani, quæ duravit sub Hadriano: neque enim distinctam persecutionem ipse instituit, sed institutam à Traiano persecutus est: Nam ipsemet Syngelus de S. Dionysio Areopagita inter alia illum laudat, vt ἐν ἑρεσὶν ἐξομῆκουτα τὴν Ἀποστολικὴν ὁδὸν οὐκ ἀπολείποντες: idest. In annis septuaginta cursum Apostolicum obeuntem. Ergo si conuersus est anno, vt diximus, 50. Christi additis 70. fit annus 120. Christi quo anno à die 11. Augusti cœpit annus 4. Hadriani, quo ipso anno Hadrianus in Gallias venit. Tertia itaque opinio, & verior est S. Dionysium cum Rustico, & Eleuthero Martyrio coronatos esse sub Hadriano Imperatore, ita enim habet vetustissimum Martyrologium Romanum, quod reperit, & edidit noster Heribertus Rosyueyus; esto dicat Athenis celebrari festum 5. Nonas Octobris, vbi sic. *Athenis Dionysij Areopagite sub Hadriano diuersis tormentis passi*; quo eodem die Beda in Martyrologio, *Natali S. Dionysij Areopagite, qui ab Apostolo Paulo &c. & sub Hadriano Principe &c. martyrio coronatur*, eademque die Ado idem habet in Martyrologio, & confirmat sic. *Vt Aristides Atheniensis vir fide, sapientiaque mirabilis testis est*; claruit autem Aristides eo tempore, quo sub Hadriano passum S. Dionysium testatus est. Sed & Flavius Dexter in Chronico ad annum Christi 130. clarè supponit paucis ante annis S. Dionysium Parisijs sub Hadriano Martyrio affectum. Itaq; tertiæ huius opinionis sunt Baronius, licet id alia occasione anticipato tractet anno 109. Christi; Franciscus Biuarius in Comment. ad Chronicon Fl. Lucij Dextri, Petrus Halloix Societatis Iesu in vita S. Dionysij, Petrus Lanselius, & Balthasar Corderius Societ. eiusdem in notationibus ad eandem vitam. Quoad annum ipsum sub Hadriano censet Biuarius fuisse annum Christi 130. At Corderius annum circiter 110. vitæ, quem colligit ex annis 70. Apostolici cursus, & 40. minimum conuersionis, quare si anno 33. Christi habuit annos 25. vtique annos 110. compleuit anno Christi 118. aut 119. Petrus demique Halloix ait obiisse anno circiter 121. Christi, nos eligimus annum 120. quia illo anno impletus est 70. Annus vitæ Christianæ Dionysij à Syngelo asertus, & ab anno Christi 50. quo conuersus est S. Dionysius, & quia illo anno, vt in Chronico ponimus, Hadrianus venit in Gallias; Rectè itaque Nicephorus l. 2. histor. cap. 20. dixit S. Dionysium multos annos in Occidente fuisse, & ad profundam senectutem pertuenisse, erat quippe annorum 112. inchoatorum. Etsi autem Græci celebrabant festum hoc die 3. Octobris, Latini autem 9. Octobris, eundem tamen esse Dionysium Areopagitam, qui prius Athenis deinde Parisijs Episcopus fuit, demonstrat Baronius supra, & Petrus Halloix quæst. 1. de S. Dionysij vita, & operibus: Sed duos fuisse Dionysios contendit Sirmundus: vide plura in 1. Tomo Galliæ Christianæ Scæuolæ, & Ludonici Sammarthanorum folio 400.

CAPVT III.

De primis successoribus S. Petri in Pontificatu alijsque Pontificibus Romanis.

Quam diuersæ fuerint opiniones de tempore, & ordine, quo Petro Linus; Lino Cletus (qui alijs est Anacletus) Cleto Clemens in pontificatu successerint luculentissimè tractauit Baronius ad annum Domini 69. euicitq; ex antiquis Scriptoribus Ecclesiasticis ex Martyrologio Romano, & Canone Sacro Missæ, & alijs *Linum* immediatè successisse S. Petro in pontificatu, Lino autem *Cletum*, & huic *Clementem*, annis verò sequentibus docet *Linum* sedisse annos XI. menses 2. & dies 23. computatos à die 30. Iunij, quo successit Petro, anno nobis 67. Christi, vsque ad annum 78. diemq; 23. Septembris, quo Saturnini Consularis iussu *Commo*, & *Prisco* Consulibus Martyrio coronatus est; *Cletus* autem, iuxta eundem, sedit

annos 12. menses 7. & dies 2. computatos à die 24. Septembris, qua successit Lino, vsq; ad 26. Aprilis, qua Martyrio affectus est *Vlpio Traiano*, & *Acilio Glabrione* Consulibus. idest anno Christi 91. ex dictis l. 4. c. 5. Post huius mortem, in libro de Romanis Pontificibus, qui Damaso adscribitur, dicitur: *Cessauit Episcopatus dies viginti*; Ergo Clemens Cleto subrogatus est die 16. Maij, aut 17. Passus est martyrium Clemens in Chersoneso die 23. Nouembris, Consulibus *Traiano III.* & *Frontone* anno 3. Traiani, vt habent lib. de Rom. Pontificibus Eusebius lib. 3. histor. cap. 28. & Hieronymus in Catalog. de Script. Eccl. ergo anno Christi centesimo iuxta dicta lib. 4. cap. 5. & 8. atque adeo à Sedis vacantis sine sedit *Clemens* annos 9. menses 6. dies 7. Ex quibus corrigendi sunt, quæ alij Chronologi, aut Historici, aut Catalogorum Pontificiorum concinnatores aliter consignant.

2 Occiso autem Clemente in Chersoneso, licet in libro de Romanis Pontificibus dicatur vacasse Sedem diebus 21. & amplius; rectè tamen aduertit Baronius ex Chersoneso trans Pontum non potuisse Romam peruenire tam citò nuncium Mortis illius; cumque supponatur electionem successoris factam esse Romæ, & cum idem liber, & indices Vaticanis dicant Anacletum successorem Clementis sedisse annos 9. menses 3. & dies 10. & idem Anacletus martyrio affectus dicatur die 13. Iulij anno Traiani 13. *Orfito*, & *Crispino* Consulibus idest nobis anno 110. Christi sequitur Anacletum electum fuisse anno centesimo primo Christi die 3. Apr. Cauendum in primis ab Eusebio, & Scætoribus, qui Cletum, cum Anacleto confundentes vnum Pontificem omiserunt, & initia sequentium Pontificum anticipauerunt, qui error in multos deinceps annos propagatus est.

3 Sed & enormiter errauit Onuphrius in Fastis, dum sequens Consules perperam notatos in libro de Romanis Pontificibus, *Hygino* Papæ tribuit Pontificatus annos duodecim, & amplius; cum tamen ex Cresconiana Collectione, Indicibus Vaticanis, & ipsis annis Antonini Imperatoris sub quo sedit, constet, non sedisse ultra annos quatuor imo his defuisse duos dies: Sed Onuphrium Panuuium serò agnouisse errorem, & cautiùs incessit fatetur Baronius ad annum 158. vbi prudentissimè notat *Hygino* substituendum immediatè *Pium*, quia sic fecere qui eodem tempore vixerunt Hegeppus, & Irenæus, & paulo post Tertullianus, & deinde Eusebius, Epiphanius, Nicephorus vterque, ac Latini Græciq; communiter; esto Anicetum *Hygino* substituant optatus Mileuitanus, Augustinus, Hieronymus; cui quidem Pio pro annis 9. annos 19. ex vitio librorum tribuit lib. de Rom. Pontif. Sic in Aniceto variant nonnulli quoad annos sedis, sed ex Indicibus Vaticanis, qui sunt in libro *Censuum* ac diebus electionis ac mortis certius colliguntur: & in *Zephyrino* pro annis 18. malè scripti sunt 8.

4 In Baronio autem duo in primis corrigenda censemus; Nam quia, vt tandem anni Christi biennio toto initi ante communem Epocham Christianorum, conuenirent cum annis Epochæ communis in Diocletiani, & Valentinianni anno primo, expungit duo paria Consulium vt docuimus lib. 4. cap. 3. Coroll. 2. oportuit etiam duobus Pontificibus annos singulos Pontificatus adimere. Igitur, quia inter annum ipsi 261. & 262. omisit Consulatum *Fuluij Aemiliani*, & *Bassi* II. consequenter Pontificatum S. Sixti II. Papæ, & Martyris ad Menses XI. diesq; 12. restrinxit; inserto autem, sicut oportuit horum Consulatu, & anno, sequitur S. Sixtum sedisse annum 1. & menses XI. ac dies 12. Rectè enim in lib. de Romanis Pontificibus dicitur Sixto successisse Dionysius, *Aemiliano*, & *Basso* Consulibus. Rursum quia inter annos suos 276. & 277. omisit Consulatum *M. Claudij Tacit*, & *Fuluij Aemiliani* posterioris, Martyrium Eutythiani Papæ posuit sub *Caro*, & *Carino* anno 283. quem oportebat ponere sub *Caro III.* & *Numeriano*, ideo biennio in annis *Eutythiani* errauit, & sedisse ait annos 8. & aliquot menses, cum federit annos 10. menses 6. & d. 4. eius verò successor *Caius* non 12. vt ponit Baronius, sed 11. tantum annos, menses 4. & dies 5.

5 Intolerabilis autem error est in Chronico Eusebij, in quo S. Syluestri Papæ electio ponitur anno 5. Constantini Imper. & sedisse annos 19. At ex lib. de Romanis Pontif. et alijs Indicibus actisq; proconsularibus colligitur cœpisse Syluestrum anno 9. Constantini, idest Christi 314. &

deliſſe anno 335. eiꝛ; ſucceſſiſſe *Marcum*, Conſulibus *Nepotiano*, & *Fecundo*. De erroribus multorum in annis *Liberij* vide *Baronium* anni 367. & in anno obitus *S. Leonis Magni* qui fuit 461. nu. 460. vt habet *Marcellinus* in *Chronico*: Vacauit autem *Sedes* ſeptem meſes, non ſeptem dies, vt errore librariorum alicubi ſcriptum eſt, ſi quidem *Hilarius* *Leoni* ſubſtitutus eſt die 12. *Novembris* ſed anno 467. in ipſo *Baronio*: ex ipſius tamen datis dicendum eſt *Hilarium* ſediſſe annos 5. meſes 9. & d. 28. non annos 6. &c. Errat præterea *Marcellinus*, dum *Gelaſij* *Papæ* initium ponit anno 493. cum ſub *Conſulib.* anni 492. *Anaſtaſio*, & *Rufino* extent literæ plures datæ ab ipſo *Gelaſio* iam *Pontifice*. Malè quoꝛ; *Anaſtaſij* *Papæ* electionem, quæ fuit anno 496. differt poſt duos annos.

6 *Miror* autem *Baronium* anno 555. dixiſſe *Vigilium* *Papam* *Syraculis* ex calculo obiſſe cum ſediſſet annos ſexdecim ſed quoto meſe, ac die mortuus ſit ignorari, nec ex ſucceſſoris eius tempore id deſiniri. Nam iam anno 540. narrauerat *Vigilium* ſeptimo die poſt mortem *S. Siluerij* *Papæ*, ideſt die 27. *Iunij* legitimè electum fuiſſe; poſtea anno 555. ex *Anaſtaſio* *Bibliothecario* refert *Ceſaſe* *Episcopatum* *Vigilij* meſes tres, & dies quinque; mox addit: ſubrogatus eſt in locum *Vigilij* *Pelagius* *Archidiaconus*; quo autem meſe ac die, antiquorum nemo docet: Sed anno 559. habet: *Pelagius* *Papa* vbi ſediſſet annos quatuor meſes decem, dieſque decem, & octo, ex hac vita migravit ſecunda *Martij*. Si ſic eſt, ergo retrocedo à die 2. *Martij* anni 555. per annos 4. meſes 10. & dies 18. incidit *Pelagij* electio in annum 556. & diem 12. *Aprilis*. Hinc retrocedendo per meſes tres, & dies quinque, quibus vacauit *Sedes* poſt *Vigilium*, cadit mors *Vigilij* in diem 7. *Ianuarij*, aut quam proximè, ſed anni 554. à quo ad eius electionem legitimam factam die 27. *Iunij*, anni 540. ſunt anni tantummodo 14. meſes 6. & dies 10. Hæc igitur corrigenda in *Baronio* aut certè, vt alij malunt, apud ipſum, *Pelagij* obitus in annum 560. differendus, vt *Vigilius* mortuus dicatur anno 555. & ſediſſe annos 15. meſesque 6. ac dies 20. & æter anni qui hinc pendent emendandi, ita vt *Ioannes* *Pelagij* ſucceſſor ſederit tantum annos 12. minus diebus 14.

7 Præterea *Baronius* anno 577. tribuit *Benedicto* annos 4. meſem 1. & dies 28. cum tamen antea in eius creatione ex *Anaſtaſio* dixiſſet ſediſſe annos 4. meſes 2. dieſque 15. & totidem reuera ſint à die 16. *Maij* qua electus eſt anno 573. vſque ad diem 31. *Iulij* anni 577. qua mortuus eſt. Aſſentior tamen *Baronio* in his, quæ anno 714. de *Gregorij* II. electione contra *Onuphrium* biennio eam poſtponentem diſcrit, et quæ anno 891. contra alios circa tempus *Formoſi*: ſed ab eodem diſſentio dum anno 897. ponit poſt *Bonifacij* inuaſoris dies 15. electionem *Stephani* VII. cuiusque mortem 900. anno conſignat: & tamen adducit *Di-*

ploma huius *Stephani* datum *Septembri* *Indictione* quarta Anno *Pontificatus* *Stephani* ſexti quinto. Nam, & *Indictio* quarta, & annus quintus *Pontificatus* euincunt *Stephanum* vixiſſe vſque ad anni 901. *Septembrem*, & vltra. Præterea anno 99 *Gregorius* V. qui electus fuerat anno 996. *Aprilis* 17. cum ex *Epitaphio* eius conſtet obiſſe anno 999. 18. *Februarij*, vtique non annos 2. & meſes circiter octo; ſed annos 2. & meſes 10. ac dies 6. ſediſſe dicendus eſt.

De Auctoribus, qui Romanorum Pontificum Tempora ſuppeditant.

8 Prima *Classis* eſt eorum, qui *Pontificum* plurium *Vitas* conſcripſerunt: vt *Liber* de *Romanis* *Pontificibus* *Damaſo* *Papæ* adſcriptus; *Index* *Pontificum* ab *Honorio* III. *Papa* conſectus, *Indices* *Vaticani*, & *Collectio* *Crefconiana* apud *Baronium*, *Anaſtaſius* *Bibliothecarius*, qui *Damaſum* ſuppleuit ab anno 360. ad 872. *Guillelmus* *Bibliothecarius* *Anaſtaſij* continuator vſque ad annum 1060. *Pandolphus* *Pifanus* *Guillelmi* continuator, vſque ad annum 1130. *Martinus* *Polonus*, cum quinque alijs auctoribus à *S. Petro* vſque ad *Eugenium* III. *Io. de Columna* à *S. Petro* vſque ad *Bonifacium* VIII. *Ptolemæus* *Lucentis*, cum ſupplemento à *S. Petro* vſque ad *Benedictum* XII. *Franciſcus* *Petrarca* à *S. Petro* ad *Urbanum* VI. *Theodoricus* à *Niem*, à *S. Petro* ad *Gregorium* XI. *Baptiſta* *Platina* à *S. Petro* ad *Sixtum* IV. *Bonifacius* *Simoneta* vſque ad *Iulium* II. *Septem* vetuſti *Indices* *Romanorum* *pontificum* quorum 5. in *Bibliotheca* *Vaticana*, ſextus in *Monasterio* *Cafin.* ſept. in *Monasterio* *Farfenſi*.

Secunda *Classis* eſt *Annaliſtarum*, aut *Chronologorum* quorum præcipui ſunt *Baronius* vſque ad annum 1198. cuiusque *Continuator* *Abraham* *Bzouius* vſque ad annum 1431. & *Baronij* *Epitomaſtes* *Gabriel* *Biſciolius*, *Odoricus* *Rinaldus*, & *Henricus* *Spondanus*, qui addit ſupplementum vſque ad annum 1630. *Petauius* in *Rationario* *Temporum* vſque ad annum 1631.

Ex *Chronologis* autem præcipui, *Genebrardus* vſque ad annum 1580. *Franciſcus* *Santouinus* lib. 2. *Chron.* vſque ad annum 1572. *Onuphrius* *Panuius* in *Chronico* vſque ad annum 1566. *Bellarminus* de *Scriptoribus* *Eccleſiaſticis* in *Chronico* ad finem *Operis*. *Gerardus* *Mercator* in *Chronico*, vbi textit *catalogum* *Pontificum* *Romanorum* vſque ad *Pium* V. *Henricus* *Gordonus* in *Chronol.* & alij plurimi *Chronographi*, inter quos ſectarij alicubi cauendi. Ex his igitur *catalogum* noſtrum *Pontificum* *Romanorum* texuimus, ſed cum delectu, & ex temporum viciniorum notis emendantes, quæ viſa ſunt emendanda.

CATALOGVS PONTIFICVM ROMANORVM

Ex Libro IX. Chronologiae Reformatae Cap. 3. cum Initio, & Fine Sedis, in Annis CHRISTI
veris, quos coincidere cum usitatis docuimus.

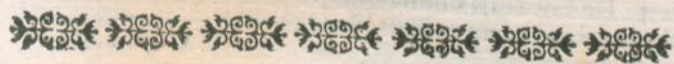
NOMINA, PATRIA &c. Pontificum Romanorum.	Initium Sedis		Finis Sedis		Duratio		Vacatio	
	An.	Menf. D.	An.	Menf. D.	An.	M. D.	Menf. D.	M. D.
S. PETRVS, ex Bethsaida Galilaeae, successit CHRISTO Domino Vicarius statim ab Ascensione Domini in Caelum, licet non statim Romae Sedem fixerit.	33	Maij 14	67	Iun. 29	34	1 16	0	1
S. LINVS, Volaterranus ex Thuscia Papa, & Martyr.	67	Iun. 30	78	Sept. 23	11	2 23	0	1
S. CLETVS, Romanus Papa, & Martyr.	78	Sept. 24	91	Apr. 26	12	7 2	0	20
S. CLEMENS, Romanus Papa, et Martyr.	91	Maij 16	100	Nou. 23	9	6 7	4	9
S. ANACLETVS, Atheniensis Papa, & Martyr.	101	Apr. 3	110	Iul. 13	9	3 10	0	13
S. EVARISTVS, Graecus ex Iudaeo patre, Papa et Martyr.	110	Iul. 26	119	Oct. 26	9	3 0	0	18
S. ALEXANDER, Romanus, Papa et Martyr.	119	Nou. 13	130	Maij 3	10	5 20	0	25
S. SIXTVS, Romanus, Papa & Martyr.	130	Maij 28	140	Apr. 6	9	10 9	0	2
S. TELESFORVS, Thurienfis ex Calabria, seu Magna Graecia, Papa et Martyr.	140	Apr. 8	152	Ian. 5	11	8 27	0	7
S. HYGIVS, Atheniensis Philosophus, Papa et Martyr.	152	Ian. 12	156	Ian. 11	3	11 28	0	3
S. PIVS, Aquilienfis, Papa et Martyr.	156	Ian. 15	165	Iul. 11	9	5 27	0	14
S. ANICETVS, Vinifinus ex Syria, Papa et Martyr.	165	Iul. 25	173	Apr. 17	8	8 23	0	17
S. SOTER, Fundanus ex Campania, Papa et Martyr.	173	Maij 4	177	Apr. 22	3	11 18	0	11
S. ELEVTHERVVS, Nicopolitanus ex Graecia, Papa et Martyr.	177	Maij 3	192	Maij 26	15	0 23	0	5
S. VICTOR, Africanus, Papa, et Martyr.	192	Iun. 1	201	Iul. 28	9	1 28	0	11
S. ZEPHYRINVS, Romanus, Papa & Martyr.	201	Aug. 8	219	Aug. 27	18	0 18	0	6
S. CALLISTVS, Romanus natus rure prope Rauennam, Papa & Martyr.	219	Sept. 2	224	Oct. 14	5	1 12	0	6
S. VRBANVS, Romanus Papa et Martyr.	224	Oct. 20	231	Maij 25	6	7 4	1	0
S. PONTIANVS, Romanus Papa et Martyr.	231	Iun. 24	235	Nou. 19	4	4 25	0	13
S. ANTERVS, Petilienfis ex Magna Graecia Papa et Mart.	235	Dec. 3	236	Ian. 3	0	1 0	0	13
S. FABIANVS, Romanus Papa et Martyr. I. Schisma, & Nouatianus Pseudopapa contra Fabianum.	236	Ian. 16	251	Ian. 20	15	0 4	14	&c.
S. CORNELIVS, Romanus Papa et Martyr.	252	April.	253	Sept. 16	1	4 etc.	1	5
S. LVCIVS, Romanus Papa et Martyr.	253	Oct. 21	255	Mart. 4	1	4 14	1	5
S. STEPHANVS, Romanus Papa et Martyr.	255	Apr. 9	258	Aug. 2	3	3 23	0	22
S. SIXTVS II. Atheniensis Papa et Martyr.	258	Aug. 24	260	Aug. 6	1	11 12	1	5
S. DIONYSIVS, Graecus Monachus.	260	Sept. 12	271	Dec. 26	11	3 14	0	5
S. FELIX, Romanus Papa et Martyr.	271	Dec. 31	274	Maij 30	2	4 29	0	5
S. EVTYCHIANVS, Lunensis ex Thuscia, Papa & Mart.	274	Iun. 4	284	Dec. 8	10	6 4	0	9
S. CAIVS, Salonensis ex Dalmatia, Papa et Mart.	284	Dec. 17	296	Apr. 22	11	4 5	0	11
S. MARCELLINVS, Romanus Papa et Mart.	296	Maij 3	304	Apr. 26	7	11 3	6	25
S. MARCELLVS, Romanus Papa et Mart.	304	Nou. 21	309	Ian. 16	5	1 25	0	20
S. EVSEBIVS, Graeci Medici filius.	309	Febr. 5	311	Sept. 26	2	7 16	0	7
S. MELCHIADES, Africanus Papa et Martyr.	311	Oct. 3	313	Dec. 10	2	2 8	1	21
S. SYLVESTER, Romanus sub Constantino Imper.	314	Febr. 1	335	Dec. 31	21	10 1	0	16
S. MARCVS, Romanus Diacon. Card.	336	Ian. 16	336	Oct. 7	0	8 24	0	20
IVLIVS, Romanus Diacon. Card.	336	Oct. 27	352	Apr. 12	15	5 16	0	25
LIBERIVS, Romanus, quo viuentis S. Felix Martyr, sedit annos 10. menf. 3. d. 11. tanquam Chorepiscopus, seu Vicarius Pontificis, quandiu LIBERIVS pulsus ab Arianis, mansit in exilio. Schisma 2.	352	Maij 8	367	Sept. 9	15	4 1	0	16
S. DAMASVS, Lusitanus, contra quem 3. Schismate intrusus fuit Vrsicinus, et post annum pulsus.	367	Sept. 15	384	Dec. 11	17	2 26	1	1
SIRICIVS, Romanus Presb. Card.	385	Ian. 12	398	Febr. 22	13	1 14	0	20
ANASTASIVS, Romanus Presb. Card.	398	Mart. 14	402	Apr. 27	4	1 13	0	21
S. INNOCENTIVS, Albanus ex Latio.	402	Maij 18	417	Iul. 28	15	2 10	0	22
ZOSIMVS, ex Magna Graecia Presb. Card.	417	Aug. 19	418	Dec. 26	1	4 7	0	2
S. BONIFACIVS, Romanus, contra quem 4. Schismate intrusus Eulalius postea expulsus abdicauit.	418	Dec. 28	423	Oct. 25	4	9 27	0	9
S. CAELESTINVS, Romanus.	423	Nou. 3	432	Apr. 6	8	5 3	0	21
SIXTVS III. Romanus.	432	Apr. 27	440	Mart. 28	7	11 1	1	12
S. LEO Magnus, Tuscus, Diac. Card.	440	Maij 10	461	Apr. 11	20	10 28	7	0
S. HILARIVS, Calaritanus ex Sardinia.	461	Nou. 12	467	Sept. 10	5	9 28	0	10
S. SIMPLICIVS Tiburtinus.	467	Sept. 20	483	Mart. 2	15	5 10	0	6
S. FELIX II. Romanus Presb. Card. dictus III. respectu Felicis Martyris, de quo sub Liberio.	483	Mart. 8	492	Febr. 25	8	11 18	0	5
GELASIVS, Romanus patre Africano.	492	Mart. 2	496	Nou. 21	4	8 19	0	7
ANASTASIVS II. Romanus.	496	Nou. 28	498	Nou. 16	1	11 23	0	6
S. COEL. SYMMACHVS Simmagensis ex Sardinia, contra quem intrusus in Schism. 5. Laurentius pulsus est.	498	Nou. 22	514	Iul. 19	15	7 26	0	7
S. HORMISDA, Frusinas ex Campania.	514	Iul. 26	523	Aug. 6	9	0 11	0	7
S. IOANNES, Etruscus Presb. Card. Papa, & Mart.	523	Aug. 13	526	Maij 27	2	9 15	1	28
FELIX III. dictus IV. Beneuentanus Presb. Card.	526	Iul. 24	530	Oct. 12	4	2 18	0	3

	Initium Sedis An. Mens. D.	Finis Sedis An. Mens. D.	Duratio An. M. D.	Vacatio Mens. D.
BONIFACIUS II. Romanus, Presb. Card. contra quem Schism. 6. intrusus <i>Dioscorus</i> , post dies 28. pulsus est.	530 Oct. 15	531 Oct. 17	1 0 2	2 &c.
IOANNES II. Romanus, cognom. Mercurius Pr. Card.	531 Dec.	535 Febr.	3 3 ferè	0 6
AGAPITVS, Romanus, Presb. Card.	535 Mart.	536 Mart. 10	0 11 20	1 28
S. SILVERIUS Frutinas, Papa et Mart. <i>Vigilius</i> in Schismate 7. intrusus abdicauit post mortem SILVERII.	536 Maio	540 Iun. 20	3 2 20	0 7
VIGILIVS, Romanus legitimè electus.	540 Iun. 27	555 Ian. 7	15 6 10	3 5
PELAGIVS, Romanus Archidiacon. Cardin.	555 Apr. 12	560 Mart. 2	4 10 13	3 25
IOANNES III. Romanus, cognom. Catellinus.	560 Iul. 26	572 Iul. 13	11 11 14	10 3
BENEDICTVS, Romanus, cognom. Bonofus.	573 Maij 16	577 Iul. 31	4 2 15	3 10
PELAGIVS II. Romanus ciuis, oriundus à Gothis.	577 Nou. 11	590 Febr. 8	12 2 27	6 25
S. GREGORIUS Magnus, Romanus Archid. Card.	590 Sept. 3	604 Mart. 12	13 6 9	5 19
SABINIANVS, Volaterranus, Diac. Card.	604 Sept. 1	605 Febr. 19	0 5 25	11 26
BONIFACIUS III. Romanus, Diac. Card.	606 Febr. 15	606 Nou. 12	0 8 23	10 6
S. BONIFACIUS IV. ex Valeria ciuitate Marforum.	607 Sept. 18	614 Maij 25	6 8 13	5 12
S. DEVSDEDIT, seu Deodatus, Romanus.	614 Nou. 13	617 Nou. 8	2 11 25	1 16
BONIFACIUS V. Neapolitanus.	617 Dec. 14	625 Oct. 25	7 10 1	6 18
HONORIUS, Campanus.	626 Maij 13	638 Oct. 12	12 4 27	7 17
SEVERINVS, Romanus.	639 Mart. 29	639 Aug. 2	0 4 4	4 29
IOANNES IV. Dalmata.	639 Dec. 31	641 Oct. 12	1 9 6	1 13
THEODORVS Græcus, ex patre Hierosolymitano.	641 Nou. 25	649 Maij 14	7 5 20	1 16
S. MARTINVS Tudertinus, Papa et Martyr.	649 Iul. 1	654 Nou. 12	6 3 12	0 1
S. EVGENIUS, Romanus, Martino exuli subrogatus anno 652. d. 9. Aug. vt Vicarius, postea euasit absolute Pontifex defuncto Martino.	654 Nou. 13	655 Iun. 2	0 6 23	1 29
VITALIANVS, ex Signia ciuitate Volscorum.	655 Aug. 31	669 Ian. 27	14 4 27	2 13
ADEODATVS, Romanus, Monachus S. Benedicti.	669 Apr. 9	676 Iun. 26	7 2 17	4 6
DOMNVS, seu DOMNIO, Romanus.	676 Nou. 1	678 Aug. 11	1 9 10	2 15
S. AGATHO, Siculus Monachus S. Benedicti.	678 Oct. 26	682 Ian. 10	4 7 15	2 5
S. LEO II. Siculus.	682 Aug. 15	684 Iun. 28	1 10 14	1 22
S. BENEDICTVS II. Romanus, Presb. Card.	684 Aug. 20	685 Maij 7	0 8 17	2 15
IOANNES V. Syrus ex Prou. Antioch. Archidiac.	685 Iul. 22	686 Aug. 2	1 0 11	2 18
CONON Syrus Pr. Card. post eiectos in 8. Schismate intrusus <i>Theodorum, & Petrum</i> .	686 Oct. 20	687 Oct. 13	0 11 23	2 13
S. SERGIUS Antiochenus ex Syria, postquam in Schismate 9. Theodorus, & Paschalis Sedem occupassent.	687 Dec. 26	701 Sept. 9	13 8 14	1 20
IOANNES VI. Græcus.	701 Oct. 29	705 Ian. 10	3 2 12	1 18
IOANNES VII. Rossanenensis ex Magna Græcia.	705 Mart. 1	707 Oct. 18	2 7 17	3 0
SISINNIVS Syrus, Podagricus.	708 Ian. 18	708 Febr. 7	0 0 20	0 29
CONSTANTINVS Syrus.	708 Mart. 7	714 Apr. 19	6 1 2	1 10
S. GREGORIUS II. Romanus, Monachus S. Benedicti.	714 Maij 22	731 Febr. 11	16 8 20	0 5
GREGORIUS III. Syrus, Presb. Card.	713 Febr. 16	741 Nou. 28	10 9 12	0 8
S. ZACHARIAS, ex Magna Græcia Monachus S. Benedicti.	741 Dec. 5	752 Mart. 15	10 3 10	0 12
STEPHANVS II. Romanus Presb. Card.	752 Mart. 27	752 Mart. 31	0 0 4	0 0
STEPHANVS III. Romanus Diac. Card.	752 Mart. 31	757 Apr. 26	5 0 28	1 2
PAVLVS, Romanus, Presb. Card. contra quem in Schismate 10. intrusus <i>Theophylactus</i> paucos dies tedit. Schismate 11. intrusi sunt <i>Constantinus</i> per 13. menses, & post eum <i>Philippus</i> per dies paucos.	757 Maij 28	767 Iun. 29	10 1 1	13 6
STEPHANVS IV. Siculus, Monachus S. Benedicti.	768 Aug. 5	772 Febr. 1	3 5 28	0 8
HADRIANVS, Romanus, Diac. Card.	772 Febr. 9	795 Dec. 26	23 10 16	0 0
LEO III. Romanus, Monach. S. Bened. Presb. Card.	795 Dec. 26	816 Iun. 12	20 5 17	0 10
STEPHANVS V. Romanus, Diacon. Card.	816 Iun. 22	817 Ian. 25	0 7 3	0 3
PASCHALIS, Romanus, Monach. S. Benedicti.	817 Ian. 28	824 Maij 14	7 3 17	0 4
EVGENIUS II. Romanus, Presb. Cardin. in Schismate 12. intrusus <i>Zinzinus</i> breui pulsus.	824 Maij 19	827 Aug. 11	3 2 23	0 0
VALENTINVS, Romanus, Archidiacon. Card.	827 Aug. 11	827 Sept. 21	0 1 11	0 3
GREGORIUS IV. Romanus, Monachus S. Bened.	827 Sept. 24	843 Ian. 25	15 4 0	0 16
SERGIUS II. Romanus, Archipresb. Card.	844 Febr. 10	847 Apr. 12	3 2 0	0 0
S. LEO IV. Romanus, Monachus Benedictinus.	847 Apr. 12	855 Iul. 17	8 3 5	0 0
BENEDICTVS III. Romanus, Presb. Card. in Schismate 13. <i>Anastasius</i> Antipapa abdicauit.	855 Iul. 17	858 Febr. 16	2 6 0	2 6
NICOLAVS Magnus, Romanus, Diac. Card.	858 Apr. 24	867 Nou. 13	9 6 20	1 1
HADRIANVS II. Romanus, Presb. Card.	867 Dec. 14	872 Nou. 1	4 10 17	1 13
IOANNES VIII. Romanus, Diac. Card.	872 Dec. 14	882 Dec. 15	10 0 1	0 3
MARINVS, Gallestinus ex Thuseia, Diac. Card.	882 Dec. 18	884 Ian. 18	1 1 0	0 2
HADRIANVS III. Romanus, antea Agapitus dictus.	884 Ian. 20	885 Maij 9	1 3 19	0 17
STEPHANVS VI. Romanus, Presb. Card.	885 Maij 27	891 Iun. 5	6 0 9	0 8
FORMOSVS Portuensis Ciuis, & Episcopus, in Schism. 14. <i>Sergius</i> Antipapa, viuentis Formoso.	891 Iun. 13	896 Dec. 23	5 6 10	
BONIFACIUS VI. Etruscus, mortuo Formoso, toleratus per 25. dies.	897	897		25
STEPHANVS VII. Anagninus, prius inuasor, postea acceptatus, quo necato, intrusus est in Schismate 15. Romanus vt <i>Galleianus</i> , qui Sedem occupauit menses 4. & d. 20.	897	900 Oct.	3 &c.	

	Initium Sedis An. Menf. D.	Finis Sedis An. Menf. D.	Duratio An. M. D.	Vacatio Menf. D.
THEODORVS II. Romanus.	901	901	0 0 20	
IOANNES IX. Tiburtinus, Monachus S. Bened.	901	905	3 0 15	
BENEDICTVS IV. Romanus.	905	907		0 6
LEO V. Ardeatinus, Monachus S. Bened. contra quem in Schism. 16. fedit Christophorus menf. 7.	907	907	0 1 10	
SERGIVS III. Romanus inuasor, sed toleratus.	908	910		
ANASTASIVS III. Romanus.	910	912	2 2 0	
LAND, seu LANDVS Sabinus.	912	912	0 6 22	
IOANNES X. Romanus.	912	928	15 2 15	
LEO VI. Romanus, Ioanni in carcerem dato subrogatus, & ipse postea carceri inclusus.	928	929	0 6 15	
STEPHANVS VIII. Romanus.	929	931	2 1 15	
IOANNES XI. Com. Tusculanus intrusus, sed toleratus.	931	936	4 10 0	
LEO VII. Romanus.	936	939	3 6 0	
STEPHANVS IX. Germanus, alijs VIII.	940	943	3 4 5	
MARINVS II. seu Martinus, Romanus.	943	946	3 6 13	
AGAPITVS II. Romanus.	946	955	9 7 10	
IOANNES XII. intrusus, sed toleratus.	955	964	10 4 6	
BENEDICTVS V.	964 Maij 14	965 Iul. 4	1 0 20	0 0
IOANNES XIII. Romanus.	965 Iul.	972 Sept. 6	6 2 2	0 16
DONVS, Romanus, seu Domnio II.	972 Sept. 20	972 Dec. 19	0 3 0	0 1
BENEDICTVS VI. Romanus, strangulatus in carcere à Bonifacio VII. Card. Sedis inuasore.	972 Dec. 20	974	1 3 & c.	
BENEDICTVS VII. Romanus.	975 Iun. 1	984 Iul. 10	9 6 10	
IOANNES XIV. Episc. Papiensis, à Bonifacio iterum inuasore post 8. menses in carcerem datus, fame & ærumnis interijt die 20. Augusti. Hinc post 4. menses extincto repentina morte Bonifacio, & à suis ipsis lanceis perfofio, nudoq; per pedes tracto electus est Ioannes XV.	984	985 Aug. 20		
IOANNES XV. Romanus.	985 Dec. 25	996 Maij 7	10 4 12	1 6
GREGORIVS V. Saxo, contra quem in Schismate 17. fedit Ioannes Placentinus ab O. hone Impert. cum ignominia, pulsus.	996 Iun. 12	999 Febr. 18	2 8 6	0 1
SILVESTER II. Aquitanus, Monachus Floriacensis.	999 Febr. 19	1003 Maij 12	4 2 20	
IOANNES XVI. Romanus, cognom. Siccus.	1003 Iun.	1003 Nou. 5	0 5 & c.	0 15
IOANNES XVII. Romanus, cognom. Fafanus.	1003 Nou. 20	1009 Iul. 18	5 7 28	1 13
SERGIVS IV. Romanus, Monachus Benedictinus.	1009 Aug. 31	1013 Maij 13	3 8 13	0 8
BENEDICTVS VIII. Comes Tusculanus, contra quem in Schismate 18. fedit paucis diebus Leo.	1013 Maij 22	1024 Febr. 27	10 9 5	0 1
IOANNES XVIII. frater Benedicti VIII. prius inuasor, deinde abdicans confirmatus est.	1024 Febr. 28	1032 Nou. 8	8 8 8	0 2
BENEDICTVS IX. Com. Tusculanus puer decennis intrusus, sed toleratus, postea in Schismate 19. pulsus, iterumque Sedem recuperans pulsus Antipapis siluestro, & Ioanne.	1032 Nou. 10	1044		
GREGORIVS VI. Rauennas, Archipr. Card. qui suafu Henrici Imper. abdicauit.	1044	1046	1 7 20	
CLEMENS II. Saxo, Episc. Bambergæ.	1046 Dec. 25	1047 Oct. 9	0 9 14	9 9
DAMASVS II. Bauarus, Episcopus Brixienfis, coronatus 16. Kal. Augusti.	1048 Iul. 17	1048 Sept. 9	0 1 23	5 3
S. LEO IX. Lotharingus, Episc. Tullensis, Benedictin.	1049 Febr. 12	1054 Apr. 19	5 2 7	11 24
VICTOR II. Germanus, Episc. Aichstetensis.	1055 Apr. 13	1057 Iul. 28	2 3 15	0 5
STEPHANVS X. Tuscus, Abbas Cassin. Presb. Card. Hoc defuncto inuasit Sedem Io. Mincius, dictus Benedictus X.	1057 Aug. 2	1058 Mart. 29	0 7 28	9 5
NICOLAVS II. Sabaudus, Episc. Florentinus, antea tamen electus fuerat, sed notatur dies inaugurationis.	1059 Ian. 3	1061 Iun. 7	1 5 4	3 24
ALEXANDER II. Mediolanensis, Episc. Lucensis, contra hunc in Schismate 20. die 28. Octobris intrusus fuit Cadalous Parmensis Episc. qui se Honorium dixit, & post 3. annos in Concilio Mantuano depulsus est.	1061 Oct. 1	1073 Apr. 22	11 6 22	0 0
S. GREGORIVS VII. Soanenfis ex Tuscia, Monachus Cluniac. Archid. Cardin. contra hunc insurrexit Guibertus Parmensis, Archiepisc. Rauennas, qui se Clementem dixit in Schismate 21. quod durauit per annos 40. sub diuersis Pontificibus.	1073 Apr. 22	1085 Maij 24	12 1 12	
VICTOR III. Beneuentanus, antea Desiderius, Abbas Cassinensis, Presb. Card.	1086 Maij 9	1087 Sept. 16	1 4 7	5 26
VRBANVS II. Gallus, Monachus Cluniacensis, Episcopus Cardinalis.	1088 Mart. 12	1099 Iul. 29	11 4 17	0
PASCHALIS II. Bledanus ex Thufcia, Abbas Benedictinus Cardinalis, sub quo Albertus, & Theodoricus Antipapæ pulsi.	1099 Aug. 12	1118 Ian. 18	18 5 4	0 3
GELASIVS II. Caietanus, Monachus Cassin. Diacon. Card. sub quo Gregorius Antipapa.	1118 Ian. 21	1119 Ian. 29	1 0 8	0 3
CALLISTVS II. Burgund. Archiep. Viennæ Gallicæ.	1119 Febr. 1	1124 Dec. 19	5 10 18	0 9

	Initium Sedis An. Menf. D.	Finis Sedis An. Menf. D.	Duratio An. M. D.	Vacatio Menf. D.
HONORIVS II. Bononientis, Episcopus Ostiens. contra hunc <i>Cælestinus</i> Antipapa statim abdicauit.	1124 Dec. 28	1130 Febr. 14	5 1 17	0 0
INNOCENTIVS II. Romanus, Monach. Benedictinus, & Diac. Card. contra quem intrusus <i>Petrus Leo</i> , dictus <i>Anacletus II.</i> obiit impoenitens 7. Ianuarij anni 1138. pro quo Cardinales Schismatici substituerunt <i>Gregorium</i> dictum <i>Vitorem</i> , qui deinde abdicauit in Schism. 22.	1130 Febr. 14	1143 Sept. 24	13 7 10	0 1
CÆLESTINVS II. Tifernas, Presb. Card.	1143 Sept. 25	1144 Mart. 8	0 5 10	0 1
LVCIVS II. Bononienfis, Canonicus Regular. Pr. Card.	1144 Mart. 9	1145 Febr. 25	0 11 14	0 0
EVGENIVS III. Pisanus, Abbas Cisterciensis.	1145 Febr. 25	1153 Iul. 8	8 4 13	0 1
ANASTASIVS IV. Romanus, Abbas S. Benedicti, Episc. Sabin. & Cardin.	1153 Iul. 9	1154 Dec. 2	1 4 24	0 1
HADRIANVS IV. Canonicus Regularis Anglus, & Episcop. Alban. & Cardin.	1154 Dec. 3	1159 Sept. 1	4 9 1	0 4
ALEXANDER III. Senensis, Presb. Card.	1159 Sept. 5	1181 Aug. 28	21 11 23	0 1
LVCIVS III. Lucensis, Episcopus Cardinalis.	1181 Aug. 29	1185 Nou. 24	4 2 26	0 1
VRBANVS III. Mediolanentis, Archiep. Card.	1181 Nou. 25	1187 Oct. 20	1 10 20	0 1
GREGORIVS VIII. Beneuentanus, Monach. Cisterc. & Presb. Card.	1187 Oct. 21	1187 Dec. 16	0 1 27	0 20
CLEMENS III. Romanus, Episcop. Cardin.	1188 Ian. 6	1191 Apr. 10	3 2 3	0 4
CÆLESTINVS III. Romanus, Diacon. Card.	1191 Apr. 14	1198 Ian. 7	6 8 28	0 1
INNOCENTIVS III. Anagninus, Diacon. Card.	1198 Ian. 8	1216 Iul. 16	18 6 8	0 2
HONORIVS III. Romanus, Diaconus Cardin.	1216 Iul. 18	1227 Mart. 18	10 8 0	0 1
GREGORIVS IX. Anagninus, Episc. Cardin.	1227 Mart. 19	1241 Aug. 23	14 5 5	1 0
CÆLESTINVS IV. Mediolanentis, Monachus Cisterciensis, Presb. Card.	1241 Sept. 22	1241 Oct. 8	0 0 17	20 17
INNOCENTIVS IV. Genuensis, Presb. Cardin.	1243 Iun. 24	1254 Dec. 7	11 5 13	0 15
ALEXANDER IV. Anagninus, Episc. Card.	1254 Dec. 22	1261 Maij 21	6 5 0	4 3
VRBANVS IV. Trecentis, Patriarcha Hierosol.	1261 Aug. 29	1264 Oct. 2	3 1 4	4 3
B. CLEMENS IV. Narbonensis, Episc. Cardin.	1265 Febr. 5	1268 Nou. 29	3 9 24	33 0
B. GREGORIVS X. Placentinus, Archidiacon. Leodiensis.	1271 Sept. 1	1276 Ian. 10	4 4 10	0 10
INNOCENTIVS V. ex Tarentasia, Ordinis Prædicatorum, Episcop. Cardin.	1276 Ian. 20	1276 Iun. 22	0 5 2	0 19
HADRIANVS V. Genuensis, Diacon. Cardin.	1276 Iul. 12	1276 Aug. 18	0 1 6	0 26
IOANNES XIX. Vlyssiponensis, Episc. Card.	1276 Sept. 13	1277 Maij 21	0 8 8	6 4
NICOLAVS III. Romanus, Cardinalis Vrfinus.	1277 Nou. 25	1280 Aug. 22	2 8 27	8 8
B. MARTINVS IV. Briensis ex Gallia, Presb. Card.	1281 Febr. 22	1285 Mart. 29	4 1 7	0 4
HONORIVS IV. Romanus, Diacon. Cardin.	1285 Apr. 2	1287 Apr. 5	2 0 3	10 18
NICOLAVS IV. Afulanus, Ordinis Minorum, Episcopus Cardin.	1288 Febr. 22	1292 Apr. 4	4 1 14	27 2
S. CÆLESTINVS V. Efernienfis, antea Petrus Moronus Eremita Cælestinorum Fundator, qui sponte abdicauit, obiitq; anno 1296. Maij 19.	1294 Iul. 7	1294 Dec. 13	0 5 7	0 19
BONIFACIVS VIII. Anagninus, Presb. Cardin.	1294 Dec. 24	1303 Oct. 12	8 9 14	0 9
BENEDICTVS X. Tarquinus, Ordinis Prædicatorum, Episcopus Cardin.	1303 Oct. 21	1304 Iul. 7	0 8 17	11 7
CLEMENS V. Valco, Archiep. Burdigalæ, qui Sedem transtulit Auenionem.	1305 Iul. 5	1314 Apr. 20	8 10 16	27 18
IOANNES XX. dictus XXII. Cadurcensis Episcop. Cardin. in Schismate 23. Anno 1327. <i>Nicolaus</i> Antipapa intrusus, post annos 3. menses 3. & d. 14. coactus abdicauit.	1316 Aug. 7	1334 Dec. 4	18 3 28	0 16
BENEDICTVS XI. Tolofanus, Monachus Cisterc. & Episc. Cardin.	1334 Dec. 20	1342 Apr. 25	7 4 6	0 12
CLEMENS VI. Lemouicentis, Monachus Benedictin. Presb. Card.	1342 Maij 7	1352 Dec. 6	10 7 0	0 12
INNOCENTIVS VI. Lemouicentis, Episc. Card.	1352 Dec. 18	1362 Sept. 12	9 8 26	1 16
VRBANVS V. Grifacentis ex Gallia, Abbas Cluniac.	1362 Oct. 28	1370 Dec. 19	8 1 22	0 10
GREGORIVS IX. Lemouicentis, Diac. Card. qui Sedem Romæ restituit.	1370 Dec. 29	1378 Mart. 26	7 2 26	0 12
VRBANVS VI. Neapolitanus, Archiepisc. Barij, contra hunc in Schismate 24. <i>Robertus</i> Card. dictus <i>Clemens</i> Antipapa.	1378 Apr. 7	1389 Oct. 15	11 6 8	0 18
BONIFACIVS IX. Neapolitanus, Presb. Card. contra quem durante Schismate 24. <i>Clementi</i> substitutus est <i>Benedictus</i> Antipapa Auenione.	1389 Nou. 2	1404 Oct. 1	14 11 0	0 16
INNOCENTIVS VII. Sulmonensis, Presb. Card. durabat sub hoc, <i>Benedictus</i> Antipapa.	1404 Oct. 17	1406 Nou. 6	2 0 21	0 24
GREGORIVS XII. Venetus, Presb. Card. ea conditione electus vt <i>Benedicto</i> Antipapa abdicante abdicaret & ipse, post annos 2. menses 7. & d. 5. in Concilio Pisano depositus est.	1406 Nou. 30	1409 Iul. 5	2 7 5	1 22
ALEXANDER V. Nouariensis, sed in Creta educatus, Ordinis Minorum, Presb. Cardin.	1409 Aug. 26	1410 Maij 3	0 8 8	0 14
IOANNES XXI. Neapolitanus, Diac. Card. qui à Concilio Constantiensi deiectus est.	1410 Maij 27	1415 Iun. 11	5 0 15	29 0

	Initium Sedis An. Mens. D.	Finis Sedis An. Mens. D.	Duratio An. M. D.	Vacatio Mens. D.
MARTINVS V. Romanus, Diacon. Cardin. contra quem in Schismate 24. sedit Clemens Antipapa.	1417 Nou. 11	1431 Febr. 21	13 3 1	0 10
EVGENIVS IV. Venetus, Presb. Cardin. contra quem in Schismate 25. electus fuit Amedeus Dux Sabaudia; dictus Felix V. qui abdicauit.	1431 Mart. 3	1447 Febr. 23	15 11 21	0 10
NICOLAUS V. Serghianensis, Presb. Cardin.	1447 Mart. 6	1455 Mart. 24	8 0 19	0 14
CALLISTVS III. Valentinus ex Hispania, Præsb. Card.	1455 Apr. 8	1458 Aug. 6	3 3 28	0 12
PIVS II. Senensis, Presb. Card.	1458 Aug. 19	1464 Aug. 14	5 11 27	0 16
PAVLVS II. Venetus, Presb. Card.	1464 Aug. 30	1471 Iul. 25	6 10 26	0 14
SIXTVS IV. Saouonensis, Roboreus, Ordin. Minor.	1471 Aug. 9	1484 Iul. 15	12 11 7	0 16
INNOCENTIVS VIII. Genuensis, Presb. Card.	1484 Aug. 29	1492 Aug. 1	7 11 28	0 10
ALEXANDER VI. Valentinus ex Hispania, Pr. Card.	1492 Aug. 11	1503 Aug. 18	11 0 8	1 3
PIVS III. Senensis, Diacon. Card.	1503 Sept. 22	1503 Oct. 18	0 0 26	0 14
IVLIVS II. Saouonensis, Episc. Cardinal.	1503 Nou. 1	1513 Febr. 21	9 3 3	0 17
LEO X. Florentinus, Diacon. Cardin.	1513 Mart. 11	1521 Dec. 1	8 8 20	1 7
HADRIANVS VI. Traicctensis ex Belgio, Presb. Cardin.	1522 Ian. 9	1523 Sept. 14	1 8 6	2 24
CLEMENS VII. Florentinus, Archiep. Card.	1523 Nou. 19	1534 Sept. 25	10 10 7	0 17
PAVLVS III. Romanus, Episcop. Card.	1534 Oct. 13	1549 Nou. 10	15 0 29	2 29
IVLIVS III. Arretinus, seu e Monte S. Sabini, Ep. Card.	1550 Febr. 7	1555 Mart. 23	5 1 16	0 17
MARCELLVS II. Politianus ex Thufcia, Presb. Card.	1555 Apr. 9	1555 Maij 1	0 0 22	0 22
PAVLVS IV. Neapolitanus, Episc. Card.	1555 Maij 23	1559 Aug. 18	4 2 27	4 7
PIVS IV. Mediolanensis, Presb. Card.	1559 Dec. 26	1565 Dec. 10	5 11 15	0 29
PIVS V. Alexandrinus, Ordinis Prædicator. Presb. Card.	1566 Ian. 7	1572 Maij 1	6 3 24	0 13
GREGORIVS XIII. Bononienfis, Presb. Card.	1572 Maij 13	1585 Apr. 10	12 10 27	0 14
SIXTVS V. De Monte Alto Picenus, Ord. Minor. Presb. Card.	1585 Apr. 24	1590 Aug. 27	5 4 3	0 19
VRBANVS VII. Romanus, Presb. Cardin.	1590 Sept. 15	1590 Sept. 27	0 0 12	2 8
GREGORIVS XIV. Mediolanensis, Episc. Card.	1590 Dec. 5	1591 Oct. 15	0 10 10	0 14
INNOCENTIVS IX. Bononienfis, Presb. Cardin.	1591 Oct. 30	1591 Dec. 29	0 2 1	1 1
CLEMENS VIII. Florentinus, Presb. Card.	1592 Ian. 30	1605 Mart. 3	13 1 3	0 28
LEO XI Florentinus, Episc. Card.	1605 Apr. 1	1605 Apr. 27	0 0 26	0 19
PAVLVS V. Romanus, Presb. Cardin.	1605 Maij 16	1621 Ian. 28	15 8 6	0 12
GREGORIVS XV. Bononienfis, Archiep. Card.	1621 Febr. 9	1623 Iul. 8	2 5 0	0 29
VRBANVS VIII. Florentinus, Presb. Cardin.	1623 Aug. 6	1644. Iul. 29	21 0 24	0 16
INNOCENTIVS X. Romanus, Presb. Card.	1644 Sept. 15	1655 Ian. 8	10 3 24	2 29
ALEXANDER VII. Senensis, Episcop. Card.	1655 Apr. 7	1667 Maij 22	12 1 15	0 29
CLEMENS IX. Pistorientis.	1667 Iun. 20			

CAPVT IV.

De Concilij Niceni I. Tempore.

CONCLUSIO.

Concilium I. Oecumenicum Nicenum celebratum est, ac peractum Anno Epochæ Christi 325. eiusque finis incidit in Vicefimum Constantini Magni Annum, vno ferè mense ante initum.

Cum primum hoc oecumenicum Concilium Patrum 318. quo damnatus fuit Arius, celeberrimum fuerit, illudq; anno Epochæ Christi 325. initum, & perfectum doctissimi quique Chronographi afferuerint, & in primis Onuphrius Panuuius in Chronico Sacro, Baronius Tomo 3. Annalium, ad annum 325. Bellarminus de Concilijs, & de Scriptoribus Eccles. Henricus Gordonus in Chronologia sua, Henricus Philippi in Synopsi Chronologica, Dionysius Petauus lib. XI. de Doctrina temporum cap. 41. alijque quamplurimi; Nihilominus ab aliquibus id in controuerfiam vocatum est, tum propter Eusebij, & Cassiodori vitiatum Chronicon, tum propter errores aliquorum Historicorum. Sed ex quatuor notis, seu Characteribus Chronologicis certissimus redditur hic annus CCCXXV. videlicet primò ex Consulatu Paulini, & Iuliani iuxta Fastos libro 4. cap. 3. 4. & 5. stabilitos; secundò ex anno Græcorum Syromacedonum 636. iuxta dicta lib. 3. cap. 7. Tertio ex Aera Augusti 363. iuxta dicta lib. 4. c. 7. Quarto denique ex Indictione XIII. Omnes enim hæ notæ conspirant in annum Christi 325.

2 In Græco enim codice Bibliothecæ Vaticanæ ante Symbolum habetur Designatio Catholica, & Apostolica fidei à Nicæna synodo exposita, sub Deo amabilissimo Rege Constantino, in Consulatu Paulini, & Iuliani Illustrum, Anno ab Alexandro 636. mense Iunio, ante 13. Kalendas Iulias Indictione 13. in Nicæa Bithyniæ Metropoli. Et in Epistola conciliari, qua S. hæc Synodus petit confirmationem suorum Canonum à S. Siluestro Papa, in vetusto codice Colonienfi apud Surium dicitur: Quidquid autem constituimus in Concilio Nicæno, precamur vestri oris consortio confirmetur: Oret Beatitudo vestra pro vniuerso Concilio: Data 8. Kal. Iulias; accepta 13. Cal. Nouembris, Paulino, & Iuliano summis Consulibus. Rursus in Concilio Chalcedonenfi Act. 2. ante symbolum fidei Nicænæ, quod ibi recitatur, habentur hæc verba. Consulatu Paulini: & Iuliani Clarissimorum Coss. Anno post Alexandrum sexcentesimo trigesimo sexto, mensis secundum Græcos Desij die decimo nono, quod est tertio decimo Calendas Iulias in Nicæa Metropoli Prouinciæ Bithiniæ. Credimus in vnum Deum &c. Adstipulatur Socrates lib. 1. Cap. 9. Hist. Eccl. dicens: Quod autem ad tempus Concilij attinet, coactum quidem fuit, sicut ex Annalium commentarijs constat, Paulino, & Iuliano Coss. XI. Kal. Iunij anno sexcentesimo trigesimo sexto, post regnum Alexandri Regis Macedonum. Hoc est post initium Aera Syro Macedonum, & quoad Annum consentit Nicephorus Callistus l. 8. Hist. c. 26. ait enim: Tempus synodi, sicut inuenimus, in Mensis Maij vndecimum diem, Indictionem 13. & Consulatum Paulini ac Iuliani incidit, qui annus DCXXXVI. ab Alexandri Macedonis regno fuit, vicefimus verò imperij Constantini, ex quo rerum in Britania potiri incepit. Demum in 1. Tomo Conciliorum apud S. Isidorum ante Canones Concilij Nicæni habemus hanc Epigrammæ: Itaque cum conuenisset hoc sanctum, & Magnum Concilium apud Nicæam Bithyniæ ciuitatem, Constantino Augusto, & Licinio Casare, Consulatu Paulini, decimo tertio Calendarum Iuliarum, qui est apud Græcos 19. die Mensis Desij, secundum Alexandriam tricesimus primus, Aera 363. statuta sunt ab Episcopis quæ infra scripta sunt, &c.

ex Græco in Latinum sermonem versa. Placuitq; ut hæc omnia mitterentur ad Episcopum Urbis Romæ Syluestrum. Est autem verisimillimum Aeræ notam appositam fuisse ab Hosio vtpote Hispano Episcopo: Quare detractis annis 38. ante Christum, quibus incepit Aera illa; ex annis 363. restat annus Christi 325. Discrepantia porrò in diebus oritur ex eo, quod alio die conuenerunt primò, alio scilicet prima acta, alio conditum Symbolum.

3 Confirmatur prædictum tempus ex Vicennialibus Constantini, nam anno vicesimo Imperij sui celebrauit in Oriente Vicennalia, & ea occasione excepit Patres Concilij Nicæni splendido conuiuio, & muneribus, post absolutam synodum, vt narrat Eusebius lib. 3. de vita Constantini cap. 21. & lib. 4. c. 47. & Sozomenus lib. 1. cap. vlt. & Socrates lib. 1. cap. 16. iamque ex Nicephoro supra didicimus Concilium hoc peractum anno vicesimo Imperij Constantini. Ostendimus autem libro 4. cap. 9. Constantinum Magnum Imperare cœpisse à die 25. Iulij anni Epochæ Christi 306. ergo anno 325. quando peracta erat Synodus, cœperat annus 20. Constantini. Rursum Eusebius in fine Chronici ad annum 2. Olympiadis 279. (qui ex dictis lib. 2. Tab. 1. est annus Christi 326.) inquit: *Vicennalia Constantini Nicomedia facta, & sequenti anno Romæ edita*; Idatius autem in Fastis narrat occisum esse Crispum, & Vicennalia Romæ à Constantino edita, ipso Constantino VII. & Constantio Coss. ergo anno Christi 326. ex Fastis lib. 4. cap. 5. constitutis, ergo Vicennalia prima edita Nicææ, & Nicomediæ, atque adeo finis Synodi Nicææ incidere in annum 325. Christi, mors autem Crispi in annum 20. Constantini, vt habet Pontacus, labentem, sed in annum Christi 326. Nullus tamen fuit error in Vicennialibus celebrandis diuerso Christi anno, quia vtraque celebrata sunt intra eundem annum vicesimum Constantini. Quoad finem Concilij habemus apud Baronium, ex peruetusta collectione Cresconiana post Marcellini Papæ Acta clausulam hanc: *Factum est Concilium apud Nicæam Metropolim Bithyniæ à die 18. Cal. Iulij: quod tenuit vsque ad diem 8. Calendas Septembris Paulino, & Iuliano Consulibus &c.*

4 Primò igitur ex dictis emendandum est Cassiodori Chronicon, in quo triennio post Consulatum Paulini, & Iuliani sub Consulibus Ianuario, & Iusto scriptum est: *Hic Coss. Vicennalia Constantini Nicomediæ acta, & sequenti anno Romæ edita.* Emendandum pariter Eusebij Chronicon, in quo ad annum 20. Constantini, non quidem Eusebius, aut Hieronymus, vt notauit Pontacus, sed alius recentior auctor adnotauit annum Christi 329. quia scilicet natalem verum Christi quadriennio anticipauit, aut annos quorundam Imperatorum præcedentium diuerso modo numerauit, de qua varietate videri potest Petauus lib. 11. cap. 41. vbi & Pontacum assertorem anni 329. refellit.

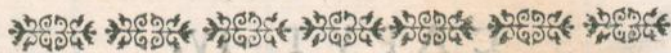
Secundò corrigendus est Sozomenus, quatenus lib. 1. cap. 16. ait celebratum esse Concilium Nicænum sub Iulio Pontifice, qui cœpit sedere anno Christi 336. Octob. 26. cum certum sit ex dictis, celebratum fuisse sub Syluestro Papa.

Tertiò reiiciendi sunt Paulus Forosempronienſis Episcopus lib. 3. & 4. partis primæ Summæ Paulinæ, Ioannes Stœflerus proposit. 34. Kalendarij, & Io. Lucidum, qui existimarunt Concilium hoc celebratum fuisse anno Christi 322. eo quòd anno 323. incepit Aureus numerus ab vnitæte. At esto Patres Concilij Nicæni mandarint Episcopo Alexandrino, vt Calendarium conficeret, & Paschatis tempus illi infereret, & Calendarium habeat anno 323. Aureum numerum 1. non inde sequitur Concilium eodem anno cœpisse.

Quartò reiiciendi sunt illi quoque, qui Concilium Nicænum inchoatum dixerunt anno 325. sed absolutum anno 327. aut 328. videlicet Scaliger lib. 5. de emend. tempor. pag. 507. Kristmannus de connexionione annorum pag. 423. Couarruias lib. 4. Variar. lect. cap. 15. incertus auctor apud Metaphrastem, & in Actis Metrophanis, & Alexandri apud Photium num. 256. quibus præiuit Nicephorus Callistus lib. 8. c. 26. asserens durasse Nicænam Synodum annis tribus, & paulo longius Scaligero verò id placuit, quia primus annus Cycli Solaris cadit in annum Christi 328. quem propterea putauit fuisse annum primum post Concilium Nicænum.

Quintò expendenda est opinio nostri Bellarmini quarta controuersia Generali, quæ est de Concilijs lib. 1. c. 5. licet enim sustinere videatur celebratum esse hoc Concilium ab anno 327. Christi, vsq; ad annu 330. tamen ex fundamentis tribus ab eo positis colligitur annus 325. Primò enim ponit ex Eusebio l. 3. de vita Constantini Concilium hoc absolutum anno 20. Constantini, hunc autem fuisse annum Christi 25. supra docuimus, debent enim anni Constantini numerari ex anno eo, quo in Britannia rerum potitus est, vt ait Nicephorus lib. 8. cap. 26. At quia Bellarminus initium Constantini iuxta falsam Chronologiam Haloandri sumpsit ab anno Domini 311. ideo annum 20. Constantini contulit in annum 330. Secundò ponit Bellarminus ex Socrate lib. 1. cap. 9. Concilium incepit Paulino, & Iuliano Consulibus, & ex Nicephoro lib. 8. cap. 26. durasse annis tribus, & ex Cassiodoro Paulinum, ac Iulianum Consules fuisse anno 17. Constantini, vnde cōsequenter intulit suam opinionem, sed ex demonstratis lib. 4. cap. 3. 4. & 5. Paulinus, & Iulianus Consules fuere anno Christi 325. quo à die 26. Iulij cœpit annus 20. Constantini ex dictis eodem libro cap. 9. ideoq; vitium est in Chronico Cassiodori, eodem verò anno 20. Constantini absolutum esse Concilium, supra docuimus ex Epistola ipsa Concilij missa ad Syluestrum Papam pro confirmatione. Falso igitur Nicephorus ait durasse annos 3. Tertiò Bellarminus contra Photium, qui Concilium hoc libro de 7. Synodis posuit partim sub Syluestro, partim sub Iulio Papa, & contra Sozomenum lib. 1. cap. 16. Caluinum lib. 4. Instit. cap. 7. & Ioaachimum Camerarium in historia Nicææ Synodi, qui Concilium hoc celebratum esse sub Iulio Pontifice dixerant; supponit pro certo Concilium peractum esse anno 20. Constantini, & inde probat peractum sub Syluestro Papa, & nos supra idem probauimus. Ergo quoad initium Concilij, noster est Bellarminus, quoad substantiam, & fundamenta, nempe quoad annum 20. Constantini, & Consulatum Paulini, & Iuliani, esto ob diuersam opinionem de initio Constantini, & ob vitiosum ordinem consulum in Cassiodoro per accidens dissideat in annis Christi. Postea verò in Chronologia adiuncta lib. de Scriptoribus Ecclesiasticis, Concilium Nicænum adscriptit anno Christi 325.

5 De Encænij Constantinopolitanæ Urbis à Constantino celebratis, iam egimus lib. 3. cap. 11.

CAPVT V.

De S. Martini Episcopi Turonensis obitu.

CONCLUSIO V.

S. Martini obitus probabilissimè incidit in Annum Christi CDI. circa mediam noctem præcedentem diei XI. Nouembris, & subsequenter diei Dominicæ.

Quoniam in Gallia nonnulli annos numerabant à S. Martini Episcopi Turonensis obitu operæ pretium est stabilire annum, quo Sanctissima illius anima migravit in Cœlum. Iam S. Gregorius item Turonensis Episcopus lib. 1. Historiæ Francorum cap. 46. & vltimo sic narrat. *Arcadij verò, & Honorij secundo Imperij anno Martinus Turonensis Episcopus plenus virtutibus, & Sanctitate, præbens infirmis multa beneficia, octogesimo, & primo ætatis suæ anno Episcopatus autem XXVI. apud Condanensem Diœcesis suæ vicum excedens à seculo, feliciter migravit ad Christum; Transijt autem media nocte, quæ Dominica habebatur, Attico, Casarioq; Consulibus.* Sed hæ notæ nequaquam sibi coherent, nam ex Fastis lib. 4. cap. 5. stabilitis Atticus, & Casarius Consules fuere anno Christi 397. quo anno ex dictis lib. 4. cap. 12. incepit Honorij, & Arcadij annus tertius à die 17. Ianuarij, currebatq; adhuc die 11. Nouembris, qua mortuus est S. Martinus. Eodemque anno 397. ex lib. 1. cap. 30. Cycli Solis erat 14. & Li-
tera

tera Dominicalis D. ideoque dies 11. Nouembris incidit in feriam 4. procul à die Dominica. Apparet autem vitium manifestum in computatione Gregorij, dum ibidem numerat à Passione Domini, ad obitum S. Martini annos 412. additis enim annis 33. Christi esset annus 445. mendo igitur non caret liber ille S. Gregorij. At Scaliger vt diem Dominicam retineret elegit tandem lib. 6. pag. 610. currente littera G. annum 395.

2 Prosper in Chronico à Pithæo edito, confert S. Martini obitum in annum quintum Arcadij, & Honorij, qui ex dictis libro 4. c. 12. incepit anno Christi 399. à die 17. Ianuarij, currente littera B. ideoq; dies 11. Nouembris incurrit in feriam sextam. Sed fortasse Prosper intellexerit non quintum Imperij, sed quintum Consulatus annum; sic enim interpretatus videtur illum Sigebertus ad annum 402. dum scribit, *Sanctus Martinus etatis anno octogesimo primo Episcopatus verò vicesimo sexto, obiit hoc anno secundum Prosperum, qui scribit eum obiisse anno quinto Arcadij, & Honorij: imò secundum Seuerum, qui scribit in vita eius, eum post mortem Priscilliani XVI. annos vixisse.* Anno quippe Christi 402. fuere Arcadius, & Honorius quintum Consules, sed hoc anno littera Dominicalis E. indicat feriam 3. die 11. Nouembris: placuit tamen annus hic Baronio.

3 Sulpicius Seuerus omnibus prædictis antiquior, in vita S. Martini cap. 23. refert eum venisse ad Maximum Imperatorem Treueros, ibiq; increpasse Ithacium Euodio Consule, deinde dialogo 111. addit S. Martinum ab eo tempore vixisse annos sexdecim; Euodius autem fuit Consul anno Christi 386. quare annus ab hinc 16. fuit Christi 401. Cyclo Solis 18. & littera F. currente, ideoq; dies vndecima Nouembris incepit, vel ab Occasu Solis, vel à media nocte succedente diei Dominico, & illa nox ciuilitur putabatur pertinere ad Dominicam diem ab ortu Solis initam; Quæ opinio valde placet Petauio lib. 11. de doctrina temporum cap. 45. sed rectè monet, si annus 401. eligatur, aut S. Martinum natum esse anno Constantini 15. idest Christi 321. & vixisse annos 81. aut si natus dicatur anno 11. Constantini, vt habet Gregorius Turonensis lib. 1. cap. 16. dicendum esse eum vixisse annos 85. Postremò Gregorius idem lib. 2. cap. 43. ait Clodoueu obiisse anno 112. à morte S. Martini; At Clodoueus obiit anno Christi 514. ergo ex ipsomet Gregorio Turonensi duos Characteres habemus vnum pro anno 402. videlicet Clodouei mortem, & alterum pro anno 401. idest mortem pertinentem ad diem Dominicam, ex Sulpicio autem Seuero, cui maximè standum est, vt pote qui eo tempore vixit, eundem annum 401. deduximus; Hic igitur omnium probabilissimus esto.

CAPVT VI.

De Anno S. Ioannis Chrysofomi in exilium pulsus, & mortis eiusdem. ac Eudoxie Imperatricis.

CONCLUSIO VI.

S. Ioannes Chrysofomus expulsus est prima vice ab Arcadio Imperatore in exilium Anno Christi 403. mense Iulio, sed reuocatus ab eo paulo post. Deinde iterum ab eodem anno 404. expulsus est die 20. Iunij, & in exilio mortuus est Sanctissimus Antistes die 14. Septembris Anni 407. Christi: Eudoxia autem eodẽ Anno 407. verius, quam Anno 404. mortua est infelicissimè, paucis post ipsum hebdomadibus.

1 Cvm Baronius ad annum 404. & 407. Christi senserit Eudoxiam mortuam esse post obitum S. Io. Chrysofomi, Petauius autem lib. 11. de doctrina temporum cap. 46. mortuam esse triennio ante, & quidem eodem anno 404. quo S. Chryso-

mus irreuocabiler missus est in exilium, dignum duximus expendere vtriusq; fundamenta, & auctores inspicere pro solutione huius controuersie.

Primò itaque prænotandum est ex Palladio Episcopo, qui quadriennio post obitum S. Io. Chrysofomi scripsit dialogum de ipsius gestis, & vita. Socrate lib. 6. Historiæ Eccl. lib. 6. cap. 15. & 16. Sozomeno lib. 8. à cap. 16. ad 19. Metaphraste in vita S. Chrysofomi, Theodoretò lib. 5. historiæ Eccl. cap. 33. & 34. ac Leone Imperatore in Encomio S. Chrysofomi, Sanctissimum hunc Antistitem litore aduerfariorum, & artibus Eudoxie à Pseudosynodo celebrata ad Quercum Suburbium Chalcedonis, depositum, fuisse per calumniam, & ea de causa, vel prætextu ab Arcadio missum fuisse in exilium, sed paulo post reuocatum ex Preteno Emporio è regione Nicomediæ sito Constantinopolim, non solum ob tumultum populi suum pastorem postulantis, vt narrat Socrates, & Sozomenus, sed etiam ob terræmotum, quo etiam pars cubilis Imperatoris collapsa est, vt referunt Leo Imp. Palladius, & Theodoretus supra. Annum verò primæ huius expulsionis designat Socrates, dum lib. 6. cap. 18. subiungit ludos factos ad Statuam argenteam Eudoxie, reprehensiq; à Chrysofomo, ideoque illam denuo concitasse contra ipsum eius inimicos, & Arcadium, qui sub prætextu depositi à Synodo Ioannis noluerit ingredi Ecclesiam Natali die Seruatoris; postea verò iterum latam à Synodo prædicta sententiam contra Chrysofomum prope Pascha, & bimestri post eiectum esse iterum in exilium vi edicti Imperatorij, Honorio, & Aristaneto Consulibus, ac mox die 20. Iunij incendio conflagrasse Ecclesiam Episcopalem Constantinopoli, & Domum Seueri consentit Sozomenus, quoad ludos factos ante Natalem Domini, & secundam damnationem S. Chrysofomi prope Pascha. Atqui ex Fastis lib. 4. ordinatis cap. 5. constat Honorium VI. & Aristanetum Consules fuisse anno Christi vulgari 404. ergo prior expulsio facta fuit anno præcedenti, & quidem ante Natalem Christi, nempe anno 403. & confirmatur ex Metaphraste, qui in vita S. Chrysofomi, ait inter primam, & secundam eius expulsionem annum effluxisse, Palladioq; referente à priori restitutione ipsius, vsque ad Quadragesimam illam, qua iterum coacta est in illum Synodus, nouem, aut decem menses interlapfos: Sed quia anno 403. Ludorum illorum celebratio, fuit occasio secundæ condemnationis, & expulsionis, ideo Marcellinus in Chronico, vtramque narrauit sub Indictione 1. Theodosio, & Rumorido Consulibus, nempe anno 403. Christi: Cæterum, cum ipsemet incendium, quo Ecclesia Constantinopolitana statim ab expulsionem Chrysofomi conflagrauit, referat ad Indictionem II. & Consulatum Honorij VI. & Aristaneti satis insinuat, se non dissentire ab illis, qui secundam eiectionem sub his Consulibus ponunt, nempe sub anno 404. & in eundem annum 404. conspirant omnes penè Chronologi consentiuntq; Baronius, ac Petauius supra quoad secundam condemnationem, & missionem irreuocabilem Chrysofomi in exilium.

2 Quoad mortem S. Ioannis Chrysofomi, habemus in Breuiario Romano ad diem 27. Ianuarij lectione 6. hæc verba de illo: *Animam Deo reddidit decimo octauo Kalendas Octobris. Quo mortuo, horribilis grando Constantinopoli cecidit, & quadriduo Augusta cessit è vita.* Obiit ergo die 14. Septembris, eundemq; diem notat Martyrologium Romanum, & Leo Imperator in Encomio, quod refert Surius ad diem 27. Ianuarij, additq; Leo Chrysofomum exulasse Cucusi vno integro anno, deinde missum esse Arabisum, & inde Pityuntem, sed antequam perduceretur eò obiisse in Cumana ponti regione prope templum S. Basilici Episcopi, & Martyris, in fine autem prædicti Encomij, refert Surius Epitomen vitæ S. Io. Chrysofomi, vbi asseritur annos 18. natum recessisse à Libano Sophista, & iuisse Athenas; reuersum ad suos baptizatum esse à Meletio Archiep. Antiocheno, postea ordinatum esse Lectorem à Zenone Archiep. Hierosolymitano, & post tres annos Monachum factum mansisse in Monasterio annos quatuor, inde solitariam vitam in vna spelunca annos duos, inde reuersum ad Ecclesiam ordinatumque Diaconum, & post quinque annos Presbyterum à Flauiano, & post duodecim annos accersitum Antiochia, ab Arcadio Imperatore ordinatum Archiepiscopum Constantinopolitanum, mense Decembri, Indictione quarta, & post annos quinque relegatum

gatum in ciuitatem Comanorum, & in exilio deductum de loco in locum, transegit annos tres, & menses duos; vixisse annos LII. menses VIII. obiisse XIV. Septembris translataque eius venerandas reliquias Constantinopolim post annos triginta tres, depositaque in templo Apostolorum Ianuarij 27. Igitur cum in exilium missus sit anno 404. Christi, die 20. Iunij, aut paulo ante, vt ex Socrate audiimus, & inde ad diem 14. Septembris sint menses duo, & dies 24. detractis duobus mensibus, supersunt dies 24. consumpti in itinere vsque ad Cucufum, aut in alijs itineribus, ita vt tres anni, & duo menses spectent ad moram in exilio. Omnibus tamen modis hinc sequitur S. Ioannem Chrysofostomum mortuum esse anno Christi 407. Quod confirmatur ex Socrate lib. 6. cap. 21. vbi ait obiisse Consulibus Honorio VII. & Theodosio II. Esto emendandus sit in die 14. Nouembris, & reponendum Septembris: libro autem 6. cap. 2. idem Socrates affirmat Io. Chrysofostomum ordinatum fuisse Episcop. Constantinopoles 26. Februarij, Consulibus Honorio, & Euthychiano, eisdemque Consulibus notat Marcellinus in Chron. nempe anno Christi 398. & Indictione XI. quæ minimè cohærent cum auctore Epitomes prædictæ, qui ordinatum supponit Decembri mense Indictione 4. sed falsò. Porro à die 26. Februarij anni 398. ad diem 14. Septembris anni 407. sunt Episcopatus anni 9. menses 6. & dies 16. Vnde corrigendi Baronius, qui anno 407. numerat annos 9. menses 7. & dies 8. & Petauus supra, qui annos 9. menses 6. & dies 20. Quoad annos vitæ, in prædicta Epitome, quam quidam tribuunt Leoni Imperatori, dicitur vixisse annos 52. & menses 8. Sed si vera sunt reliqua, quæ ibi narrantur videretur vixisse plures annos quam 54. vt videre est in adiecto laterculo. Nihilominus conciliari hæc possunt commodè sumendo annos aliquos ex his incompletos: vt si Athenas iuit annum 18. paulo ante ingressus, & sic de alijs quibusdam ita, vt verificetur vixisse annos 52. & menses 8. vt communiter supponitur; quo supposito natus fuerit sanctissimus hic vir anno Christi 335. Ianuarij die circiter 14. Vtinam tam facile conciliari possent opiniones de morte Eudoxiæ.

S. Ioannes Chrysofostomus.	Anni
Proficiscitur Athenas annorum	18
Mansit ibi saltem annum	1
Baptizatur, & fit Lector, & post 3. annos Monachus	3
Cum Monachis viuit annos 4.	4
In spelunca solitarius annos 2.	2
Fit Diaconus, & post 5. annos Presbyter	5
Post 12. annos fit Episcopus Constantinopolitane Ecclesie	12
Manet Episcopus vsque ad mortem annos 9. menses 6. & dies 16.	9
Summa Annorum	54 $\frac{1}{2}$
Sed terminis inclusis	52 $\frac{1}{2}$

3 Prima enim opinio propugnata à Petauio lib. 11. cap. 46. est Eudoxiam mortuam esse eo ipso anno, quo S. Io. Chrysofostomus secunda vice pulsus est in exilium tribus fere mensibus post, Consulibus Honorio VI. & Aristeneto, idest anno 404. Epochæ Christi: Quia sub his Consulibus S. Prosper in Chronico habet: *Eudoxia vxor Arcadij diem clausit*, & sub iisdem Marcellinus in Chronico: *Eudoxia vxor Arcadij diem obiit*. Et Socrates lib. 6. cum cap. 18. vltimam condemnationem S. Ioannis retulisset sub Consulatu Honorij, & Aristeneti, deinde cap. 20. inquit: *Quoniam verò & maximam grandinem Constantinopoli, & in Suburbis illius demitti contigit, quod factum est eodem Consulatu tricesima die Septembris, dixerunt id per iram Dei, propter iniustam Ioannis depositionem contigisse, & huiusmodi rumore mors Augustæ exaggerauit, nam quarto post delapsam grandinem die, vita, est defuncta*. Mox cap. 20. narrat mortem Arfacij Consulibus Stilicohæ iterum, & Anthemio, idest anno 405. Chronicon quoque Alexandrinum sub Consulibus Honorio VI. & Aristeneto Indictione 2. refert feria 6. circa horam 8. ingentem grandinem decidisse, Et Eudoxiam Augustam mortuam esse pridie

Nonas Octobris feria 5. depositam verò 4. Idus Octobris feria 4. qui omnes Characteres conueniunt anno Christi 404. Cyclo Solis 21. & literæ Dominicali posteriore B, ideoque dies 6. Octobris in feriam 5. & dies 12. in feriam 4. incidit & vltima Septembris in feriam 6. proinde non quadrado post mortua est Eudoxia, sed ægrotauit mortaliter. Palladius autem in Dialogo de gestis S. Ioannis Chrysofostomi nihil dicit de morte Eudoxiæ fortasse ne Imperatorem offenderet, sub quo vixit.

4 Secunda opinio est Baronij ad annum 404. & 407. Eudoxiam mortuam esse post S. Ioannem Chrysofostomum: quia ita referunt Leo Augustus, & Metaphrastes in Encomio, & vita S. Ioannis Chrysofostomi, itemque Cedrenus, Zonaras parte 3. annal. & Nicephorus Callistus, inter quos Zonaras ait ante tertium mensem ab obitu S. Ioannis, Cedrenus autem in Compendio ait, Eudoxiam partui vicinam non potuisse eniti factum, & quarto die in hoc laboratum, donec Magicis literis vtero superpositis, eiecit factum iam extinctum, & putrefactum, & vtero abscisum passo, ipsa statim animam miserimè efflauit; Nicephorus denique lib. 13. cap. 36. de Sepulchro Eudoxiæ addit: *Vnam, cui inclusa est, moueri cernere erat, Deo videlicet eum, qui per illam concitatus fuerat in Ecclesia motum, ostendente*.

5 Ego vt opinioni Baronij subscribam moueor. Primo auctoritate Breuiarij Romani iam initio numeri 2. adducta, vbi narrata morte S. Ioannis Chrysofostomi additur. *Quo mortuo horribilis grando Constantinopoli cecidit, & quadrado Augusta cessit à vita*. Quod procul dubio ex Actis sub Innocentio Papa in Vaticana Bibliotheca asseruatis, desumptum est. Secundo ex Literis Innocentij Papæ, quas cum Anathematis comminatione, audita morte S. Io. Chrysofostomi, scripsit ad Arcadium Imperatorem, recitantque illas Gennadius, Nicephorus, & Glicas in Annalibus, & ex Græco codice Vaticano Baronius ad annum 407. in quibus Summus Pontifex tam Arcadium, quam Eudoxiam excommunicat. Initium literarum Apostolicarum est hoc. *Vox sanguinis fratris mei Ioannis clamat ad Deum contra te ò Imperator; Deinde ad Rem nostram: Non enim Ecclesia tantum Constantinopolitana mellitæ illius linguæ iacturam fecit, sed Orbis sub Sole totus ad orbitatem redactus est viro tam diuino amisso persuasionem vnus mulieris fabulam hanc, & spectaculum exhibentis. Verum excipiet & presentem h.c. penam, non post multos dies ei aduenientem: & paucis interiecis: Noua autem Dalila Eudoxia, quæ paulatim te erroris, seductionis Nouacula totondit, execrationem ex multorum ore sibi ipsi introduxit, graue, & quod gestari nequeat peccatorum pondus colligans atque id prioribus peccatis suis superaddens. Itaque ego minimus & peccator, cui thronus magni Apostoli Petri creditus est, segrego, & reijcio te, & illam à perceptione Immaculorum Mysteriorum Christi Dei nostri. In Arcadij autem literis responsionis ad Innocentium, quas recitat Glicas scriptum legitimus hoc: Quod autem attinet ad Filiam tuam Eudoxiam: Scito me illi parum moderatè pro ratione delicti mercedem retulisse: quo sanè factum est, vt ex eo marore & angustia difficili grauissimaque correpta ægitudine decumbat. Igitur quod superest enixe te obsecro, vt nos à segregatione liberes. Idest ab excommunicatione absolvas. Ex his igitur manifestum est Eudoxiam superuixisse Chrysofostomo.*

Tertio denique Leo Augustus in Encomio huius Sanctissimi Præfulis refert tribus mensibus ante mortem ipsius, apparuisse illi Sanctos illos duos Apostolos, qui olim eundem apparuerant Antiochiæ, videlicet Petrum, & Ioannem, annunciantes ipsius excessum ad Deum, & Eudoxiæ foetidam, & infamem mortem. Non erat igitur mortua anno 404. Esto quia illo anno Deus iræ suæ ostentum illud ediderat, nempe incendium, quod ex throno S. Io. Chrysofostomi erumpens, Ecclesiam, & Senatorum palatium exussit, eodem quoque anno reliqua signa irati numinis, videlicet grando, et mors horrenda Eudoxiæ, vel anticipatò, vel per errorem famæ simul ea vulgantis, Prosper, Marcellinus, Socrates, & Chronicon Alexandrinum ad eundem annum, quo incendium illud euenit reulerint. Miror autem Petauium non aduertisse ad hæc, quæ nos pro fundamento nostræ opinionis, imò & Baronianæ produximus. Quia verò antequam nuncium de morte S. Chrysofostomi Romam peruenerit, & Innocentij literæ Roma Constantinopolim delata sint, transierunt amplius, quam duo menses, ideoque

Zonaras dixit Eudoxiam obiisse antequam completeretur tertius mensis ab obitu Sancti Chrysostomi, verba illa Breviarij Romani sic intelligenda sunt, vt statim quidem à morte S. Chrysostomi horribilis grando ceciderit Constantinopoli, non tamen quadriduo, ab illo casu grandinis, aut à morte S. Antistis numerato excesserit Eudoxia e vita, sed quadriduo post conatum parturiendi; Nam Cedrenus ait per 4. dies in hoc laboratum. Itaq; quadriduo infirmitatis puerperij miserrimam efflauit animam.

CAPVT VII.

De S. Benedicti obitu.

CONCLUSIO VII.

De Anno 547.

FLoruisse S. Benedictum sub Iustino, & Iustiniano Imperatoribus, certum est ex 2. Dialogorum S. Gregorij, vbi etiam cap. 15. narrat Totilam Gothorum Regem, anno regni sui secundo adijisse S. Benedictum, et hunc illi prædixisse regnaturum adhuc annos nouem, decimoq; moriturum. Ex Procopio autem lib. 3. de bello Gothico colligitur, Totilam regnare cœpisse vel exeunte anno Christi 541. vt ponit Onuphrius Panuinus in Comment. ad l. 3. Fastrorum, et Petauius parte 1. Rationarij lib. 7. c. 5. vel ineunte anno 542. vt ponit Onuphrius idem in Chronico Ecclesiastico, et Baronius in Annalibus anno 542. qui proinde negat S. Benedictum mortuum esse anno Christi 542. etio alias in Martyrologio ad diem 21. Martij supposuisset obiisse anno 542. sicut supponit Gordiani nomine incertus auctor in Actis Martyrij S. Placidi, et sociorum, et Leo Hostiensis in Chronico Cassinensi c. 1. et eundem annum elegit Sigonius l. 9. de Imp. Occid. ac Petauius parte 2. Rationarij lib. 4. c. 14. Quamuis Leo Hostiensis dicat ipsum potius obiisse anno sequenti nempe 543. et in hunc annum propendeat Baronius in Annalibus sub finem anni 542.

2 Sed alij Characteres incertum reddunt tam Annum 542. quam 543. Nam cum ex Martyrologio & Calendario Romano pro certo habeatur S. Benedictum migrasse in Cœlum die 21. Martij, idemque afferant Faustus discipulus S. Benedicti apud Siebertum anno 509. & Aimoinus Monachus ex Actis S. Marci, item discipuli S. Benedicti, & Leo Hostiensis supra: Tamen Faustus, & Aimoinus addunt obiisse Sabbato Sancto, seu pridie Paschatis: Leo autem addit obiisse Indictione 2. Atqui anno 542. fuit Indictio quinta, & anno 543. indictio sexta. Præterea ex Canonibus lib. 2. c. 30. traditis, anno 542. Cyclus Solis fuit 19. Litera Dominicalis E, ideoq; die 22. non fuit Dominica, nedum Pascha, sed fuit Sabbathum. Anno autem 543. Cyclus Solis 20. & Litera D, ideoque dies Dominica incidit quidem in diem 22. Martij, sed Aureus numerus fuit 12. Epacta 9. Nouilunium ciuile aut Ecclesiasticum die 22. Martij, & Plenilunium die 5. Aprilis quæ ipsa dies fuit Dominica. Ergo si S. Benedictus obiit die 21. Martij, non pridie Paschatis, sed pridie Nouilunij Paschalis, & Sabbato ante Dominicam Passionis migravit in Cœlum. Græci tamen in Menologio die 14. Martij notant obitum S. Benedicti, quo certum est non potuisse celebrari Pascha.

3 In hoc itaque dubio Scaliger in Prolegomenis ad librum de Emend. temporum pagina mihi 19. ait non potuisse toto illo seculo Pascha incidere in diem 22. Martij nisi anno 536. Christi, ideoq; in multis peccare Annales Ecclesiasticos, nempe Baronij, in quibus ait obitum S. Benedicti notari anno 542. at vtrumq; falsum est, nam in 22. Martij Pascha Latino more potuit cadere anno 547. Christi; vt infra docebo: & Baronius anno quidem 542. sub finem agit de obitu S. Benedicti, sed ibidem censet mortuum esse potius anno 543. Petauius autem parte 2. Rationarij l. 4. c. 14. vbi se in Cyclis Paschalibus Nicænis, & Latinis implicauit, concludit anno 542. non potuisse S. Benedictum obiisse pridie Paschatis, dieq; 21. Martij: hæc enim duo non potuisse coniungi nisi annis illius seculi 509. &

604. Methodo Nicæna; Methodo autem Latinorum, anno tantum 520. Anno autem 542. Pascha fuisse die 20. Aprilis, & ideo Sigonius l. 19. de Imp. Occid. elegisse diem 19. Aprilis pro obitu S. Benedicti. Denique ante hos Marianus Scotus, quia in Actis S. Marci viderat S. Benedicti obitum notatum 13. Kal. Aprilis, & pridie Paschatis, quia id euenit anno 604. ideo S. Benedicti obitum enormi parachronismo distulit ad hunc annum, esto in exemplari mendosè habetur annos 603.

4 Mihi autem longè potior est autoritas Martyrologij Romani diem 21. Martij assignantis diei obitus S. Benedicti, quem & assignant discipuli, aut alumni S. Benedicti Faustus, S. Maurus, & Leo Hostiensis; ex altera verò parte multo facilius est irrepsisse errorem in scribendo anno Christi, aut Indictionis, quam in asserendo die pridie Paschatis; vnde enim nota hæc temporis tam insignis potuit fingi à discipulis ipsius? Igitur quod verisimilius est vtraq; nota retenta, reperio ex meis Canonibus lib. 1. cap. 30. traditis anno Christi 547. Cyclum Lunæ 16. Solis 24. Epactam 23. Plenilunium Paschale immò ipsummet Pascha, die 22. Martij die Dominica, seu Indictione 10. Hoc igitur anno potissimum obiisse S. Patriarcham Benedictum, non gratis, nec sine magno fundamento censeo.

CAPVT VIII.

De Regibus Francie.

Circumferuntur diuersi Catalogi Chronologici de temporibus Regum Franciæ concinnati ex veteri Chronico S. Dionysij per Vuilhelmum Mangium Monachum, à Petro Pithoeo edito, vel ex Paulo Æmylio, Roberto, Gaguino, Ioanne Tilio, Papirij Massonis Annalibus; Extat etiam de his Chronicon Io. Tilij editum Parisijs anno 1551. & Francisci Sansouini Venetijs anno 1580. libro 2. Chronologia; Item imagines Regum Franciæ cum eorum temporibus Gallicè, et Italicè consignatis, editæ à Bernardo Iuncta Venetijs anno 1590. et Arbor horum Regum, seu stemma per Ioannem Alphonsum Loschium constructum editumq; Bononiæ anno 1655. in Compendio Historico; Qui quidem Auctores non rarò, nec parum dissident, et pauci sunt, qui hæc dissidia examinarint, sicut quædam examinarunt Eminentissimus Baronius in Annalibus, et noster Dionysius Petauius lib. XI. de Doctrina Temporum c. 48. et in Rationario Temporum parte 1. à lib. 4. ad 9. et parte 2. lib. 4. Nos ex Scriptoribus suorum temporum, aut ex Characteribus aliquibus Chronologicis vel Astronomicis conabimur, Deo dante, quam correctissimum Catalogum exhibere discutendo controuersias discussione dignas, omisis consulto fabulosis, aut minimè certis horum Regum originibus à Diluuiò, vel à Troiæ excidio per aliquos repetitis.

2 Pharamundum Marcomiri Ducis Francorum Orientalium filium electum fuisse in primum Francorum Regem anno 26. Honorij, nempe Christi 420. aut 421. omnes cum Prospero in Chronico supponunt, sed pleriq; conspirant in annum 420. Deinde de Clodione Pharamundi filio, in eodem Chronico Prosperi ad annum V. Theodosij Iunioris, habetur: Clodio regnat in Francia: ergo anno Christi 428. ex dictis libro 4. c. 12. et 13. At ad annum Theodosij 25. idem Prosper notat: Meroneus regnat in Francia, Ergo anno Christi 448. exeunte, aut paulo ante inito 449. Demum Meroueo omnes concedunt annos 10. regni, Childerico autem eius filio, computatis prioribus 8. annis, quibus pro illo regnauit Aegidius Patritius Romanus Præfectus Sueffionum, dant communiter antiqui Chronologi annos 26. solidos, ergo regnare desijt anno Christi 484. quo item cœpisse Clodoueam mox ostendemus.

3 Clodoueam primum Christianum Regem inter Franciæ Reges, regnasse annos 30. seu mortuum esse anno regni 30. constans est opinio ex Gregorij Turonensis, et Aimoini auctoritate; vixisse autem tempore Hormisdæ Papæ manifestum est ex Anastasio Bibliothecario in Hormisdæ, et Hincmaro Episcopo Rhemenfi in vita S. Remigij apud Surium

Surium 13. Ianuarij: qui narrat Clodouem hunc, audita creatione Hormisdæ Papæ, statim suafu S. Remigij, S. Petro misisse coronam cum gemmis (quæ dici solet Regnum) & Hormisdæ rescriptisse de hoc ad Remigium: At ex eodem Anastasio, & vero Catalogo Pontificum, de quo libro hoc cap. 3. Hormisdæ creatus est Summus Pontifex anno Christi 514. die 26. Iulij, ergo sub finem ætatis huius anni viuebat adhuc Clodoueus, fallunturq; Petauus Sanctæ Marthani, Lofchius, Bollandus, & quicumq; mortuum illum ponunt anno 511. & veriùs illius obitum consignant anno 514. Baronius nempe exeunte, aut ineunte 515. vt & Io. Tilius, Sansouinus, Iuncta, & alij multi: Addit autem Gregorius Turonensis lib. 2. de gestis Francor. cap. vlt. Clodouem obiisse anno 112. ab obitu S. Martini, & obiisse die 27. Nouembris certum est ex anniuersarijs precibus, quæ Parisijs eo die quotannis, nunc quoq; temporum celebrantur pro Clodoueo in Cænobio S. Genouefæ, vbi sepultus fuit: Nos autem hoc eodem libro cap. 5. ostendimus S. Martinum probabilissimè obiisse anno Domini 401. vnde colligimus Turonensem loqui de annis 112. completis, ita vt anno 514. die 11. Nouembris completi sint anni 112. & die 27. iam current 113. subtractis itaq; annis 30. restat annus 484. pro initio Clodouei, siue annus 485. iniens. At Petauus partim lib. 11. de doctr. temp. cap. 48. partim in Rationario par. 1. l. 7. cap. 2. & parte 11. lib. 4. cap. 14. contendit Clodouem incepisse anno 482. obiisse anno 511. Nam in II. Tomo Conciliorum Tertia Synodus Aurelianensis in subscriptionibus notatur sic. *Die Nonarum mensis tertij, quarto Paulino iuniore viro Clarissimo Consule, anno Domini Childeberti Regni XXVI.* Paulinus autem Iunior, ex constitutis à nobis lib. 4. cap. 5. fuit Consul anno Christi 534. ergo quartus annus post hunc fuit 538. dēptis ergo annis XXVI. vel vt legit Petauus XXVII. restat annus primus Childeberti, nempe Christi 512. vel 511. idemq; pro fine Clodouei. Rursus Synodus Quinta Aurelianensis inscribitur, & subscribitur celebrata 5. Cal. Nouembris anno 38. Regni Childeberti Regis Indictione 13. quæ indictio iniit anno Domini 549. Pontificio more à 25. Decembris, & durauit toto ferè anno 550. quibus si demas annos 38. vel minimum 37. solidos, restat initium Childeberti, & finis Clodouei annus Christi 512. aut 513. Respondemus nimis perplexa esse tempora in his, & alijs Concilij Gallicanis notata, vt fatetur qui Notas adiecit ante Concilium Aurelianense secundum in Tomo II. Venetijs impresso anno 1585. pagina mihi 550. nec aliter conciliari posse credo, quàm aut admittendo errorem, seu mendam in notis numeralibus, aut dicendo annos Childeberti numerari ibi non à morte Clodouei, sed à creatione facta vno alteroue anno ante mortem Clodouei, constat enim non semel Reges Franciæ viuentes adhuc creasse suos successores, & interim collegas regni filios suos.

4. *Childebertum* regnasse annos 48. post patrem habemus ex Aimoino lib. 2. cap. 20. & Papyrio Mafsonæ, qui depromunt Tabulam donationis factæ Ecclesiæ S. Vincentij Martyris à Childeberto, in cuius fine dicitur: *Datum quod fecit mense Decembri die sexto anno quadragesimo octauo, postquam Childebertus Rex regnare cepit.* Et quidem in ea donatione fit mentio ligni S. Crucis, quod paulo ante S. Germanus ex Oriente retulerat, ergo anno Domini 461. die 27. Nouembris, quæ diximus obiisse Clodouem, completi sunt anni 47. Childeberti, & die 6. Decembris currebat iam annus 48. Malè igitur Io. Tilius, Sansouinus, Iuncta dant illi annos regnantū 45. aut 46. ponuntq; mortuum anno 559. aut 560. cum superuixerit post illam donationem aliquot saltem hebdomadas, & obierit inito iam anno 462. vt rectè quoad hoc Baronius. Refert autem Gregorius Turonensis lib. 4. cap. 21. *Clotarium* fratrem Childeberti sine liberis defuncti, obiisse Compendij anno 51. quo à morte patris Clodouei cœperat regnare Sueffionis, ergo obiit anno 565. qui conturgit additis 51. ad 514. de quibus supra, quem annum habent Tilius quoq; Sansouinus, & verus Chronicon ex quo Iuncta; nec nisi magno errore Lofchius ponit annum 562.

5. *Charibertum*, seu *Cherebertum* Clotarij filium regnasse annos 8. et prædictiones de illius morte colligit. Baronius ex Gregorio Turonensi l. 1. c. 29. et l. 4. c. 26. adeoq; illius mortem ponit anno 572. *Chilpericum* porrò occisum fuisse anno 587. et modum occisionis colligit ex eodem

Turonensi lib. 8. c. 5. *Clotharium* verò II. infantem adhuc cœpisse, et regnasse annos 44. deducit ex Aimoino lib. 4. c. 16. adeoq; obiisse anno 631. At ex eodem scriptore lib. 4. cap. 33. *Dagobertum* filium Clotarij regnasse annos 16. & obiisse die 19. Ianuarij, videlicet anno 647. putat. Ex Appendice autem ad Greg. Turonensem, & ex Vrsino in vita S. Leodegarij apud Surium 2. Octobris colligit *Clodouem* II. filium Dagoberti regnasse annos 18. eiq; successisse filium *Clotharium* III. regnasseq; annos 4. & *Childebertum* II. fratrem Clotarij III. electum fuisse à Francis, sed occisum anno 3. regni à Bobilone, seu Bodillo, & substitutum *Theodoricum* eius fratrem ex vita S. Eligij, & ex Aimoino lib. 4. cap. 44. deriuat; Sed quia anni regnorum potuerit esse non completi, sed solum inchoati dubitari potest de prædictis initijs. Vt certioribus fundamentis innitatur, notandum est cum Petauo S. Audouem in vita S. Eligij l. 2. c. 12. apud Surium d. 1. Decem. & ex vita ipsius S. Audoueni c. 14. die 24. Augusti asserere, se eadem die, qua S. Eligium, factum esse Episcopum, eamq; fuisse diem 14. Maij, & Dominicam ante Litanias maiores. Annumq; 3. Clodouei filij Dagoberti. At ex regulis lib. 1. c. 30. traditis; Annus ille fuit Christi 646. Cyclo Lunæ 12. Solis 11. Litera Dom. A. Pascha 9. Aprilis, Ascensio Maij 18. & Dominica antecedens 14. Maij; ergo Clodoueus cœpit, et Dagobertus desijt regnare anno 644. Ianuarij 19. de qua die testatur Aimoinus lib. 4. cap. 33. attigerit autem Dagobertus annos 16. sed non implevit, sic enim *Clotharius* eius pater obierit anno 629. regnaritq; 43. completos, & attigerit de 44. sic enim cœperit anno 586. quo occisus est *Chilpericus*.

6. *Clodoueus* II. compleuit annos 16. regni, & inchoauit 17. vt refert Iuo Carnotensis, & Aimoinus lib. 4. c. 41. ergo decessit anno 660. quo ipso iniuit filius eius. *Clotarius* III. qui ex Appendice ad Thuronensem regnauit annos 4. decessit anno 664. Quando autem occisus fuerit eiq; successerit *Theodoricus* frater valde controuersum est. Petauus censet id euenisse anno 657. eo quòd Rothomagensis Synodus teste Angrado in vita S. Ansberti; & in Tomo 1. Concilior. Gall. pag. 509. dicatur celebrata Anno Domini 682. Indictione 10. Theodorici Regis anno 16. labente, ideoq; primus incepisse videtur anno 667.

Verum in vita S. Ansberti per Angradum scripta, vt est penes Surium ad diem 9. Februarij, in impressione Colonienfi anno 570 ego ita lego: *Facta est autem hæc priuilegij auctoritas sub Anno Dominica Incarnationis sexcentesimo octogesimo secundo, Indictione decima, qui erat annus præfati gloriosi Regis Theodorici tertius decimus, & præfati venerandi præsulis pontificatus annus quintus, in Synodo generali Rothomago vrbe habita: & eodem modo legit Baronius in suis exemplaribus, quibus potius standum cenfeo, quàm illi qui notas numerales, ex aliena opinione apposuit Concilio Rothomagensi; & pro anno XIII. Theodorici scripsit XVI. Initium Theodorici statuo ad annum 670. quando reuocatus est in regnum ac restitutus; sciendum enim est ex Aimoino, Appendiceq; ad Turonensem, & antiquioribus historicis, *Clotario* II. successisse non *Childebertum* maiorem natu filium, sed *Theodoricum* natu minorem Clodouei idq; astu, ac vi Ebroini Magistri equitum, sed *Theodoricum* ob sua scelera præcipueq; incontinentiam expulsum tandem fuisse, & accersitum *Childebertum* eius fratrem, qui regnabat in Austrasia, & hunc tandem à Bodillo, seu Bobillone in venatione occisum idque anno 3. regni sui, vt ex Aimoino, et vita S. Eligij habetur, et statim reuocatum esse ad regnum *Theodoricum*. Idcirco bis illum regnasse statuiimus, semel anno 665. ineunte, regnasseque vsque ad annum 667. quo pulsus est. Aliter enim non dissoluemus hunc nodum Chronologicum, nisi aliquorum annorum interregnum fingamus.*

7. Sed non minor est controuersia de annis, quibus postea regnauit *Theodoricus*, cum illi annos 14. tribuant Gregorius Turonensis, siue Appendix ad ipsum, et Fredegarus c. 101. annos autem 18. Iuo Carnotensis, annos verò 19. Aimoinus l. 4. c. 44. et Gesta Francorum l. 2. c. 49. esto alij qui legant in Aimoino 21. eius tamen successori fratri *Childeberto* II. annos 17. solidos regni assignat eius temporis scriptor apud Aimoinum lib. 4. cap. 49. Inuestigemus iam *Childeberti* huius annos. De hoc autem in fine Chronici veteris Eusebiani, quod penes Bongarium fuit, vt habet

Scaliger in Animadu. Eusebianis pag. 276. habentur hæc verba. Anno quinto Childeberti Regis Francorum, Pipino iubente (idest administrante vt Maiore Domus) fuit Pascha X. Kal. Aprilis; Ascensio Kal. Maij. Hic annus fuit 699. Chrysti, Cyclo Lunæ 8. Solis item 8. Littera Dominicalis E; ideoq; Pascha 23. Martij, et Ascensio prima Maij. Quare annus primus Childeberti huius fuit 694. vt rectè

computat Petauius et Lofchius, et ex dictis supra, Clodouei antecessoris annus primus cadit in Christi 690. additis autem annis 17. solidis anno 694. cadit finis Childeberti in annum 711. quo Dagobertus II. iniit. Hinc patet errasse non paucos. qui non vnico sed pluribus annis horum initia promouerunt; vt cernere est in adiecto laterculo.

	Initium Regni in Annis Christi.			
	Tilius, Sansouinus, & Iuncta.	Baronius	Petauius, & Lofchius.	Nos
Theodorici restitutio	680	671	667	670
Clodoueus III.	694	689	690	690
Childebertus II.	698	692	694	694
Dagobertus II.	716	709	711	

8 Reliquorum Regum initia vsque ad Pipinum quasi interregno dispescimus, quo Carolus Martellus Princeps Francorum, non Rex, administravit Regnum annis 5. donec electus fuit Theodoricus Calafilius Dagoberti II. quem Iunio mense anni 741. obiisse Annales Francorum tradunt, succedente Childeberto Stupido, eumq; expulsus regno, & in Monasterium inclusum vitam Monasticam professum esse anno 750. desinente in illo familia Regia Merouingorum, annoq; sequenti 751. electum fuisse fauore Romani Pontificis & procerum Francorum, Pipinum Caroli Martelli filium, & anno 752. vnctum à S. Bonifacio Sueffione in Regem constat ex Epistolis Zachariæ Papæ ad Bonifacium, & ex Aimoino, Chronico vetere à Pitheo edito, & Paulo Aemylio, in quo tamen pro anno 701. reponendus annus 751. Mortuus est autem Parisijs anno 768. (siue 8. Idus Augusti, vt habet Reginonis Chronicum, siue 8. Idus Octobris, vt Aimoinus l. 4. c. 67. Chronicon vetus Pitheoi, & Io. Tiliij) Nam Stephanus Papa IV. creatus anno 768. die 5. Augusti statim misit Sergium Legatum suum ad Pipinum, sed Sergius reperit Pipinum iam mortuum: Qui autem distulere mortem eius ad 8. Idus Octobris, respexere ad coronationem Caroli eius filij die sequenti factam, sed Nouiomi: at illa multis diebus facta est post mortem Pipini; Certum interim est Caroli Magni annos computari à 7. Idus Octobris, quando coronatus est, vt rectè Baronius, & hinc orta familia Regia Carolinorum.

9 Carolus Magnus obiisse Aquisgrani post morbum dierum 7. anno 814. V. Kal. Febr. cum ageret annum vitæ 72. & regni 47. constat ex Epitaphio eius, & Eginhardo in vita Caroli M. eique statim successisse Ludouicum filium cognomento, & factis Pium, quem obiisse annorum 64. die 20. Iunij anno Domini 840. tradit in vita eius Nithardus ipsius domesticus, & confirmatur ex Solis Eclipsi die 3. Litanæ maioris, quam illo anno præcessisse dicit hora diei 9. Eam enim Astronomia representat anno 840. quo 6. die Maij fuit vigilia Ascensionis. Eius successor Carolus Caluus interceptus est Mantuæ veneno propinato à Se-dechia medico anno 877. pridie nonas Octobris iuxta Aimoinum l. 5. c. 55. esto aliqui scribant anno 878. prid. Idus Octobris, succedente Ludouico Balbo, qui biennio post obiit Compendij Idibus Aprilis, cui successere simul nothi filij Ludouicus III. qui obiit anno 882. & Carolomanus, qui obiit anno 885. ex Aimoino l. 5. c. 45. qui licet reliquerit hæredem regni Ludouicum dictum Nihilum, seu Inertem, tamen electus fuit in regem Carolus II. Crassus filius Ludouici Regis Germaniæ, qui obiit anno 888. d. 12. Ianuarij. Interea pro Carolo III. Simplici filio Ludouici Balbi Regis Tutor, & tanquam Rex fuit Odo Andegauensis, sed Franci anno 892. eiecto Odone permissoque regnare in Aquitania tantum, assumpserunt in Regem Carolum Simplicem iam duodenem, quem eodem anno inunxit Fulco Episcopus Rhemensis, vt habemus in Reginone, ac Io. Tilio. Esto Sigebertus id referat ad annum 894. Tandem post multas contentiones inter pupillum, & tutorem anno 900. Odo animam agens, iubet pupillo regnum restitui, ex quo tempore, velut de nouo regnauit Carolus Simplex.

10 Odone defuncto Robertus Odonis frater regni amulus, imò iam coronatus ab Herueo Episc. Rhem. in acie victus est, & occisus à Carolo Simplici, qui tamen coactus

est asumere ad regnum Rodolphum filium Ricardi Burgondionis, quem Frodoardus narrat inunctum esse & coronatum anno 923. d. 13. Iulij Mortuum verò Carolum Simplicem Peronæ anno 926. tradunt Annales Franciæ. Porro anno 929. Ludouicus IV. filius Caroli Simplicis, ideo dictus Transmarinus, quia Patris infortuniorum pertæsus profugerat cum matre Oginia ad Angliæ regem auunculum, inuitatus à proceribus regni, & Episcopis, Lauduni coronatus est atque vnctus 5. Kal. Iulij, vt ex Frodoardo, & Epistolis Iuonis Carnotensis deducimus, sed inter eum, & Rodolphum fuere semper controuersia de regno, donec Rodolphus anno 936. vt habet idem Frodoardus, decessit Antiodori die 15. Maij; ita conciliantur, qui cum Chronico S. Dionysij, Sigeberto, & Phrygione dicunt Rodolphum post mortem Caroli Simplicis regnasse annos 2. solidos & menses aliquot videlicet sine competitore, & qui cum P. Aemylio, Gaguino, Tilio, & alijs dicunt regnasse annos plusquam 12. videlicet ex quo assumptus est in regnum vsq; ad sui obitum. Pergit Frodoardus, & obitum Ludouici IV. signat anno 954. eiusq; successorem filium Lotharium coronatum 13. Nouembris.

11 Lotharium obiisse anno Domini 986. relicto successore Ludouico V. testatur Odorannus eius tæporis scriptor apud Baronium, qui ex Epistola Emmæ vxoris Lotharij ad matrem suam Adelhaidem Imperatricem relata à Papyrio Malsone ostendit obiisse Lotharium die 2. Martij. Pergit Odorannus dicendo Anno nongentesimo, octogesimo septimo obiit Ludouicus Rex iuuenis; Idemq; habet Glaber Monachus contemporaneus. Tunc frater Lotharij Carolus repudiatus est vt pote nimis addictus Germanis, & electus Hugo Capetus Parisiorum Comes, Nouioduni salutat, & mox Rhemis vnctus, & coronatus. Etsi verò vita sit deficere, linea Carolina in Ludouico V. reuera tamen Hugo ex stirpe Caroli Magni per lineam transfuersalem descendit, vt eruditè ostendit Baronius ad annum 987. obiisse autem Hugonem anno 997. media est opinio inter extremas de anno 996. & 998. et successisse illi Robertum filium. De cuius mortis tempore certi sumus, ex Glabro, Helgald, et Hincmaro asserentibus mortuum esse Meloduni anno 1032. quo præcesserat Eclipsis Solis die 29. Iunij ipso Natali SS. Apostolorum Petri, et Pauli. Hanc enim exhibent eo die Tabulæ Astronomicæ anno 1033. Addit Helgaldus obiisse 13. Kal. Augusti. Eclipsis autem notata à Sigeberto anno 1032. fuit die 22. Decembris. Corrigendi ergo sunt, qui eius mortem, et Henrici filij successionem anno 1030. vel 1031. aut 1032. posuerunt, ex eo forte decepti, quod Robertus adhuc viuens Henricum Rhemis coronandum curauerat.

12 Henricus ante mortem, Philippum filium coronari, et consecrari voluit, anno 1059. vt habent Acta Ecclesiæ Rhemensis apud Papyrium Malsone in Annalibus sic: Anno millesimo sexagesimo Indictione XII. Henrico regnante trigesimo secundo, & quarto Kal. Iunij in die Pentecostes Philippus Rex ab Archiepiscopo Rhemensis consecratus est; Indictio autem 12. et concurtus Pentecostes in 29. Maij ostendunt annum 1059. Christi, esto Henricus obiit anno 1060. vt habetur ex Appendice Aimoini, fragmentis Glabri, Sigeberto, et Hermanno Contracto; Porro Philippum decessisse Mileduni Iunij 29. et Ludouicum Crassum eius filium

	Initium Regni				Finis Regni			Regnavit		
	An.	M.	D.		An.	M.	D.	A.	M.	D.
Philippus II. Augustus Lud. VII. filius viuo patre consecratus	1179	Nou.	1.	obiit	1223	Iul.	12.	43	7	13
Ludouicus VIII. Phil. Aug. fil. consecratus, et postea dictus Leo.	1223	Aug.	6.	obiit	1226	Nou.	7.	3	3	0
S. LVDOVICVS IX. Ludouici VIII. fil. vix. an. 57. coronat. est.	1226	Nou.	29.	obiit	1270	Aug.	25.	43	8	26
Philipp. III. dictus Audax, licet placidis moribus S. Ludou. filius, vnctus.	1270	Aug.	25.	obiit	1284	Nou.	8.	14	2	14
Philippus IV. Pulcher Philippi III. fil. Rhemis vnctus.	1271	Aug.	30.							
Ludouicus X. Hutinus Tumultuosus Philippi Pulchri fil. vnctus est Rhemis die Dominica Inuent. S. Steph.	1284	Nou.	8.	obiit	1314	Nou.	29.	29	0	21
Philippus V. Longus frater Ludouici X. Vnctus Rhemis.	1285	Ian.	6.							
Carolus IV. Pulcher, frater Philippi Longi. Vnctus Rhemis.	1314	Nou.	29.	obiit	1316	Iun.	5.	1	6	6
Philippus VI. Valesius, nepos Philippi Pulchri, vnctus Rhemis die S. Trinit. cognomento Cathol.	1316	Iun.	5.	obiit	1322	Ianu.	6.	5	6	0
Ioannes Philippi Valesij filius. Consecratur Rhemis.	1322	Ian.	6.	obiit	1328	Febr.	1.	5	1	0
Carolus V. Sapiens Ioannis fil. Rhemis cum Ioanna Borbonia Regina consecratus.	1322	Febr.	21.							
Carolus VI. Caroli Sapiens filius cognom. Beneamatus. Consecratur.	1328	Febr.	1.	obiit	1350	Aug.	28.	23	5	28
Carolus VII. Caroli VI. filius, Victor.	1328	Aug.	28.	obiit	1364	Mart.	27.	13	6	0
Ludouicus XI. Caroli VII. filius. vixit an. 61. Vnctus Rhemis.	1350	Sept.	25.							
Carolus VIII. Ludouici XI. filius. vixit an. 27. annorum fere 14. consecratus.	1364	Mart.	27.	obiit	1380	Sept.	16.	16	5	20
Ludouicus XII. Dux Aurelian. et Vales. Vnctus Rhemis.	1364	Maij	19.							
Franciscus Valesius gener Ludou. XII. vixit ann. 52. Rhemis vnctus.	1380	Sept.	16.	obiit	1422	Nou.	1.	42	1	15
Henricus II. Valesius Francisci fil. vixit annos 40. Rhemis vnctus.	1422	Nou.	1.	obiit	1461	Iul.	22.	38	8	23
Franciscus II. Henrici II. filius, vixit annos 18. non totos.	1461	Iul.	22.	obiit	1483	Aug.	30.	23	1	6
Carolus IX. Francisci II. frater, vixit annos 24.	1461	Aug.	15.							
Henricus III. Caroli IX. frater. vixit annos 34. Rhemis vnctus.	1483	Aug.	30.	obiit	1498	April.	7.	14	7	8
Henricus IV. Borbonius Magnus, filius Antonij Regis Nauaræ, successor declaratus ab Henrico III. Consecratus tamen et benedictus Carnuti, vixit ann. 57.	1485	Iunio.								
Ludouicus XIII. Iustus Henrici IV. filius, vixit annos 42. Rhemis vnctus.	1498	Apr.	7.	obiit	1515	Ianuar.	1.	16	8	24
Ludouicus XIV. Ludouici XIII. filius, natus anno 1638. Sept. 5. Coronatus Rhemis anno 1654. Iunio.	1515	Ianuar.	1.	obiit	1547	Mart.	31.	32	3	0
	1515	Ianuar.	25.							
	1547	Mart.	31.	obiit	1559	Iul.	12.	12	3	12
	1547	Iul.	26.							
	1559	Iul.	12.	obiit	1560			1	6	23
	1560			obiit	1574	Maij	30.	13	5	0
	1574	Maij	30.	occisus	1589	Augu.	1.	15	2	2
	1575	Febr.	15.							
	1589	Augu.	1.	occisus	1610	Maij	14.	20	7	13
	1594	Martio.						16	3	cir.
	1610	Maij	14.							
	1610	Octob.		obiit	1653	Maij	17.			
	1643	Maij	17.		alijs. Maij	10.				

CAPVT IX.

De Regibus Hispanie.

Scripsere de his inter cæteros S. Isidorus in Chronico, Isidorus Pacensis, Rodericus Sanctius Episc. Palentinæ, Rodericus Ximenius Archiep. Toletanus, Alphonsus à Carthagena Episc. Burgensis, Lucas Tudenfis Diaconus, Florianus Ocampius, Io. Vafæus, Franciscus Tarapha Barcinonensis, Ambrosius Morales, Io. Mariana, Alphonsus Villadiegus Asturicensis, Cæsar Campana in Arboribus Regiarum familiarum Hispaniæ, Io. Pintus Riberus Lusitanus in Anatomia Regum Hispaniæ, Franciscus Sansouinus lib. 2. Chronici, Io. Nicolaus Dolionus in fine compendij Historici, Alphonsus Loschius in compendij Historici à pag. 43. Martinus Zellerus in Itinerario Hispaniæ; inter quos tamen non pauca est dissensio in annis horum Regum. Nos ex his, & Annalibus selectis, post præmissas aliquas dissertationes de celebrioribus in hoc controuersijs, quod verius videbitur eligentes, Catalogum Regum Hispaniæ pertexemus.

2 Quod spectat ad præcos Reges Dominatores in Hispania, tempora minus explorata sunt, si quis tamen Beroso, eiusq; Sectatoribus auscultare velit, ecce illi in adiecto laterculo annos post Diluuium Nocticum, quibus dominari cœperunt in Hispaniæ Regionibus, & quibus in eo dominatu perdurarunt: Post quos Pœni, ac deinde Romani varia fortuna in Hispania dominati sunt, vsque ad Annum ab Vrbe condita 608. quo Viriatus Venator Lusitanus, mox latro, & deinde Dux per annos 14. magnas de Romanis strages edidit, donec suorum insidijs interfecit; Romanique per Proconsules, ac Prætores Hispaniam rexere, non sine bellis contra rebelles. Anno verò Urbis 673. Q. Sertorius Marianarum partium Syllam fugiens in

Hispaniam, Iustratisq; Balearibus, inde in Africam, hinc ad Fortunatas Insulas, & illinc iterum in Hispaniam reuersus, à Lusitanis factus Imperator, totam contra Romanos Hispaniam armavit pluresque vicit, ac fudit per annos decem; post quos anno Urbis 683. Metelli Proconsulis iussu à M. Perpenna, alijsq; coniuratis occisus est in conuiuio. Ex eo tempore Hispaniæ regimen tenere Romani Consules, Proconsules, Prætores, & deinde Imperatores; do-

Reges, aut Dominatores Hispaniæ.	Anni post Diluui.	Anni Regni.
Tinbal filius Iapheti.	143	155
Iberus filius Thobal.	299	37
Idubeda filius Iberi.	336	64
Brigus filius Idubeda.	400	52
Tagus filius Brigi.	452	30
Bætus filius Tagi.	482	31
Geryon ex Libia occupat Regnum.	514	25
Geryones tres tanta concordia, vt Geryonis tricorporis fabulæ occasionem dederint, quos vicit Hercules Aegyptius.	539	51
Hispal fil. Herculis à patre relictus Rex in Hispania	590	17
Hispan, seu Hispanus filius Hispalis.	607	32
Hercules post mortem nepotis reuersus ex Italia, regnavit in Hispania, sepultusq; est Gadibus.	639	19
Hesperus vnus ex Ducibus Hercules.	658	11
Atlas Italus, pulso Hespero.	669	11
Orus, siue Sicoris ab Atlante patre ibi relictus.	680	45
Sicams filius Sicori.	727	31
Siceus filius Sicani.	758	44
Lusus filius Sicelei.	802	30
Plus, seu Siculus filius Lusi.	832	61
Testa Lybicus regnum occupat.	893	74
Romus filius Testæ Lybici.	967	33
Palatius succedit Romo.	1001	70
Erythrus succedit Palatuo.	1071	68
Gargoris Mellicola filius Erythri.	1139	77
Habis Gargoris nepos ex stupro filiz.	1216	
Post Habidem, & filios; Celta & Rhodienses veniunt in Hispaniam.	1350	
& Phœnices.	1370	
& Carthaginenses.	1500	
Arganthonius Rex Gadum, vixitq; annos 140.	1650	
	1691	80

nec sub initium Imperij Honorij, ac Theodosij ex fratre nepotis, Vādali, Alani, & Sueui, post vexatas triennio Gallias, Hispaniam inuaserunt. Alani Rege *Athace* occuparūt Lusitaniam, ac Celtiberiā donec à Romanis, & *Vualia* Gothorū Rege victi, partim Sueuis, partim Vandalis se iunxerunt. Vandali Silingi sub *Gunderico* Rege Baeticam occuparunt; reliqui Vandali cum Sueuis inuaserunt Galliciam sub suo Rege *Hermerico*; At Vandali Gothorū metu post annos 19. relicta Hispania in Africam migrarūt, & ab eo tempore duo Regna in Hispania fuere Sueuorum, & Gothorū, qui Celtiberiam adhuc Romanis parentem, paulatim occuparunt.

3 Porro Gothi iam inde à morte sui Regis *Hermanarici* sub quo militauerant tempore Constantini Magni, in duas nationes diuisi fuerant, videlicet in *Ostrogothos*, idest Orientales, & *Vesogothos*, nempe Occidentales Gothos, quorum Illustrissima, ac regia familia fuerunt, inter *Vesogothos* quidem *Balthi*, hoc est audaces; inter *Ostrogothos* autem *Amali*, ab Amalo Rege sic dicti, qui Zenonis Imperatoris tempore ceperunt regnare in Italia. *Vesogothi* autem per Italiam, Galliamq; in Hispaniam delati, regnarunt in ea per annos circiter 386. donec à Mauris propemodum delati sunt. Sed quoniam diu seorsum regnarunt Sueui in Gallicia; & Gothi in reliqua Hispania, horum Regum initia, & durationes seorsum exhibebimus, exordio sumpto ab *Athalarico* Gothorum Rege, qui eorum Regimen suscepit anno Domini 369. & persecutus est Christianos, donec amicitia cum Theodosio iunctus, Constantinopoli interijt anno Christi 382. succedentibus eius loco *Alarico*, & *Redagasio*; Defuncto autē post captam Urbem Romā *Alarico*, *Athaulphus* Gothus Italiae regno praefectus est anno Christi 411. & anno 415. Hispanias egressus est. Chronologi tamen Hispani Regum Hispaniae catalogū ineunt ab *Athalarico*; Esto primus in Hispaniam venerit *Athaulphus*; quos nos quoq; duximus imitandos. Reliqua, & plura de Gothis vide in *Isidoro*, *Olao*, & *Io. Magno*. De reliquis iam differendum incipiendo à *Reccaredo*.

4 De *Reccaredi* initio prima opinio de anno Domini 590. est vtriusque *Roderici*, *Burgensis*, *Marianae* ferē, ac *Tudentis* qui, & *Aeram* 628. assignat, & annum *S. Mauritij*, quem ipsum *Mauritij* Imper. annum assignat *Io. Biclancensis* eius temporis scriptor apud *Baronium* ad annum 591. in eam opinionem propendentem, eo quod conformis sit *S. Gregorio Papae* primo sui Pontificatus anno asserenti *Reccaredum* non multo ante regnare coepisse, & Catholicam fidem amplexum esse. Altera opinio de anno 586. quae est *Vasae*, *Villadieggi*, *Dolioni*, *Zeilleri*, nititur auctoritate Concilij *Toletani III.* Quod in 2. Tomo Conciliorum notatur coeptum. Anno quarto regnante gloriosissimo, & Deo fidelissimo Domino *Reccaredo Rege die octaua Idus Maiarum Aera 600. & 27.* Est autem communis consensus Chronologorum, vt diximus Tomo 1. Chronol. lib. 4. cap. 7. *Aeram Augusti Hispanam*, iniuisse à *Calendis Ianuarij* anni 38. ante vsitatam Christi Epocham: Ergo annus 627. erat Christi 589. & primus *Reccaredi* 586. Nulla autem est necessitas corrigendi notas numerales huius Concilij scribendiq; aera 631. pro 627. ob auctoritatem externorum Scriptorum, potiusquā dicendi, *Reccaredum* anno à morte patris 4. coronatum esse, & publicam professionē fidei Catholicae cum suis fecisse occasione Concilij. Deinde inter initium *Reccaredi*, & *Sisebuti* omnes ferē numerant annos 26. *Sisebuti* autem initium cadit in ann. Domini 612.

5 *Ioannes enim Mariana* affirmat in oppido *Granatulae* prope *Oretum* repertum fuisse marmor antiquum, cum Epitaphio *Sisebuti*, vbi *Sisebuti* initium notatum est aera 650. idest anno 612. Domini prout habent *Vasae*, *Villadiegus*, *Mariana*, *Dolionus*, ac ferē *Zeillerus*; & corroboratur ex annis 19. quos ferē omnes computant inter initia *Sisebuti*, & *Sisenandi* anno 631. exorsi, vt mox dicetur. Esto *Isidori* Chronicon annum habeat 611.

6 Refert *Alphonsus Villadiegus* in *Commentarijs* ad *Forum Iudicum*, in libro quem Hispani *Forum Iudicum* vocant, expressē notatum esse *Sisenandum* fuisse, qui eius *Fori* leges condidit, additq; regnasse annos 3. menses 2. & decessisse aera 673. idest Domini 635. in fine Aprilis, atq; adeo inceperit regnum anno 631. & hanc tēporis numerationem, summo studio collectam à doctis. viro *D. Garzia* à *Loaysa* in notis ad *Cōcilia Hispana*, asserente in *Concil. Toletano IV.* quod dicitur inchoatum. Anno tertio regnante Domino nostro gloriosissimo Principe *Sisenando die nonarum*

Decemb. Aera 681. scribendum aera 671. & in *Concilio Toletano V. & VI.* pro aera 684. & 686. scribendū 674. & 676.

7 *Recessuuntum* solum coepisse regnare anno Domini 650. *Baronius* ponit cum *Luca Tudensi*, sed anno 672. obiisse, & tamen ait regnasse annos duodecim, & menses sex, qui est error manifestus ortus ex eo quod in aliquo Codice pro annis 22. legerit 12. Eius successor *Eruignus* inceperit anno 680. cum in *Concilio Toletano 13.* dicatur coeptum Concilium Anno regni quarto *Severissimi Eruignij principis, sub die secundo nonas Nouembris Aera 721.* idest an. 683. ergo primus Regis huius fuit 680. Hinc ad *Ramirum*, vtq. non est magna dissensio inter Auctores, at per magna est in *Ramiro*, & successoribus eius, illum enim coepisse anno Domini inter 821. & 829. plurimj *Chronographi* censent, quibus adde *Cæsarem Campanam* in *Arboribus familiarum Regiar. Hispaniae*: ait enim *Ramirum* hunc regnasse ann. 6. & mens. 9. obiisseq; anno Domini 831. ideoq; in *isc* an. 825. sed huius *Chronotaxi* obstant validiora argumenta.

Nam *Doctor Pintus Ribera* *Concilij Curialis Vlyssipontensis Senator*, in *Anatomia Regnorum Hispaniae* affirmat *Ramirum* successisse *Alphonso Casto* anno Domini 843. & idipsum asserit *Ambrosius Morales* in *Scholij*s ad *S. Eulogium*, & l. 13. *Chron. Hisp. cap. 52.* addens celeberrimam illam victoriam, quā *Ramirus de Sarracenis* reportauit praecunte *S. Iacobo* in equo candido, caesisq; hostium fere 70000. fuisse anno 2. *Ramiri*, & Domini 844. quem *Baronius* sequitur ferē semper vt pote exactissimum temporum supputatorem, & multos, ac magnos errores aliorum. ex vetustis monumentis emendantem; profert enim ex *Ouetana Ecclesia Epitaphium*, quod etiam reperi in *Libro inscripto Bibliotheca Hispaniae pag. 142.* estque huiusmodi: *Obijt Diua memoria Ramyris Rex die Kal. Februarij Aera DCCCLXXXVIII. obtestor vos omnes, qui haec lecturi estis, vt pro requie illius orare non desinat.* Demptis ergo annis 38. restat annus Domini 850. quo *Ramirus* obiit, atque adeo regnauit annos 6. menses 9. vt plerique affirmant, sequitur eum coepisse regnare anno 843. quod confirmabitur ex dicendis post *Ordonium*, de *Alphonso Magno*; quare oportet *Alphonsum Castum* regnasse an. 52.

8 *Ordonius* igitur anno Domini 850. successit *Patri* natus ex *Vrraca*, regnauitq; solus annos fere 12. sed cum filio *Alphonso III. Magno* annos 16. nam in *Epitaphijs Ecclesiae Ouetanae* habetur de *Ordonio I.* carmen hoc.

Hic ille Ordonius Princeps quem fama loquetur:

Cuique reor similem secula nulla ferent.

ingens Concilij, & dexter belliger astis,

Omnipotensque suis non reddat debita culpis.

Obijt V. Kal. Iunij Aera 904. idest anno 866.

Alphonsus autem *Magnus* à patre assumptus in confortem, ceperat anno Domini 861. Extat enim *Oueti* in ingressu *Ecclesiae S. Saluatoris* inscriptio vetus de *Alphonso Ordonij filio*, quam producit *Ambrosius Morales* lib. 15. *Chron. cap. 9.* & ex eo *Baronius* anno 878. vbi annus huius Regis *XVIII.* dicitur *Aera DCCCCXXI.* idest annus Domini 878. cui demptis *XVII.* restat primus annus 861. Praeterea testamentum huius *Alphonso*, quod idem producit notatum sic: *Facta scriptura testamenti, vel confirmationis die nono kal. Februarij Aera DCCCCXXVIII.* idest anno Domini 890. euincit eum adhuc in viuis fuisse; cum tamen ex opinione opposita sequatur, eum obiisse anno 888. At haec vel maxime stabiliuntur ex diplomate eiusdem *Alphonso* dato in *Encarnijs Ecclesiae Compostellanae* ab ipso erectae, quod astat *Ambrosius Morales* lib. 15. cap. 20. sic: *Facta donationis scriptura anno trigesimoquarto Regni Religiosissimi Principis Adelfonsi, presentibus Episcopis, & Comitibus in medio Ecclesiae Dei die dedicationis templi 2. nonas Maij: Aera Nouiescentena trigesima octaua.* Ergo anno Domini 900. cui demēdo annos 34. restat annus 866. pro initio, quo solus iam moruo *Ordonio* regnare coepit. Vicit autē *Alphonsus* ingenti praelio *Alcaman* Ducem Arabum anno Domini 905. vt ostendit *Morales* l. 15. c. 28. 16q; non tam magnum, quam maximum gessit, cum anno 908. *Garzia* primogenito cum matre, & fratribus in ipsum conspiranti, ne domestici belli occasione *Sarraceni* resurgerent, sponte cessit filio regnum, non dubitans sub eo tanquam priuatus Dux militare, vt praeter alios docet idem *Morales* lib. 15. cap. 30. Qui ex vetustis monumentis ostendit mortuum esse *Alphonsum* anno Domini 912. atq; adeo regnasse solum annos 46. sed cum Patre 51.

9. *Garsias* porro post triennium à morte patris extinctus est, nempe anno 915. quare violenter regnavit annos 3. & totidem solus à morte patris, successitq; illi frater *Ordonius II.* qui regnavit annos 9. menses 6. obiitq; anno 924. succedente *Froila II.* qui post 14. menses Lepra percussus obiit, de quibus rebus, & temporibus accuratè *Ambrosius Morales* lib. 16. ex quo etiam constat *Alphonsum IV.* *Ordonij* filium cognom. *Monachum* abdicasse se anno 927. & regnum reliquisse *Raymuro II.* qui anno 938. die 6. Augusti, præcunctibus duobus Angelis sub specie equitum, vicit *Aberagam* Cordubæ regem, cæsis 80000. hostium, & in hunc annura conspirant annales Arabum cum *Morali* l. 14. à cap. 11. ad 19. unde constat obiisse anno 950. in vigilia Epiphaniæ Legionis, eiq; successisse *Ordonium III.* regnavitq; annos 5. menses 7. & deinde *Sanctium Crasum* pro *Veremundo* impubere filio *Ordonij III.* regnasse l. & post hunc *Raymirum III.* *Sanctij* filium, deinde *Veremundum II.* cuius ex *Archivio* *Compostellano* *Ambrosij*. *Morales* promittit diploma signatum ante *Idus Februarij* *Aera* post *mille-*
nam *tertia*, & *decima*, idest anno 977. & ibidem *Veremundus* mentionem facit de obitu *Raymuri III.* & de regno à se recuperato, & olim sibi debito, & hoc ipsum assert *Baronius* ad annum 975. & tamen anno 985. ex *Ambrosio* *Morale* colligit *Raymirum* hunc obiisse anno 985. eiq; successisse *Veremundum II.* At hæc planè repugnant; quomodo enim potuit *Veremundus* succedere *Raymuro* anno 985. si antea recuperato regno post obitum eius *Raymuri* diploma illud ediderat? potius ergo cœperit *Veremundus* anno 975. Obiisse autem anno Domini 999. patet ex inscriptione Sepulchri Legionensis, quâ vidi in Bibliotheca Hispaniæ pag. 142. ac deinde in *Baronio* ad annu 998. sic: *H. S. E. Rex Veremundus Ordonij III. F. iste in fine vitæ suæ, dignam Deo penitentiam obtulit, & in pace quievit Aera 1037. Ergo anno 999. & successit ei Alphonfus filius quinquennis.*
 10. *Alphonsum* hunc obiisse anno Domini 1027. manifestum est ex Epitaphio, quod extat apud *Ambrosium* *Moralem*, ac *Baronium* tale: *Hic iacet Rex Adelphonfus, qui popularit Legionem post destructionem Almanzar, & dedit ei bonos foros, & fecit Ecclesiam hanc de luto, & lateribus habuit prælia cum Sarracenis, & interfectus est sagitta apud Veseum in Portugal. fuit filius Veremundi Ordonij, obiit Aera MLXXV. nonis Maij. Successit ei Veremundus III. qui decennio post cecidit in acie victus à Ferdinando, ut patet ex Sepulchri inscriptione, quæ Legionis cernitur in templo S. Ildori, relata in Bibliotheca Hispaniæ sic. Hic est conditus Veremundus iunior Rex Legionis, filius Adelphonsi Regis, iste habuit guerram cum cognato suo Rege magno Ferdinando, & interfectus est ab illo in Tamara præliando, Aera MLXXV. Ferdinandus itaq; qui annis iam duodecim regnabat vivo, & absente patre Sanctio in Castilla vniuit suæ Coronæ Legionis regnum; Affirmat autem *Lucas Tudensis* *Diaconus*, *Ferdinandum* Sanctè obiisse *Feria* *tertia* *hora* *diei* *sexta*, in qua *S. Ioannis Evangelistæ* festum celebratur, *era* *millesima* *centesima* *tertia*, qui est annus Domini 1065. Regnavit in Legionis, & Castilla simul annis viginti octo, mensibus sex, diebus viginti vno; in Castilla vero, priusquam obtineret regnum Legionense, regnavit fere annis duodecim, adhuc vivente patre eius Sanctio, & completi sunt anni regni eius feliciter quadraginta, mense vno, diebus vndecim. Sic *Tudensis*: Ergo in Castilla regnarat annos 11 menses 6. dies 20. *Baronius* autem ex *Tadenti*, & *Roderico* *Toletano* ad annum 1065. ait diuisum fuisse regnum inter filios *Alphonsum*, & *Sancium II.* Septemq; annis certatum fuisse armis, donec scilicet *Sancius* Castellæ Rex, abstulit *Alphonso* regnum Legionis, ut refert *Tarapha*; sed ex *Hugone* *Cluniacensi* apud *Surium* d. 29. Aprilis in vita *S. Hugonis* *Abb. Clun.* *Alphonsum* à *Sancio* in vincula coniectum fuisse, ac detentum, donec precibus *S. Hugonis* *S. Petrus* *Apostolus* *Sancio* in somnis sub gravi comminatione præcepit, ut citò *Adelphonsum* restitueret, nec deservire ausus esset. *Sancius* terrore correptus, *Adelphonsum* statim restituit. Anno autem Domini 1074. vivebat adhuc *Sancius*, & regnabat in Castilla cum *Gregorius VII.* anno 2. sui Pontificatus, indictione 12. & 14. Kal. Aprilis literas ad virumq; dedit, pariter eosdem Reges agnoscens, & exhortans eos ad recipiendum Romanum Officium, & ritum, quæ incipiunt: *Gregorius* *Episcopus* *Servus* *Servorum* *Dei*, *Alphonso*, & *Sancio* *Regibus* *Hispaniarum* à pari-*

bus & c. nondum igitur *Sancius* occisus fuerat à *Vellido* proditore. *Alphonfus* autem, ut refert *Bertoldus* *Constantientis* in *Chronico* anno Christi 1093. *Clunici* maiorem Ecclesiam infinita pecunia edificavit, cum autem cœmuni consensu regnarit annos 43. videtur decessisse anno Domini 1117. eius enim successor *Casaraugustam* *Sarracenis* eripuit anno 1118. ut evincit *Hieronymus* *Blanca* *Historicus* diligentissimus ex diplomate eiusdem Regis, postquam *Casaraugustam* *Sarracenis* eripuerat.

11. *Alphonfus* itaq; VII. filius præcedentis succedens in regno Castellæ, & Legionis anno Domini 1117. vivebat adhuc anno 1156. quo ut tradunt *Hispani* *Historici*, & præcipue *Io. Mariana*, obtinuit à *Ludouico VII.* Rege *Francorum* ipsius genero brachium *S. Eugenij* *Martyris*, & primi *Archiep. Toletani*. Iam si *Io. Vafæo* credimus affirmanti eum regnasse annos 51. sequitur obiisse anno 1168. non autè 1159. ut aliqui vellent. Sed hætenus satis disputatū est: reliqui anni ex probioribus *Historicis* subnectentur.

Hispaniæ Reges post natum CHRISTVM.

	Init. Reg. An. Chr.	Regnavit annos
<i>Athanavicus</i> Rex Gothorum factus cum <i>Fridigerno</i> .	369	13
<i>Alaricus</i> de familia <i>Balthorum</i> , cum <i>Regadaño</i> Regnum Gothorū administravit, & anno Domini 409. Honorius, ut Gothos ab Italia auerteret, concessit eis Galliam, & Hispaniam.	382	28
<i>Athaulphus</i> , defuncto post Urbē captā <i>Alarico</i> , factus R. Gothorū, & primus anno Domini 411. venit in Hispaniā.	411	6
<i>Segericus</i> electus à Gothis, paucis post mensibus à suis necatus.	416	0
<i>Vualca</i> electus à Gothis, obiit anno Domini 419.	417	3
<i>Theodoredus</i> , alijs <i>Theodoricus</i> , in cæpis <i>Cathalaunicis</i> ab <i>Athila</i> Rege <i>Hunorum</i> memorabili prælio victus, in quo cecidere supra 300. hominū milia, & equo defiliens conculcatus est.	419	32
<i>Thurismundus</i> filius <i>Theodoredi</i> .	451	2
<i>Theudericus</i> fratre <i>Thurism.</i> interfecto.	453	13
<i>Euricus</i> fratre interempto succedit in regnum primusq; Gothis leges scriptas dedit, eiecitq; Romanis, qui annos fere 700. in Hispania regiones aliquas possederant, primus Monarcha Hispanorum dictus est.	466	17
<i>Alaricus II.</i> fil. <i>Eurici</i> defun. R. creatur.	483	23
<i>Gesalaricus</i> , seu <i>Geseleicus</i> filius <i>Eurici</i> ex concubina.	506	4
<i>Theudericus II.</i> seu <i>Theodoricus</i> , cum annos 18. regnasset in Italia, rursus pulso <i>Vuelligothorum</i> Rege <i>Gesalarico</i> , regnavit in Hispania annos 15. quam superstes reliquit nepoti <i>Amalarico</i> , obiitq; <i>Rauennæ</i> <i>Calendis</i> <i>Septembris</i> anno Domini 526.	511	15
<i>Amalaricus</i> <i>Arianismo</i> infectus, qui nupsit <i>Chrotildæ</i> <i>Catholicæ</i> filie <i>Clodouei</i> <i>R. Francor.</i> & ob crudelitatem à fratribus in prælio necatus.	526	5
<i>Theudis</i> creatus R. hæreticus quidē, sed pace concessa Ecclesiæ Dei, à quodā, qui se dementem finxerat interfectus.	531	17
<i>Theudisiclus</i> Rex creatus regnavit menses 19. à coniuratis inter <i>Epulas</i> <i>Hispani</i> confusus.	548	1
<i>Aquila</i> , seu <i>Agila</i> creatus Rex, regnavit annos 5. menses 6. diesq; 13. & apud <i>Emeritam</i> à suis necatus instinctu <i>Athanagildi</i> .	549	5
<i>Athanagildus</i> Regnum inuadit, creditus <i>Catholicus</i> occultè, utpotè fautor <i>Christianorum</i> , obiitq; <i>Toleti</i> anno 587. regnavitque annos 15. menses 6.	554	15

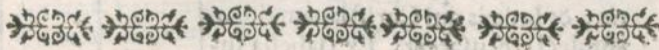
	Init. Reg. An. Chriſt.	Regnauit annos		Init. Reg. An. Chriſt.	Regnauit annos
<i>Luiſa</i> Rex creatus, ſolus regnauit annum vnum, deinde in conſortem regni aſſumpſit Leouigildum fratrem, contentus regno Hiſpaniæ citerioris, vbi obiit anno 572.	568	ſol. 1.	<i>Flauius Suintila</i> , Reccaredi I. filius, & Leouigildi nepos, amplificato regno vſq; ad Oceanum, poſtea ſic degenerauit, vt à Veuſigothis regno priuatus ſit, & in Concilio Toletano IV. excommunicatus cum decreto, ne filij ex vxore, quam tunc habebat, ad regnum admitterentur.	621	10
<i>Leouigildus</i> , viuo adhuc fratre regnare cœpit, & anno 583. Hiſpalim expugnauit, & 584. S. Hermenegildum die Paſchatis decollari iuſſit 14. Aprilis, & obiit Toleti anno 586. poſtquã regnaſet in Gallicia quoq; & Galliciæ regnum à Sueuis ad Gothos tranſiſſet, quorum Reges hic inferendos cenſemus.	569 ſolus 572	18	<i>Sifnandus</i> Suintilæ ex priore vxore filius regnum occupauit, deceſſitq; Toleti anno 636. Aprilis exeunte, vel vt alij 635.	631	5
REGES SVEVI in Gallicia.			<i>Cimthilanus</i> Gothis præfectus, aſſumptuſq; ad regnum, obiit anno 640. vt ponunt Vaſæus, & Loayſa: alij dicunt 638. Hic Catholici nomen meruit.	636	6
<i>Hermericus</i> Galliciæ cum Vandalis occupator.	408	32	<i>Tulca</i> , ſeu <i>Tulgas</i> bonæ indolis adoleſcens aſſumptus ad regnum Catholicus, pacificus, iuſtus, ac liberalis, regnauit annos 2. & meſes 4. deceſſitq; Toleti 644. vt ſentiunt Rodericus, Burgenſis, Loayſa, & Vaſæus.	642	2 4
<i>Rechila</i> Hermerici ſucceſſor.	440	7	<i>Chindaſuintus</i> vi Regnum occupauit, fuitq; filius Suintilæ, & Reccaredi I. Nepos, regnauitq; ſolus annos 6. meſes 5. dies 20. obiitq; die 30. Septembris Toleti ætatis an. 22. meſis 8. anno 650. ſed anno 649. Reccesuintum filium aſſumpſit in conſortem regni, ſed hic ſolus regnare cœpit anno 650. ſequimur in hoc Iſidorum Pacenſem, Tudenſem, Rodericum, potius quam eos, qui dicunt Chindaſuintum regnaſſe annos 10. & c.	644	6
<i>Reccarius</i> Rechilæ ſucceſſor.	448	9	<i>Flauius Reccesuintus</i> , ſolus regnare cœpit, fuitq; Sacræ Scripturæ ſtudioſiſſimus, valdeque Catholicus, omnes amans bonos, à bonis omnibus dilectus: obiit Calendis Septemb. an. 672.	650	22
<i>Aladra</i> Reccarij ſucceſſor.	457	3	<i>Vuamba</i> , ſeu <i>Bamba</i> de regia ſtirpe Gothorum inuitus in regem aſſumptus, voluit prius inungi in templo B. Virginis Toletanæ à Quirico Archiep. & Primatè, tuncque viſus eſt vapor tanquã columna fumus de capite ipſius ad cælum aſcendere, & indidem apud cælum volitare. At potione venenata ab Eruiſio regni cupido turbatus, ſeceſſit in Monafterium S. Petri de Atlanza anno 680. nominato ſucceſſore ſui ipſo Eruiſio vtpote conſobrino Chindaſuinti, obiitq; anno 680. cum regnaſſet ſolum annos 8. meſis 1. & dies 14.	672	8
<i>Frumarius</i> Aladræ ſubſtitutus.	460	4	<i>Eruiſius</i> , ſeu <i>Eringius</i> ab Ordinibus regni 14. Octobris confirmatus eſt, & Cixilonem filiam ſuã copulauit Egicæ conſobrino Vuambæ, deceſſitque Toleti anno 687.	680	7
<i>Remismundus</i> Ariana peſte cum tota gente infectus, quæ per annos 99. in hæreſi perſiſtit, ideoq; reliqui eius Reges obliuione ſepulti apud Scriptores iacent.	464	4	<i>Flauius Egica</i> , ſeu Egicanes, deſuncto focero ſuo Eruiſio, aſſumptus eſt ad regnum, regnauitq; ſolus annos 10. & cum filio Vuitiza alios 5. obiitque Toleti anno 701.	687	15
<i>Theodimirus</i> Catholicus Rex iniit Regnum.	563	6	<i>Vuitiza</i> ſolus iam regnare cœpit initio bonus, deinde peſſimus, nam edicto vetuit obediri Romano Pontifici, & Fauilam Ducem Cantabriæ Regiſq; Chindaſuinti filium, & Pelagij patrem claua interemit, & laxatis in omne genus vitiorum, præcipue carnalium habenis, ſuoq; exemplo corrupta Hiſpania Diuinam vltionem prouocauit: nam cum alterum Chindaſuinti filium Theodofredum oculis	702	9
<i>Miro</i> Theodimiri ſucceſſor.	569	13			
<i>Eboricus</i> Mironi ſubſtitutus.	582	2			
<i>Andeca</i> tyrannicè vſurpauit Regnum, poſtea Regnum Sueuorum cum ſteſiſſet annos 181. teſte quoq; D. Iſidoro tranſijt ad Gothos ſubaſtum à Leouigildo anno 585.	584	1			
REGES GOTHORVM, & Sueuorum ſimul in Hiſpania.					
<i>Flau. Reccareus</i> deſuncto Leouigildo Patre Rex coronatus eſt, pius pacificus, catholicus, & pater patriæ dictus; qui anno 4. Regni ſui ſubditos ab Arianismo ad fidem Catholicam reuocauit, obiitq; Toleti anno 601.	586	15			
<i>Luiſa II.</i> Reccaredi filius ſucceſſit patri, occiſitq; eſt annorum 20. à Viſterico tyranno 603.	601	2			
<i>Vuſthericus</i> tyrannus à conſanguineis Luiſæ inter Epulas necatus anno 610.	603	7			
<i>Gundemarus</i> capſiuit Regnum, & primus ſtatuit, nequis ad Eccleſiam conſugiens caperetur, vel extraheretur inuitus; regnauit meſes 22. & dies 14. deceſſitq; Toleti anno 612.	610	2 fere			
<i>Sifebutus</i> ad regnum euocatus, ob zelum fidei, pietatemque Chriſtianiſſimus ab Historicis dictus eſt, fuitq; clementiſſimus, ſapientiſſ. redemptor captiuorum, & templum S. Leocadiæ fabricauit Toleti, vbi obiit anno 621. cum regnaſſet annos 8. meſes 6. die 16. ex marino antiquo reperto prope Oretum in oppido Granatulæ, quod producit Mariana, conſtat eum cœpiſſe regnare anno 612.	611 vel 612	8 ½			
<i>Reccaredus II.</i> Sifebuti filius, cū paruulus adhuc regnaſſet tres tatum, aut 6. meſes à multis in Catalogo Regum neglectus.	621	0 ½			

	Init. Reg. An. Chriſt.	Regnavit annos		Init. Reg. An. Chriſt.	Regnavit annos
<p>privafſet Rodericus filius Theodofredi, Vuitizam oculis viciffim privavit, & favore Senatus Romani Regno privavit; Vuitiza deinde Cordubæ infeliciter perijt ann. 711.</p> <p>Rodericus viuo adhuc Vuitiza regnare cepit, regnavitq; annos 2. expulſitq; ab Hispania filios Vuitizæ, qui in Africam fugientes inierunt fœdus cum Tingafana, & Vlit contra Rodericum. Iulianus quoq; comes, cuius filia Caſua, non vt vxore, ſed vt pellice vtebatur Rodericus, contra eum Mauros in Hispaniam acciuit, qui eam deaſtarunt, & Roderico extincto anno 713. deſijt in eo regnum Gothorum quia gens illa deleta fuit à Mauris; fuitq; interregnum annorum duorum, & amplius vſq; ad annum 716.</p>	711	2	<p>do ab Aurelio adoptato regnum ſolus adminiſtrauit, Galliciamq; rebellem domuit, regnavitq; annos 9. & dies 31. eſto Tudenſis initium eius differat ad annum 775.</p> <p>Mauregatus, Alphonſi Catholici nothus Regnum occupavit, & ſceleftorum fautor, nefarijſq; voluptatibus ac rapacitati deditus, ac præ timiditate ſcedere inito cum Mauris de Virginitibus quibusdam quotannis loco tributi mittendis, extinctus eſt poſt annos 5. & 6. meſes. Tudenſis tamen extinctum ponit anno 790.</p> <p>Veremundus Vimerani, à Froila necati filius, & Diaconus Regnum adiit, & diſpenſatione impetrata vxorem duxit, ex qua genuit Raymirum, & Garciam; ſed mortua vxore, ſucceſſorem declaravit Alphonſum eius confobrinum Froilæ filium, tranſijtq; ad religionem.</p> <p>Alphonſus II. cognom. Caſtus ob votum virginittatis, vi cuius nec vxorem duxit, nec vllam ſceminam tetigit, auxiliariſq; copijs à Carolo Magno adiutus, Sarracenos ex Aſturia pepulit, Vlyſſiponemq; ſubegit, & conſenſu populi adoptavit in Regem Raymirum Veremundi filium.</p> <p>Raymirus, ſeu Ranymirus Regno Aſturiarum, Gallicia, & Nauarræ potitus, Hiſpalim, cum fratre Garcia Sarracenis eripuit, ductaq; Vrraca Ordoricum procreavit, regnavitq; annos 6 & meſ. 9.</p> <p>Ordoricus Ranymiri filius Vaſcones rebelles domuit, Arabes à Luſitania expulit, Muzam Sarracenorum principem trucidatis 40. millibus equitum proſtigavit, & Lupum Muzæ filium Toletano Principatu exiit, Cauriam, & Salmanticam Mauris eripuit, & ex Mandimya vxore ſex filios genuit, quorum primogenitus fuit Alphonſus.</p> <p>Alphonſus III. cognom. Magnus, & à Ioanne Papa VIII. dictus in litteris Rex Chriſtianiſſimus, Froila à Gallæcis caſo reliquos quatuor fratres ſuſpectos de rebellionem oculis privavit, Conimbricam, & Viſeum à Sarracenis recuperavit, Vaſcones, ac Nauarros ab obſidione Maurorum ſoluit; Caſarauguſtam reſtauravit; Zamoram condidit, Templum S. Iacobo Apoſtolo erexit, & 4. filios procreavit; Garciam, Ordoricum, Froilam, Gundifaluum regnavitq; annos ſerè 51. ex quibus cum Patre annos 5. ſolus autem 46.</p> <p>Garcias, ſeu Garſias Ayola Maurorum Rege cum magna præda in captiuitatem abducto, ſine prole obiit.</p> <p>Ordoricus II. fratri Garcia ſuccedens, ſemel victus à Mauris, pluries eorum victor, quatuor Caſtellæ Comites dolo captos necavit, ideoq; Caſtellæ Provincia, quæ Regi Legionis parebat, ſe ab eius iurisdictione ſubtraxit, creatis Iudicibus, inter quos fuit Nunius Raufaranus, à quo Ferdinandus Conſalvus originem traxit. Ordoricus genuit Alphonſum, & Raymirum; obiitq; anno 899.</p>	775	5 1/2
<p>REGES LEGIONIS, <i>& Caſtellæ.</i></p>					
<p>Pelagius filius Fauilæ Ducis Cantabriæ, & nepos Chindauinti Regis Gothorum, qui ob metum Vuitizæ in Aſturiam fugerat, à reliquijs Chriſtianorum ibi degentium ſalutatus eſt Rex, & Mauris eripuit multa oppida, & urbem Legionem; vnde Legionis, & Aſturiæ Rex dictus eſt, & in ſuo ſtemmate vſurpauit Leonem rubrum in campo albo, regnavitque paulo plus quam 19. annos, & Alphonſo Duci Cantabriæ dedit in vxorem Ermifendam filiam ſuam, obiitque in oppido Cange. Tudenſis tamen initium eius, quo forte ipſe ſe Regem dixit differt. in annum 718.</p> <p>Faſila, alijs Fauila Pelagij filius ab vrſo in venatione laniatus anno regni ſui 3. currente, perijt cum regnaſſet meſes 30.</p> <p>Alphonſus filius Petri Cantabriæ Ducis, & gener Pelagij iure Ermifendæ vxoris Regnum adeptus, magnam Hiſpaniæ partem, & Luſitaniæ regnumque Nauarræ, pulſis Mauris recuperavit, Arianamq; hæreſim, quæ repullulauerat in Hiſpania, extirpauit, ob id dictus Catholicus genuitq; Froilam, Vimcranum, Aurelium, & ſiam Eginandam, & ex pellice Mauregatum, regnavitq; annos 19. & dies 31.</p> <p>Froila, ſeu Froilla 35. millia, velut alij 54. millia Sarracenos Galliciam inſtautes prælio cecidit, Nauarros rebelles inuaſit, Vaſcones inſectos ſubdidit; ſed Vimerano fratre ob inuidiam occiſo, occiſus & ipſe fuit ab Aurelio fratre, ſepultuſq; in Ouetenſi Eccleſia ab ipſo condita, relictis filijs ex Moyna Regina Nauarræ Veremundo, & Alphonſo, regnavitque annos 11. meſ. 5. & d. 20. Eſto alij annos 13. adſcribant cum Tudenſi.</p> <p>Aurelius frater Froilæ regnum occupavit, ſerule bellum confecit, & carens prole, atq; ad inuidiam declinandam ſucceſſorem deſignauit Veremundum filium Froilæ, regnavitque annos, & meſes 6.</p> <p>Silo, ſeu Sillo Alphonſi Catholici gener et maritus Eginandæ pulſo Veremun-</p>	716	19	<p>791</p>	34	
	718	19		34	
	735	2 1/2		34	
	738	19		34	
	757	11 1/2		34	
	768	6 6		34	
	774	9		34	
	825	6 3/4		34	
	832	9 & c.		34	
	841	51		34	
	887	3		34	
	890	9 1/2		34	

	Init. Reg. An. Chril.	Regnavit annos		Init. Reg. An. Chril.	Regnavit annos
<i>Boila</i> II. Alphonfi Magni filius cognom. crudelis regnum fraude occupavit, sed Lepræ morbo post 2. menses interiit.	899	0 2	Sanctio Castellæ Comite, dominium Castellæ hæreditario iure tranſierat ad Sanctium Maiorem Nauarræ Regem, vtpote ducta Eluira, generum Sanctij Comitis, Sanctius autem Maior se Castellæ non Comitem, sed Regem dixit, & Ferdinando filio, qui Sanctiam sororem Veremundi duxerat, reliquit Castellæ Regnum; Diffensione igitur orta inter Ferdinandum, & Veremundum, & hoc in prælio cadente sine liberis, Ferdinandus Legionis Regnum per Sanctiam uxorem adeptus, Regno Castellæ coniunxit.		
<i>Alphonsus</i> IV. Ordonij II. filius, cognomento <i>Monachus</i> , votis religionis nuncupatis, regnum fratri Raymiro reliquit, sed facti pœnitens ac regnum repetens à fratre oculis priuatus est, relicto ex Imena superſtite filio <i>Ordonio Malo</i> post annos 5. & menses 7.	899	5 7	<i>Ferdinandus</i> Magnus consecutus, vt dixi Regna Castellæ, & Legionis, & fratri suo Garcia occiſo Nauarræ regnum eripuit; Conimbricam, & meliorem Portugalliæ partem, Mauris pulſis, recuperavit: Viuens adhuc quatuor filijs legitimis diſtribuit regna; Sanctio Castellam; Alphonſo Legionem, Aſturiam, & Tranſimenam; Garcia Galliciam, & Portugalliam; filiabus autem Vrracæ Geloſyæ, ſeu Eliuræ Taurum, & Zamoram; Ferdinandus, quem ex pellice ſuſceperat Cardinalis factus est; ſunt qui dicant regnaſſe annos 47. & menses 8. plures tamen annos tantum illi ſoli dant 40. & dies 41. nempe 12. ½. in Caſtella reliquos 28. &c. in Legionenſi, & Caſtellano regno ſimul.		
<i>Raymirus</i> II. deſuncto in carcere Alphonſo fratre, ſolus regnare cœpit, & ſociatus Ferdinando Conſaluo primo Castellæ Comiti, & feudatario ſuo, apud Oſnam, & Simancas bis Arabas vicit, caſus 80. millibus eorum, & Abenayrum Caſarauguſtæ regem vinum cœpit, genuitque Ordonium, & Sanctium, regnavitq; ann. 19. menſ. 2. dies 25.	905	19 2	<i>Ferdinandus</i> II. capto Alphonſo fratre, Legionem, & Aſturiam, & Garcia fratre in vincula coniecto, Galliciam, & Portugalliam occupavit, duxitq; uxorem Blancam filiam Garcia Regis Nauarræ, & à Vekidio proditore interemptus est anno 1066.	1020	40 &c. d. 41
<i>Ordonius</i> III. Raymiri II. filius Gallicos fratri Sauctio tumultuanti fauenteſ perdomuit, genuitq; Veremundum, & regnavit annos 5. menses 7.	924	5 ½	<i>Alphonsus</i> VI. à fratre iuſſu S. Petri reuocatus ad regnum Legionis, & Aſturum poſt mortem fratris, recepit & regnum Castellæ; Toletum aliaque loca Mauris erepta Chriſtianiſ reſtituit. Ex pellice Ximena ſuſcepit Alphonſum, ex legitima verò vxore inter alias Vrracam, quæ nupſit Alphonſo Regi Aragoniæ.		
<i>Ordonius</i> IV. Cognom. <i>Malus</i> Alphonſi IV. filius, regnum iniuſtè occupans, à Sanctio apud Cordubam in prælio interemptus est eodem anno, & Sanctius pro Veremundo impubere regnum adminiſtrauit.	929	0 4	<i>Alphonsus</i> VII. cum eſſet Rex Aragoniæ, cum Vrracæ filia Alphonſi VI. per annos 4. rexit Castellam, & Legionem, deinde ſolus annos 47. in totum 51. dictus fuit <i>Imperator</i> , & ex Vrracæ vxore ſuſcepit Sanctium, qui fuit Rex Castellæ, & Ferdinandum, qui Legionis, & Helifabetam. Cœpit regnare anno 1108. regnavitque annos 51.		
<i>Sanctius</i> cognom. <i>Craſus</i> Ordonij III. frater ad Saginam leuandam, pace cum Abderamaro Rege inſita, Cordubam ſe tranſtulit, vbi ab Arabe medico vi herbæ cuiuſdam ad maciem deductus, non ſine veneni ſuſpicionè obiit, relicto filio Raymiro.	929	11 ½	<i>Sanctius</i> III. cognom. <i>Deſideratus</i> Alphonſi VII. filius, regnavit in Caſtella anno 1. obiitq; in Arabia pro fide Chriſtiana bellans.	1060	6
<i>Raymirus</i> III. Sanctij filius vndennis, pace cum Arabibus facta, Normanorum claſſem Gallicie inſeſtam, ope Sanctij Contalui Castellæ Comitis ſuccendit, omnibus ad vnum cum Gundriedo rege eorum necatis: ducta Vrracæ deceſſit ſine liberis annorum 36.	941	25	<i>Ferdinandus</i> II. Rex Legionis, regnavit annos 31.	1066	42
<i>Raymirus</i> III. Sanctij filius vndennis, pace cum Arabibus facta, Normanorum claſſem Gallicie inſeſtam, ope Sanctij Contalui Castellæ Comitis ſuccendit, omnibus ad vnum cum Gundriedo rege eorum necatis: ducta Vrracæ deceſſit ſine liberis annorum 36.	941	25	<i>Alphonsus</i> VIII. cognom. <i>Bonus</i> Sanctij III. filius regnavit in Caſtella.		
<i>Veremundus</i> II. Ordonij III. filius Regno occupato victus ab Almanzore R. Maurorum, & deinde eius victor, Alphonſum, & Teraſiam ex gemina vxore procreauit, Zeillerus ait Alphonſum genitum inceſtuosè, ex Eluera filia Veremundi: obiit ex podagra anno 983.	966	17	<i>Alphonsus</i> IX. Rex Legionis, Ferdinandi II. filius.	1160	31
<i>Alphonsus</i> V. Veremundi II. filius pactus auxilia contra Regem Cordubæ ab Abdala Sarraceno Toleti regnante, huic Teraſiam ſororem inuſtam copulauit, ſed infidelis viri nuptias, & congreſſum conſtanter recuſans, & Abdala extincto liberata, in cœnobio virginitatem perpetuam ſanctè ſeruauit. Alphonſus ducta Vrracæ filia Garcia Ennici Regis Aragoniæ ſuſcepit Veremundum, & Sanctiam, quæ nupſit prius Garcia filio Sanctij Comitis Castellæ (eoque interempto) nupſit Ferdinando filio Sanctij Maioris Nauarræ Regis: Qui Ferdinandus Castellæ Rex factus, regnum Legionis per vxorem adeptus est. Alphonſus in oppugnatione Viſei, telo à Mauris vulneratus interiit.	983	27	<i>Henricus</i> Alphonſi VIII. filius, regula caſu apud Palentiam occiſus regnavit annos 2.	1160	53
<i>Veremundus</i> III. filius Alphonſo V. ſucceſſit, et poſt annos 10. in acie cecidiſ victus à Ferdinando. Mortuo enim	1010	10	<i>Ferdinandus</i> III. Alphonſi IX. filius, vtroq; regno Legionis, & Castellæ potitus, quæ duo regna deinceps vni-	1191	8

	Init. Reg. An. Chriſt.	Regnauit annos		Init. Reg. An. Chriſt.	Regnauit annos
ta manere, ille Mauros, ex Hispania cecit, Cordubam, & Hispalim Chriſtiani reddens; habitusque est inter Sanctos, & Granata Regem ſtipendiarium fecit.			inde dimiſſa, duxit Ioannam filiam Eduardi Portugallię Regis, cuius filio locauit Iſabellam non tam filiam, quam ſuppoſitiam puellam. Ideo Iſabella Henrici IV. ſoror nupſit Ferdinando filio Ioannis Regis Aragoniæ: Proinde mortuo Henrico ſine liberis, Ferdinandus cum Iſabella, regno Caſtellæ, & Legionis potitus eſt.		
<i>Alphonſus X.</i> Ferdinandi III. filius, Tabularum Alphonſinarum auctor, cum eſſet electus Imperator Romanorum noluit pedem efferre ex Hispania; duxitque Violantam filiam Iacobi Regis Aragoniæ.	1252	32	<i>Ferdinandus V. Catholicus</i> filius Io. R. Aragon. iure Iſabellæ vxoris cum Regno Aragoniæ, Valentia Siciliæ, Neapolis, & alijs, iunxit Caſtellæ regnum, nec non Granatę, expulſis ex ea Mauris, & Iudæis qui Chriſtianam fidem amplecti recuſarent. Ex Iſabella ſuſcepit vnicam filiam Ioannam, quam locarunt Philippo Pulchro Archiduci Auſtriæ, qui fuit filius Maximiliani Cæſaris, & Mariæ filia Caroli Audacis Burgundiæ Ducis. Ex Philippo autem & Ioanna nati ſunt Ferdinandus Rex Romanorum, & Carolus V. <i>Philippus Pulcher</i> , mortua Iſabella anno 1604. & Ferdinando ad Regna Aragoniæ ac deinde Neapolim proſecto; ſuſcepit cum Ioanna coniuge regimen Caſtellæ, ac reliquorum regnorum, ſed intra biennium obiit annorum 28. ex febre peſtilenti ad S. Iacobum Galliciæ, quo voti cauſa migrarat.	1474	41
<i>Sanctius IV.</i> Alphonſi X. filius, ſolus poſt patrem regnauit annos XI. Tarifa Mauris eripuit, Regis Feſæ claſſa claſſem Nauali bello vicit, duxitque Mariam infantis Alphonſi filiam ex qua ſuſcepit Ferdinandum, Petrum, Philippum, & Henricum.	1284	11	<i>Ferdinandus V.</i> ruruſum in Hispaniam reuerſus, adminiſtrat cum Ioanna filia regnum pro Carolo V. nepote ſexenni per decennium, moriturque die 23. Ianuarij anni 1516. & in eo deſijt Regnum Aragoniæ.	1504	2
<i>Ferdinandus IV.</i> Sanctij IV. filius.	1295	15	<i>Carolus V.</i> ſuccedit in omnia regna Hispaniæ (dempta Luſitania) annos natus ſerè 16. vnico menſe deficiente, et anno 1519. electus eſt in Imperatorem, et ducta Eliſabetha Luſitana, genuit Philippum Iſabellam, Mariam, et Ioannam; Mediolori ducatum obtinuit ex teſtamento, et liberorum defectu Franciſci Sfortiæ. Anno deinde 1555. Imperium Ferdinando fratri commendans, Regna Hispaniæ Philippo filio renunciauit Bruxellis ſub finem Octobris, reſeruatique ſibi ad eleemoſynas centum mille aureis, ſeceſſit in Monafterium S. Hieronymi Eſtremaduræ, vbi pœnitentiæ, et diuinarum rerum contemplationi vacans, obiit anno 1558. die 21. Septembris quare regnauit in Hispanias annos 39. et menſes 9. ſed Imperium tenuit annos 42. menſes 8. Erratque Zeilerus, et alij, qui Philippi II. Regnum auſpicantur ab anno 1558. Genuerat Carolus duos illegitimos ex nobili ſœmina Belga de Plumbes, nempe Ioannem Auſtriacum, et Margheritam, quæ nupſit prius Alexandro Mediceo, deinde Octauiio Farnelio, rexitque Belgium.	1506	10
<i>Alphonſus XI.</i> filius Ferdinandi IV. contra Almoacenum, & Hynzephinum Bellarmini, & Granatę Reges dimicans diuerſis prælijs, bis centena milia Sarracenorum cecidit recuperata Algezira. Duxitque Mariam filiam Dionyſij Portugalliæ Regis ex qua genuit Petrũ, & ex Leonora de Guzman pellice Henricum, & Federicũ, obiitque feria 6. maioris Hebdomadæ in obſidione Caſtri de Gibraltar.	1310	40	<i>Philippus II.</i> ſtatura paruus, ſtatibus, et Monarchia maximus acquireto Luſitaniæ Regno obiit anno 1598. die 13. Septembris annorum 72. regnauitque annos 42. menſes 10. dies 12. natus erat anno 1527. hora 4. m. 15. poſt merid.	1555	42
<i>Petrus Alph. XI.</i> fil. cognom. <i>Crudelis</i> , quia Federicum fratrem, & Rubicum Granatę regem ſui hoſpitem iugulauit, ipſe deinde ab Henrico fratre in prælio conſoſſus.	1350	19			
<i>Henricus II.</i> fratris occiſi loco regnum occupauit, duxitque Ioannam filiam Ioannis Emmanuelis de la Cerda infantis, ex qua genuit Ioannem, & Leonoram, quæ nupſit Regi Nauarræ.	1369	10			
<i>Ioannes Henrici II.</i> filius ducta Leonora filia Petri Aragonum Regis, genuit Henricum, & Ferdinandum eum, qui tuit poſtea Rex Aragonum. Leonora mortua duxit Beatricem filiam vnicam Ferdinandi Regis Portugalliæ, quo defuncto Socero, dum ius vxoris proſequens Portugalliam inuadit, repulſus eſt à Ioanne Ferdinandi expellice filio, & Regnum uſurpante: Henrico autem vxorem dedit Catharinam filiam Ducis Lancaſtrienſis in Anglia, eumque Principem Aſturum declarauit; obiitque oppreſſus equi lapſu.	1379	11			
<i>Henricus III.</i> Ioannis filius duodennis ſucceſſit patri, dictus <i>Valetudinarius</i> , & ex Catharina Angla genuit Ioannem; Catharinam, & Mariam, quam locauit nepoti ſuo Alphonſo Ferdinandi filio, obiitque Toleti anno. 28.	1390	16			
<i>Ioannes II.</i> Henrici III. filius infans adhuc in cunis ſucceſſit ſub tutela Catharinæ Matris, & Ferdinandi Patruuſque; ad annum 14. duxitque Mariam filiam Ferdinandi Patruuſque, ex qua genuit Henricum eaque defuncta duxit Iſabellam filiam Infantis Ioannis filij Ioannis Regis Portugalliæ, ex qua genuit Alphonſum in adoleſcentia mortuum, & Iſabellam Catholicam; Affumpto porro Henrico filio in conſortem regni obiit.	1406	47			
<i>Henricus IV.</i> filius Ioannis II. patri ſucceſſit annorum 31. & Blanca filia Ioannis Regis Aragoniæ ducta, ac de-	1453	20			

	Init. Reg. An. Chriſt.	Regnavit annos
<i>Philippus III.</i> Patri ſucceſſit obiitq; anno 1621. die 31. Martij annorum 43. cum regnaſſet annos 22. meſes 6. d. 17. non verò annos 24. vt male Zeilerus, natus erat anno 1578.	1598	22 $\frac{1}{2}$
<i>Philippus IV.</i> annorum 16. ſucceſſit Philippo III. patri, obiitque ex calculo die 17. Septembris anno 1665. annorum 60. cum regnaſſet annos 44. meſes 5. dies 17.	1621	44 $\frac{1}{2}$
<i>Carolus II.</i> ſucceſſit Patri Philippo IV. annorum 4. ſub tutela Matris Mariæ Annæ.	1665	

CAPVT X.

Appendix de quorundam Sanctorum
Temporibus.

ART. I.

De S. AVGVSTINO Eccl. Doctore.

SANCTUM Augustinum Ecclesie Doctorem præstantissimum defunctum esse, & ad CHRISTVM, quem totis visceribus diligebat, migrasse die 28. Augusti, Anno Domini quadringentesimo trigesimo certum est. De die constat ex omnibus Martyrologijs, & Romano potissimum, necnon ex S. Prospero Aquitano in Chronico; ex quo etiam constat de Anno; scribit enim sic: *Theodosio XIII. & Valentiniano III. Coss. Augustinus Episcopus per omnia Excellentissimus moritur V. Kalendas Septembris, libris Iuliani inter impetum obsidentium Vandalorum in ipso dierum suorum sine respondens, & gloriose in defensione Christianæ gratiæ perseverans. Ex constitutis autem libro 4. cap. 5. Consulatus ille competit anno Christi 430. Præterea ex Actis Concilij Ephesini liquet conuocatum fuisse à Theodosio illud Concilium, mense Nouembri sub iisdem prædictis Consulibus, & ab eodem inuicatum fuisse ad Concilium S. Augustinum per Ebagnium Magistrianum, hunc autem, vbi Carthaginem appulit, audito S. Augustini obitu reuersum esse Constantinopolim firmat Liberatus in Breuiario cap. 5. nempe in 2. Tomo Conciliorum; ergo licet Ephesinum Concilium inchoatum non fuerit, nisi anno sequenti, conuocatio tamen eius, inuitatio S. Augustini, & obitus cadunt intra annum Christi 430. Vt scite ponunt etiam Marianus Scotus, Hermannus Contractus, Iornandus, Trithemius, Baronius, Petauus, Io. Gualterus, & omnes communiter dempto Marcellino in Chronico, qui in Annum præcedentem, nempe 429. retrahit Sancti huius obitum, dum scribit: *Indictione XII. Florentio, & Dionysio Coss. Beatissimus Augustinus Hipponensis Ecclesie elegantissimus Christi Sacerdos, Doctorque præcipuus morte placida quieuit: Sed causa errandi fuit, quia norat S. Augustinum obiisse anno præcedenti Concilium Ephesinum, eius autem celebratione cum conuocatione confundens, congeſſit in annum eundem, nempe Indictionis XIII. Theodosio XIII. & Valentiniano Coss. nam sub his inter alia scribit: *Nestorius &c. apud Ephesum, ducentorum Sanctorum Patrum in Synodo condemnatus est.***

2 Ex Possidio in fine vitæ S. Augustini, cum quo ait se vixisse annos 40. hæc habemus: *Vixit annos LXXVI. in Clericatu autem, siue Episcopatu annos ferè XL. Natum autem se Idibus Nouembris ipsemet S. Augustinus testatur lib. de Beata Vita cap. 1. dum ait, Idibus Nouembris mihi natalis dies erat. Quando igitur obiit d. 28. Augusti anno Christi 430. deerant ad diem ipsius natalem meſes 2. & dies 16. Aut igitur nondum compleerat annos 76. sed tamen ob maximam anni 76. partem exactam verè dixit Possidius vixisse cum annos 76. & hinc sequitur natum esse*

anno Christi 354. vt nos cum Petauio, Bucholtzero, Ioanne Gualtero in Chronico Chronicorum alijq; posuimus; Aut si Possidius numerauit annos tantum completos, neglectis mensibus 9. & diebus 14. supernumerarijs: Quod minus probabile est; sequeretur S. Augustinum compleuisse annos 76. die 13. Nouembris anno Christi 429. atque adeo natum esse anno Christi 353. Non potest autem dici Possidium intelligendum de anno 76. ætatis nondum inchoato; ergo nec dici potest natum esse S. Augustinum anno Christi 355. vt ponit Ribadeneira in eius Vita, Illiescas in Vitæ Pontificum lib. 2. cap. 4. addens natum eodem die, quo Pelagius hæresiarcha, & Baronius Tomo IV. Annalium ad annum 377. occasione Augustini inter Manichæos versantis, vbi ait de Augustino: *Natus est ipse anno Domini trecentesimo quinquagesimo quinto, Arbetione, & Lolliano Consulibus, Constantij Imperatoris decimonono, Idibus Nouembris &c.* Sed vnde Annum hunc eruerit non video, ex annorum enim ab ipso S. Augustino recensitorum, de quibus nos infra, serie id non euincitur; nec congruit cum anno obitus, quem Baronius ipse agnoscit Christi 430. Nam si natus esset anno 355. annum primum compleſſet 13. Nouemb. anni 356. & annum 75. anno 430. item idibus Nouembris, ergo illo anno nondum inchoasset 76. & falsus esset Possidius dicens S. Augustinum vixisse annos LXXVI. De loco vbi natus est non ambigitur, cum lib. 2. Confessionum cap. 3. dicat se natum ex *Municipe Tagastensi admodum tenui.*

3 Anno 16. ætatis suæ S. Augustinus reuocatus est ex vrbe Madanrensi, vbi studiorum causa peregrinabatur, & pater eius licet haud diues præparauit sumptus, vt ipsum Carthaginem mitteret, vbi magis proficeret in litteris: interim autem eodem anno Augustinus intermissis studijs laxauit frenâ libidini carnis suæ: fatetur id ipse lib. 2. Confess. cap. 2. dicens: *Anno illo sextodecimo ætatis carnis meæ, cum accepit in me sceptrum, & totas manus ei dedi vesaniæ libidinis &c.* & cap. 3. subiungit: *Et anno quidem illo intermissa erant studia mea, dum mihi reducto à Medauris, in qua vicina vrbe iam cæperam litteraturæ, atque oratoriæ gratia peregrinari, longinquioris apud Carthaginem peregrinationis sumptus præparabantur, animositate magis, quam opibus patris municipis Thagastensis admodum tenuis.* Et paulo infra eodem cap. 3. *Sed vbi sexto illo decimo anno, interposito ocio ex necessitate domestica, feriatu ab omni scola, cum parentibus esse capi, excesserunt caput meum repres libidinum, & nulla erat eradicans manus, nemo autem dixerit omnia hæc peracta anno Christi 369. quo Idibus Nouembris inquit annum 16. sed pleraque spectare ad annum Christi 370. quo currebat annus ætatis 16. complendus Idibus Nouembris. Porro cum post luxuriosam vitam, & furtum Thagaste commissum (de quibus lib. 2. Confess. vsq; ad finem) iam libro 3. cap. 1. dicat *Veni Carthaginem &c.* & cap. 4. addit se ex Hortensio Ciceronis lecto, concepisse se desiderium immortalis sapientiæ, moxque subiungat: *Non enim ad acuendam linguam, quod videbar emere maternis mercedibus, cum agerem annum ætatis vndeicesimum iam defuncto patre ante biennium; non ergo ad acuendam linguam referebam illum laborem &c.* ex his inquam colligitur patrem ipsius defunctum esse vel sub finem anni Christi 370. aut inito 371. & hoc anno Augustinum venisse Carthaginem; annoq; 373. incidisse in Hortensium Ciceronis, & præposuisse hunc librum Sacræ Scripturæ, de hac enim lib. 3. cap. 5. refert: *Sed risa est mihi indigna, quam Tullianæ dignitati compararem, tumor enim meus &c.**

4 Illo pariter anno ætatis suæ 19. & Christi 373. impedit Augustinus in Manichæos, quo scilicet lecto Hortensio Ciceronis, & neglecta Sacra Scriptura, quærebat veram sapientiam in cisternis dissipatis, vt colligitur ex lib. 3. Confess. cap. 6. à quo vsq; ad 11. describit errores haustos à Manichæis, & cap. 12. fenti ob id matri responsum à quodam Episcopo narrat: *Vade à me, ita viuas: fieri enim non potest vt filius istarum lactymarum pereat.* Deinde lib. 4. Confess. cap. 1. fatetur se ab anno 19. ætatis, vsq; ad 28. hæsiſſe in Manicheismo: *Per idem tempus annorum nouem, ab vndeicesimo anno ætatis meæ, vsque ad duodecesimum, seducebamur, & seducebamur, falsi atq; salentes &c.* & cap. 2. narrat se Carthagine Rhetoricam doctuisse. Sed cap. 16. prius se à Rhetore Carthaginensi magistro

gistro suo libros Aristotelis de Prædicamentis acceptos per se intellexisse cum annos natus ferme 20. esset. Libros autem de Apto, & de Pulchro, de quibus lib. 4. Confess. cap. 14. scripsit circa annum 26. aut 27. ætatis, ait enim ibidem cap. 15. *Et erant ætate annorum fortasse vigintifex, aut septem, cum illa volumina scripsi.*

5 Anno ætatis 29. post exactos in Manichæismo totos 9. annos collocutus cum Fausto Manichæo, eumque deprehendens imperitam Astronomiæ, cuius tamen peritiam iactabat, & desperans posse à Fausto dissolui dubia, quibus agitabatur Augustinus, cœpit frigidescere in Manichæismo: Libro enim 5. Confess. cap. 3. ait: *Proloquar in conspectu Dei mei annum illum vndetriciesimum ætatis meæ. Iam venerat Carthaginensium quidam Manichæorum Episcopus Faustus nomine &c. de quo vsque ad caput 8. quo ait se Carthagine relicta, ubi Scholastici eunt nimis intemperantes, & tumultuosi, nauigare Romam ad docendam ibi Rhetoricam, & cap. 10. narrat habitasse se in domo cuiusdam Manichæi, nec planè ab illius sectæ erroribus recessisse, hæc autem peracta esse anno Christi 384. colligitur ex dictis supra, & ex anno sequenti, quo missus est Roma Mediolanum. Libro quippe 5. Confess. cap. 13. sic narrat: *Itaque posteaquam missum est Mediolano Romam ad Præfectum Urbis, ut illi civitati Rhetoricæ magister provideretur, impertita etiam euectione publica, ego ipse ambui &c. ut dictione proposita me probatum Præfectus tunc Symmachus mitteret: Et veni Mediolanum ad Ambrosium Episcopum &c. Constat autem ex rescriptis Imperatoris datis ad Symmachum, de quibus lib. 44. de Appellat. & lib. 41. de sent. exper. recit. in Cod. Theodos. Symmachum fuisse Urbis Præfectum, Ricimeræ, & Clearcho Consulibus, videlicet anno Christi 384. hoc igitur anno migravit Augustinus Roma Mediolanum; Quod idemmet confirmat aduersus litteras Pitiliani l. 3. c. 25. dicens. *Cum ego Mediolanum ante Baudem Consulem venerim, eiq; Consuli Kalendis Ianuarij laudem in tanto conuentu conspectuq; hominum, pro mea tunc Rhetoricæ professione recitarem. Si quidè ex dictis lib. 4. cap. 5. constat Baudem anno 385. Christi fuisse Consulem in Occidente, Arcadium vero in Oriente. Ingressus porrò erat Augustinus annum 30. ætatis quando panegyricam illam concionem habuit, & anno 385. quando egit cum Ambrosio primum proposuitq; deserere penitus Manichæismum, erat adhuc annorum 30. inquit enim l. 6. Confess. cap. 11. *Et ecce iam triceniariam ætatem gerebam, in eodem luto hæsitans &c.****

6 Tandem audito Simpliciano, & conuersione Victorini, Vitaq; S. Antonij per Contitianum insinuata conuersus, seu reuersus est Augustinus ad Catholicam fidem anno fere 12. exacto, postquam in Manichæos impegerat, & in librum Ciceronis nomine Hortensium incidere; Constat hæc ex lib. 8. Confess. à capite 1. ad 7. in quo ait: *Quoniam multi anni mei mecum effluerant, forte duodecim anni, ex quo ab vndeciesimo anno ætatis meæ, lecto Ciceronis Hortensio, excitatus eram studio sapientiæ, & diserebam. Anno igitur 31. ætatis conuersio hæc cœpit, sed Baptismus ad annum 33. delatus est. Interim autem anno 32. arrepta occasione vindemialium feriarum secessit in villam Verecundi Grammatici cum Alipio, & Matre sua Monica, quæ Mediolanum iam venerat; quem Verecundum obiisse Catholicum narrat lib. 9. Confess. cap. 3. & cap. 4. de scriptis ibi à se adhuc Catechumeno; ut patet ex illis verbis: *Catechumenus in villa, cum Catechumeno Alipio feriat, matre adhærente nobis; & cap. 5. Rhetoricæ magisterio abdicasse se refert: Renunciaui, inquit, peractis vindemialibus, ut Scholasticis suis Mediolanenses venditorem verborum alium prouiderent, quòd & Tibi ego seruire delegissem, & illi professioni, præ difficultate spirandi, ac dolore pectoris non sufficerem. Sed quoad libros in villa illa compolitos à S. Augustino adhuc Catechumeno, cœpit scribere contra Academicos annum ageas 32. ætatis, antequam scriberet de Vita beata, idest ante Idus Nouembris; Idibus enim Nouembris occasione diei natalis sui scripsit librum de Vita Beata, & postea ingressus iam annum 334. scripsit lib. de Ordine, & Soliloquia, & librum 3. contra Academem. Audiamus enim ipsum lib. 1. Retract. cap. 1. dicentem. *Cum &c. me ad Christianam vitam contulisset, nondum baptizatus, contra Academicos, vel Academicis primum scripsi. Et cap. 2. Librum de***

*Beata vita, non post libros de Academicis, sed inter illos ut scriberem contigit: ex occasione quippe ortus est diei natalis mei, & tridui disputatione completus. Et cap. 3. Per idem tempus, inter illos, qui de Academicis scripti sunt, duos etiam libros de Ordine scripsi. Libro autem 3. contra Academicos cap. 20. scribit: *Sed cum tricesimum & tertium ætatis annum agam &c. At in libro de Beata vita paulo post initium, occasionem huius scribendi à die suo natalium sumptam insinuat illis verbis: *Aptissimè sanè: nam de beata vita quasiuimus inter nos &c. Idibus Nouembris mihi natalis dies erat &c. Porro lib. 1. Soliloquiorum cap. 10. ait: *Nam cum XXXIII. annos agam, XIV. ferè anni sunt, ex quo ista cupere destiti. Moxq; meminit de Ciceronis libro, quem legisse anno 19. ætatis supra ostendimus; ab illo enim ad 33. ætatis iam decurrentem sunt anni ferè 14. Per idem tempus scripsit librum de Magistro, ut ex eius exordio liquet. Et libro 1. Retract. cap. 5. scribit. *Post libros Soliloquiorum iam de agro Mediolanum reuersus scripsi librum de Immortalitate animæ, & cap. 6. narrat se Mediolani ante Baptismum inchoasse, sex libros de Musica, eosq; post Baptismum perfecisse in Africa.*****

7 Baptizatum se fuisse à S. Ambrosio Mediolani, vnà cum Alipio, & filio suo fere quindenni Adeodato notho, S. Augustinus narrat lib. 9. Confession. cap. 6. & 7. ubi addit: *Nimirum annus erat, aut non multo amplius cum Iustina Valentini Regis pueri mater, hominem tuum Ambrosium persequeretur, hæresis suæ causa, qua fuerat seducta ab Arriannis. Hanc autem persecutionem cœpisse inito iam Christi anno 386. docet Baronius ad eundem annum; igitur Baptismus S. Augustini incidit in annum Christi 387. & quidem, ut addit Possidius in vita ipsius, in tempus Paschale, atque adeo ex supra constitutis, in annum 33. ætatis Augustini nondum completum videlicet biennio fere postquam Catechumenus euaserat. Anno verò 388. sexto Kal. Septembris contigit nex Maximini tyranni, post quam idem S. Augustinus aduersus Petiliani litteras lib. 3. cap. 11. affirmat se ex Italia in Africam soluisse; sed prius Romam venit sub finem anni 387. ibiq; hymnauit cum matre sua, & dum Romæ etset scripsit libros eos, quos enumerat lib. 1. Retract. à cap. 7. ad 10. de moribus Ecclesiæ Catholicæ, & Manichæorum, de Animæ quantitate, & de Libero arbitrio. Inde verno tempore adulto Roma discessit, & cum peruenisset ad Ostia Tyberis S. Monica eius mater defuncta est præfente, & flente Adeodato, qui erat annorum 16. nec ita multo post Adeodatus obiit; ita ex lib. 9. Confess. à cap. 1. ad 12. Notanda illa verba capitis 8. *Cum apud Ostia Tyberina essemus, mater defuncta est, & cap. 11. Ergo die nono ægritudo inis suæ, quinquagesimo & sexto anno ætatis suæ, trigesimo & tertio ætatis meæ, anima illa religiosa, & pia, corpore soluta est. Sed aut est error Librarij, & reponi debet trigesimo & quarto, aut S. Augustinus loquitur hic de anno iam cõpleto, nam quando S. Augustinus scripsit lib. 3. contra Academicos, & librum 1. Soliloquiorum erat adhuc Catechumenus, & annorum 33. eratq; ille annus 14. ab anno 19. quo Ciceronis Hortensium legerat, ut ex verbis ipsius num. 6. ostendimus deinde anno sequenti in Paschate baptizatus est, & anno sequenti Roma ad Ostia nauigauit, ergo quando S. Monica in cœlum migravit 4. Maij S. Augustinus agebat iam annu 34. nondum tamen completum, atq; adeo ex dictis supra erat hic annus Christi 388. quo pariter nauigauit in Africam cum Euodio, & Adeodato, & hic annorum 16. mox defunctus est. De hallucinatione Baronij ponentis mortem S. Monicæ anno 35. Augustini; vide P. Aloysium Torellum tomo 1. Seculor. Augustinensium ad annum 387.**

8 Reuersus in Africam S. Augustinus. Anno deinde 389. secessit com sodalibus, & vitam Eremiticam, quam Mediolani in agro instituerat anno 387. fundauit Thagaste, in qua mansit Laicus, vsque ad annum 391. quo licet inuitus, ordinatus fuit Presbyter à Valerio Episcopo Hipponensi, ut colligitur ex eius Epistola 225. ad Albinum, & ex Possidio in ipsius Vita, quæ autem ibi scripserit ante Presbyteratum recenset ipse lib. 1. Retract. à cap. 10. ad 13. videlicet de Genesi aduersus Manichæos, de Vera Religione, & absoluit libros de Musica, & de Magistro. Iam verò Presbyter disputauit cum Fortunato Presbytero Manichæo 5. Kal. Septembris Consulibus Arcadio II. & Rufino, ut extat in Actis illius disputationis exceptæ à Notarijs,

rijs, nempe anno Christi 392. Sed antea scripserat librum de Vtilitate credendi, & contra Manichæos de duabus animabus; postea verò anno 393. interfuit Concilio Hipponensi iussusq; est disputare de Fide, & Symbolo, vt ipse fatetur lib. 1. Retract. cap. 17. cætera, quæ anno 393. 394. ante Episcopatum scripsit, recensentur lib. 1. Retractationum à cap. 18. ad 26.

9 Anno Christi 395. videlicet ætatis 41. ordinatus fuit S. Augustinus Episcopus à Valerio Episcopo Hipponensi; scribit enim S. Prosper in Chronico: *Consulibus Olybrio, & Probino Augustinus B. Ambrosij discipulus multa facundia, doctrinaque excellens, Hipponæ Regio Africa Episcopus ordinatur; videlicet Coepiscopus, & adiutor Valerij, vt liquet ex Augustini epist. 34. ad Paulinum.* Porro Episcopus scripsit reliqua omnia, quæ libro 2. Retractationum enumerantur inter quæ sunt præcipue libri Con-

fessionum, & de Doctrina Christiana, & contra Manichæos duos Faustum, ac Felicem; sed disputatio cum Felice biduo peracta fuit Honorio VI. & Aristeneto Consulibus, vt extat in Actis illius à Notarijs exceptæ, nempe anno Christi 404. qua & ipsum feliciter vicit conuertitq; scripsit deinde inter alia libros de Trinitate, & de Consensu Euangelistarum, de Bono Coniugali, contra Cresconium Donatistam: Capta deinde, & euerfa Roma ab Alarico, quod fuit anno Christi 410. 9. Kal. Septemb. & eam calamitatem paganis Christianismo adscribentibus scripsit libros de Ciuitate Dei. *Quod opus per aliquot annos me tenuit,* inquit ipse lib. 2. Retr. cap. 14. Postremo, vt ostendimus num. 1. Vandalis Africam vastantibus, anno Christi 430. ætatis 76. prope completo Episcopatus verò anno 36. migravit ad Dominum die 28. Augusti.

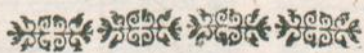
SYNOPSIS Annorum præcipuorum S. AVGVSTINI.	Anni Christi.	Act. S. Augustini currentes	
		ante 13. Nouemb.	post 13. Nouemb.
Nascitur Thagaste Idib. Nouembris ex Patricio, & S. Monica.	354	0	1
Reuocatus à Medaura Thagasten intermittit studia litterarum, & dum pater parat impensas, vt eum mittat Carthaginem, abusus otio laxat frena libidini.	370	16	17
Carthaginem ad studia litterarum missus orbat patre.	371	17	18
Impingit in Manichæos, lecto tamen Ciceronis Hortensio exardescit desiderio veræ, & immortalis sapientiæ.	373	19	20
Aristotelis Prædicamenta aliosque libros Philosophorum per se ipsum intelligit.	374	20	21
Scribit librum de Pulchro, & Apto ad Icherium Oratorem Romam.	380	26	27
Cum Fausto Episcopo Manichæo differens, nec illam in eo peritiam omnium scientiarum, quam iactabat deprehendens, & Astronomiæ in primis imperitum videns, desperansq; ab vilo alio solui posse dubia doctrinæ Manichæorum, frigescere incipit in Manichæismo, ac pertæsus tumultuosæ intemperantiæ Scholasticorum Carthaginis, quos Rhetoricam docebat, Romam migrat docturus ibi Rhetoricam, habitatq; in Domo cuiusdam Manichæi.	383	29	30
Roma Mediolanum ad Rhetoricam docendâ mittitur à Symmacho Vrbis Præfecto.	384	30	31
Calendis Ianuarij Panegyrim Mediolani recitat in laudem Bautis Consulis, deinde Consulibus SS. Ambrosio, & Simpliciano, exemplisq; aliorum incitatus Manichæismum deserit, & fit Catechumenus.	385	31	32
Vindemialibus ferijs secedit in villam Verecundi Grammatici, inchoat libros de Academicis, & occasione diei natalis sui librum de Beata Vita, & deinde Soliloquia, & renunciat Magisterio Rhetoricæ.	386	32	33
Scribit librum de Ordine, absoluitque librum 3. de Academicis, & reuersus Mediolanum incipit scribere de Musica, & se ad Baptismum præparat.	387	33	34
Baptizatur in Paschate à S. Ambrosio vnâ cum Alipio sodali suo, & Adeodato filio notho, præfente matre S. Monica, & sub finem anni migrat Romam, sed prius extra Mediolanum Eremiticæ vitæ semina iacit.	387	33	34
Romæ hyemans scribit de Moribus Eccl. Catholicæ, & Manichæorum, de Animæ quantitate, & de Libero arbitrio, vere autem adulto nauigat ad Ostia Tyberis, vbi ad Christum migravit S. Monica 4. Maijannorum 56. post dierum 9. ægritudinem. Inde soluens redit in Africam, mortuoq; mox Adeodato vitam Eremiticam cum sodalibus instituit Thagaste anno 389.	388	34	35
Laius adhuc scribit de Genesi aduersus Manichæos, de Vera Religione, & absoluit librum de Magistro, & libros de Musica.	389	35	36
Ordinatur Presbyter à Valerio Episcopo Hipponensi, scribitq; de Vtilitate credendi, & contra Manichæos de duabus animabus, & Hipponæ in horto donato à Valerio Episc. Eremiticum Cœnobium fundat.	390	36	37
Disputat cum altero Fortunato Presbytero Manichæo 5. Kal. Septemb.	391	37	38
In Concilio nationali totius Africae Hipponæ celebrato iussus differit, & scribit de Fide, & Symbolo; hoc verò, & sequenti anno scribit recensita libro 1. Retract. à cap. 18. ad 26.	392	38	39
Ordinatur Episcopus, seu Coepiscopus à Valerio Episcopo Hipponensi, deinde scribit libros Confessionum, & alios de quibus lib. 2. Retract. vsq; ad cap. 6. vsq; ad annum 404.	393	39	40
Disputat cum Felice Manichæo die 5. Augusti, & 6. cumq; victum conuertit ad Catholicismum, annisq; sequentibus inter alia scripsit de Trinitate, de Consensu Euangel. de Bono Coniugali &c.	394	40	41
Roma ab Alarico subuerfa 9. Kal. Septemb. anni 410. scribere incipit anno sequenti libros de Ciuitate Dei, & interea multa alia scripsit enumerata lib. 2. Retract.	395	41	42
Anno Christi cœpit refutare Pelagium, quem biennio post damnauit in Concilio VI. Carthaginenti cum alijs Episcopis.	404	50	51
Anno demum 430. die 28. Augusti migravit ad Christum Dominum, agens 76. propemodum completum, & Episcopatus 36.	411	57	58
Tanti erat Annos patroni mei Sanctissimi digerere in ordinem, & ab aliorum falsa supputatione vindicare.	417	63	64
	419	65	66
	430	76	

ART. II.

De S. HIERONYMO Eccl. Doct.

S Anctus Prosper in Chronico scribit: Theodosio IX. & Constantio III. Coss. Hieronymus Præbyter moritur, anno ætatis suæ XCI. pridie Kal. Octobris. Annus hic ex dictis libro 4. cap. 5. est Christi 420. de quo, & de die obitus non est controuersia magna, sed de anno ætatis 91. & multò magis de annis 98. aut 99. quos ei attribuunt Beda, Ado, & Vsuuardus in Martyrolog. & Sigebertus in Chron. Licet enim ipsemet S. Hieronymus præfat. libri 3. in Amos fateatur, se iam inde ab annis 14. laborem scribendi manu sua ferre non posse; & anno Christi 410. quo Vrbs capta est à Gothis, & quo explanabat Ezechielem, dicat in præf. libri 7. præter difficultatem dictandi, caligasse se oculis, & S. Augustinus lib. 1. contra Iulianum c. 7. dicat de S. Hieronymo: *In locis Sacris, atque in litteris Sacris, usque de crepita vixit ætate.* Nihilominus ætas eius annorum 91. nedum 98. minimè cohærere potest cum his, quæ idem de se ipso non semel scripsit; ait enim in cap. 1. Habacuc anno illo, quo Iulianus Apostata periit, videlicet Christi 363. fuisse se puerum, & sub Gentili præceptore in ludo Grammaticæ exercentem se, à quo anno ad 420. obitus sunt anni 57. quos si anno 91. ætatis factæ demas, remanent anni 34. Quomodo igitur adolescens, aut puer dici posset vir annorum 34? Eminentissimus Baronius Tomo 4. Annalium ad annum 372. Christi censet, & pluribus probat S. Hieronymum eodem anno 372. in Eremum secessisse, & ibi cœpisse se exercere in Sacris Scripturis, interpretando Abdiam, quando erat iam annorum 30. in præfatione enim in Abdiam ad Pammachium scribens ait: *Hoc illud tempus, mi Pammachi hac luce dulcior, quo egressi Scholam Rhetorum, diuerso studio ferebamur, quando ego, & Heliodorus carissimus pariter habitare solitudinem Syriæ Chalcidicis nitebamur, & ibidem se excusans addit: Quantò magis ego, qui nec dum ad ætatem perfecti viri, & in mensuram Christi veni, mereri debeo veniam? & inferius narrat sibi ab Italia allatum scripti huius super Abdiam exemplar post tot annos, quot habebat quando illud primum scripsit, quos 30. fuisse indicat dum dicit: Nec diffiteor per hosce triginta annos in eius opere me hoc labore sudasse.* Vnde colligit Baronius S. Hieronymum anno Christi 372. quo in Eremum secessit, scripsitque; primò in Abdiam fuisse annorum 30. atque adeo anno 363. quo Iulianus periit fuisse annorum 20. & attenda phrasi Hieronymi, non est mirum, se puerum, & adolescentem appellasse, comparatiue ad annos 33. quibus virilem, seu perfecti viri ætatem iniri putabat. His positis, si anno 372. erat annorum 30. aut 29. vtique anno 420. quando obiit, erat annorum 78. aut 77.

2 Hic porrò non plura addimus contra Bedam, Vsuardumque; in Martyrol. & Sigebertum in Chronico, aliosque scribentes S. Hieronymum obiisse anno 12. Honorij, nempe Christi 407. & attigisse annos minimum 98. Nam si annos 44. qui sunt ab interitu Iuliani ad annum 407. subtrahas annis 98. sequeretur anno 363. fuisse annorum 54. quo se tamen puerum fassus est; id vero est absurdissimum. Retineamus ergo cum S. Prospero, & Baronio S. Hieronymum obiisse anno 420. Christi, & cum Baronio habuisse tunc annos 78. nondum plenos, atque adeo natum esse anno 342. Addimus obiisse occidente Sole 30. Septembris facie splendenti, cum recitasset illa verba: *Nunc dimittis seruum tuum Domine.*

ART. III.

De S. EPIPHANIO Salaminæ Cypri Episcopo.

S Anctus Hieronymus in Catalogo Scriptorum Eccl. quem initio eius ait à se scriptum anno XIV. Theodosij Imper. nempe anno Christi 392. ait de S. Epiphano: *Vixit usque adhuc, & in extrema senectute variacudit opera.* Ergo illo anno non erat sexagenario minor. Quando autem scripserit Ancoratum designat ipsemet his verbis. *Hic annus est nonagesimus Diocletiani, Valentinianni, & Valentis decimus (quo & exorditur vndecimus) Gratiani sextus, Consulatus Gratiani Augusti tertium, & Equitij illustrissimi; Indictio secunda:* Videlicet annus Christi 374. Palladius in Dialogo affirmat S. Epiphanium sedisse Episcopum annos 36. sub Damaso, & Syricio etc. quos si ab exordio Damasi numeres, videlicet ab anno 367. cadet Epiphanius mors in annum Christi 403. et tanto vterius, quanto Episcopatus huius exordium, post Damasi initium numeraueris. Cum ergo S. Ioannes Chrysofostomus pulsus sit in exilium prima vice anno Christi 403. vt ostendimus supra, videretur hoc ipso anno consignanda mors S. Epiphanius, si verum esset quod narrat Sozomenus lib. 8. cap. 16. Socrates lib. 6. cap. 13. et Metaphrastes in Vita S. Chrysofostomi, videlicet S. Chrysofostomum audito consensu Epiphanius in sui depositionem prædixisse Epiphano mortem in mari antequam rediret ad suum Episcopatum; et vicissim S. Epiphanium prædixisse S. Chrysofostomo mortem, antequam perueniret ad sui locum exilij. Esto Leo Augustus in Oratione de Ioanne Chrysofostomo dicat hæc vaticinia iactata esse externorum sermonibus, et Baronius quibusdam coniecturis non contemnendis ad annum 402. fabellam esse censeat, et obiisse anno 404. die 12. Maij, ex verbis S. Hieronymi eliciat. Quare si tunc habuit annos 118. vt putant aliqui, sequeretur natum esse anno 286. vel 287. et anno 392. quando scriptus est à S. Hieronymo Catalogus Script. Eccl. S. Epiphanium fuisse annorum 106.

ART. IV.

DE IDIOTA.

IN Bibliotheca Patrum reperiuntur opera cuiusdam authoris sub nomine Idiote cuius verum nomen, & ætas diu latuit, esto illum Genebrardus in Chronographia cum Trithemio, & alijs collocarit sub anno Domini 850. Salazar autem l. de Conceptione cap. 42. & Ægidius de Præsentatione q. 4. art. 1. floruisse dicant anno 800. cum tamen ab Idiota in Prologo contemplationis de Deipara num. 3. verba illa: *Mariam semper cogita* cum reliquis, ad verbum sumpta sint ex S. Bernardi homilia 2. super missus est; Bernardus autem obierit anno 1153. Sed iam cessat vtrumque dubium, quia vt fusiùs docet noster Theophilus Raynaudus Tomo 11. suorum operum Opusc. 2. In manuscripto enim suppeditato à V. C. L. D. Ludouico de Casanova Turonensi, præfixa habetur Idiote operibus hæc Epigraphe. *Librorum huius voluminis author est R. P. D. R. Iordani Præpositus Vticensis anno Domini 1381. qui deinde factus Abbas de Cellis Bituriensis Diocesis, ibi dies suos clausit vniuersos, cuius anima requiescat in pace.* Secunda autem litera R. significat, seu indicat nomen Raymundi, vt constat ex scriptura Vticæ in Gallia, vulgo Vsez, in transactione enim inita anno 1377. inter Martialem Episcopum Vticensem, & Præpositum hunc, nominatur Raymundus Iordanus, Eam verò Præposituram fuisse Canonicorum Regularium S. Augustini pluribus suadet Raynaudus.

ART. V.

De S. IOANNE Damasceno.

Constat ex Ioanne Patriarcha Hierosolymitano, alijsq; qui vitam S. Io. Damasceni cognom. Mansuris scripserunt eum ex parentibus Christianis ortum fidem Catholicam cum lacte fuxisse, & anno Christi 728. passum pro cultu sacrarum Imaginum, ex calumnia Leonis Isaurici vt nominauimus in Chronico, atq; ad obitum vsq; sancte vixisse. Foede igitur peccauit tum in sanctissimum hunc

virum, tum in Chronographiam Petrus Galiffardus in Chronographia sua referens S. Io. Damascenum Iudaismo aliquando adhaesisse, & postea ad Catholicos conuersum esse anno 470. Anachronismo quoq; non ferendo laborant S. Antoninus, & Volateranus S. Damascenum ad tempus Theodosij Magni retrahentes, Necnon Abraham Bzouius libello de Sanctis Medicis confundes S. Io. Damascenum, cum Ioanne Mesue Saraceno Damasco oriundum, quem floruisse ab anno 1140. refert Genebrardus; & hic est ille quem inter Nobiles Medicos recenset Tiraquellus libro de Nobilitate nominans illum Io. Damascenum Mansurum.

LAVS DEO.

GEMINIS EST VNVS ODOR

